
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΜΕΓΑΛΕ ΜΑΣ ΑΡΧΗΓΕ.
Η Νεολαία
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 13
7-ΙΑΝ.-1939-Δ'

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ: Μία ἐπιτυχὴς φωτο-σύνθεσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας. Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία εὔχεται εἰς τὸν Μεγάλον μας Ἀρχηγὸν τὰ χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ του.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ: Ἡ φωτογραφία μιᾶς φαλαγγίτισσας ποὺ προπονεῖται εἰς τὸ ἀκόντιον.



Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΑΣΜΑ

(ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΝ)

Μάθε τὸ χρέος τοῦ ἀνδρὸς ἐδόθη κλήρα
κι' ἡ δύναμι κι' ἡ λάμψι, ὅλα δεσμοί.
Σπάσε τὸ φλοιὸ τῆς ὕπαρξης — τὴ Μοῖρα —
καὶ πλάσε τον τὸν Κόσμο ἀπ' τὴν ἀρχή.

Λυτρώσου ἀπὸ τὸν πόνο, ἀπὸ τὴ λύπη.
Δάμαζέ την, τὴν ἄσωτη καρδιά.
Μάννα κι' ἡ φύσι. Ρώτα την, θὰ σοῦ εἶπῃ:
«Ἡ ἀγάπη ποὺ ἀνασταίνει, εἶναι σκληρά».

Ἄνεργο ὁ οἶκτος πάθος. Τὴ στομώνει
τὴν ἔνθεην ὁρμὴ ποὺ οἰκοδομᾶ.
Εἴτε ὡς σφυρὶ μοχθεῖς, εἴτε ὡς ἀμόνι,
τοῦ ἔργου, ὅμοια, λυτρώνει σε, ἡ χαρά.

Ἄνιση ἡ πλάσι. Ἴσιοι μόνο οἱ δοῦλοι.
Γιὰ τὸν ἄξιο τὰ πέρατα ἀνοιχτά.
Σὲ κοτέτσι ἂν ξεκλωσσήσαν τ' ἀητοπούλι,
τ' ἀψήλου θὰ τὸ πᾶν τὰ νέα φτερά.

Τῆς λευτεριᾶς σου, μάθε, ἂν δὲν τῆς δίνεις
λύτρωσι, στὴν ἑκούσια ὑποταγή,
θὰ βγῆ ἀπ' τὴν ἅγια κοίτη τῆς εὐθύνης,
— πύρινη οὐσία, — τὴ γῆ νὰ πυρπολῆ.

Λαοῦ ὁδηγὸς θὰ γίνης, τὰ λιθάρια
τ' ἄβατα, ἀφοῦ τ' ἀνέβης, τοῦ Σινᾶ.
Ἂν κάμης ἄντρες τ' ἄποθα κουφάρια,
τὰ χέρια ποὺ ἀποκάρωσαν φτερά,

τῆς προσμονῆς τὴ χόβολη ἂν φλογίση,
προφητικά, τῆς πνοῆς σου ἡ ἀστραπή.
Ἔτσι πλούσια, τὸ εἶναι σου θ' αὐγατίση,
καινούργιος θὰ ξυπνᾶς τὴν πᾶσα αὐγή·

θὰ πληρωθῆ ἡ ζωή σου ἀπὸ θεῖα δῶρα
κι' ἄλλην εὐχὴ σ' ἐσὲ δὲ θὰ εὐχηθῆς
παρὰ ἄνυπνον νὰ σ' εὕρῃ ἡ φθονερὴ ὥρα,
μὴν ἀπ' τὸν ἴλιγγο τοῦ ὕψους νικηθῆς.

Ἔτσι θὰ πᾶς, ὡς σαΐτα ποὺ ἀμολύθη
κι' ἀστροζυγιάζει, λάμποντας, ψηλά.
Ὡς μουσικὸς ἀχός, ποὺ ἀναβοήθη
καὶ πλήθυνε στὸ λόγγο καὶ δονᾶ...

Ν. ΑΚΡΙΝΟΣ





ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ

Ἡμερησία Διαταγὴ 1ης Ἰανουαρίου 1939, ἔτους 4ου Πρὸς Ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ε. Ο. Ν.

Φαλαγγῖται, Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι,

Τὸ 1938 ὑπῆρξε γιὰ ὅλους μας ἕνας χρόνος ἐντατικῆς ἐργασίας καὶ γονίμου ἐνθουσιασμοῦ, ἕνας χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ θαυματούργησε ἡ πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Κάτω ἀπὸ αὐτὴν ὅλοι καὶ ὅλες ἐργαστήκαμε ἀκούραστα γιὰ τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴν προαγωγὴ τῆς Ὀργανώσεώς μας, πιστοὶ εἰς τὸ καθῆκον, πιστοὶ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις σας, παραδειγματιζόμενοι ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸν καὶ οἰστρηλατούμενοι ἀπὸ τὰ κηρύγματά του. Ἐνθυμοῦμαι ὅτε πρὸ ἑνὸς ἀκριβῶς ἔτους ἀπευθυνόμενος πρὸς σᾶς ἢ μᾶλλον στὸ ἓν εἰκοστὸν ὑμῶν, γιατὶ τόσοι εἴμαστε τότε, σᾶς ἔλεγα ὅτι τὸ 1938 πρέπει νὰ σημειωθῇ στὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία ὡς τὸ ἔτος τῆς Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος. Χάρις στὴν πνοὴ καὶ τὴν καθοδήγησι τοῦ Ἀρχηγοῦ, χάρις στὴν πίστι, στὴν ὁρμὴ καὶ στὴν ψυχικὴ δύναμι τὴ δική σας τὸ κατωρθώσατε καὶ ἔτσι κατεκτήσατε τὸν τεθέντα ἀντικειμενικὸν σκοπόν.

Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ χρόνου ποὺ ἔκλεισε εἶναι μεγαλειώδης, ἀποτελεῖ ἕνα νέον θρίαμβον τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ συγχρόνως μιὰ μεγάλη νίκη δική σας, Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριές μου.

Ἀλλὰ κάθε ἐπιτυχία, κάθε νίκη δημιουργεῖ μεγαλύτερες ὑποχρεώσεις καὶ νέες εὐθῦνες.

Τὸ 1939, ἔτος 4ον ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Ἡμέραν τῆς 4ης Αὐγούστου, πρέπει νὰ σημειώσῃ τὴν εἴσοδο στοὺς κόλπους τῆς Ε. Ο. Ν. κάθε νέου καὶ κάθε νέας τῆς Πατρίδος.

Καὶ τὸ ἔτος ποὺ ἀρχίζει ἐπιβάλλεται νὰ ἀνυψωθῇ τὸ ὅλον ἐπίπεδον τῆς Ὀργανώσεως καὶ νὰ ἐνταθῇ ἡ δραστηριότης αὐτῆς εἰς ἅπαντα τὰ πεδία εἰς τὰ ὁποῖα ἐκδηλοῦται, ἵνα ἀνταποκριθῇ πλήρως εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ἡ μεγαλυτέρα μας δύναμις εἶναι ἡ πνοὴ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τὰ κυριώτερα καὶ ἀκαταμάχητα ὅπλα μας ἡ πίστις καὶ ἡ πειθαρχία τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα συναγωνιστῶν καὶ συναγωνιστριῶν.

Σύντροφοι καὶ Συντρόφισσαι τῆς Ε.Ο.Ν.!

Τὴν Σημαίαν ποὺ μᾶς παρέδωσεν ὁ Ἀρχηγὸς τὸν Νοέμβριον τοῦ 1937 πρέπει στὸ τέταρτον ἔτος νὰ τὴν ἀνεβάσουμε στὶς πιὸ ψηλὲς κορφές, ὑπὸ τὴν φωτεινὴ καθοδήγησι τοῦ Μεγάλου Δημιουργοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως. Στὸ δρόμο ποὺ μᾶς χάραξε Ἐκεῖνος κάτω ἀπὸ τὴν Βασιλικὴ Αἰγίδα μᾶς συνοδεύουν αἱ εὐχαὶ τοῦ Ἔθνους, οἱ εὐλογίες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ κληρονομία τῆς Ἱστορίας μας.

Μὲ πίστι, μὲ πεποίθησι, μὲ θάρρος καὶ ἐνθουσιασμὸ ὑποδεχόμεθα τὸ 1939, ἔτος Τέταρτον ἀπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὁ ἀγὼν συνεχίζεται γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς Ἑλλάδος Νέας!

Ἡ νίκη γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ὁποίας ἐξορμοῦμαι θἆναι νίκη τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὁδηγεῖ πάντοτε πρὸς τὴν νίκην.

– ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΘΝΟΣ
– ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
– ΖΗΤΩ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ
– ΖΗΤΩ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
– ΖΗΤΩ Η Ε.Ο.Ν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος
ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Στό περιθώριον

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ

Ὁ Ἀρχηγός μας εὗρε τὴν εὐκαιρίαν κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τῶν ἑορτῶν νὰ ἔλθῃ εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν μὲ τὴν χρυσῆν Νεολαίαν τοῦ Ἔθνους... Εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν, εἰς τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν, εἰς τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιχώρων προσῆλθεν, ἀκάματος αὐτὸς καὶ ἀδάμαστος ἀπὸ τοῦ κόπου τὰς συνεπείας, ἔκοψε τὴν πῆττα, συνωμίλησεν, ὡμίλησεν, ἐχαριτολόγησεν ἀκόμη μὲ τοὺς νέους βλαστοὺς τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Καὶ ὁ Ἀρχηγός, ἐν μέσῳ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, τῶν Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ ἄφατον χαράν. Ἔνοιωσε τὴν χαρὰν τοῦ στοργικοῦ πατέρα ποὺ βρίσκεται ἐν μέσῳ τῶν ἀγαπημένων του παιδιῶν. Τὴν χαρὰν τοῦ Ἐθνικοῦ Πατρὸς κοντὰ εἰς τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Ἔνοιωσε τὸν ἑαυτόν του εὐτυχισμένον κοντὰ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν νεότητα. Ἠσθάνθη τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ δημιουργοῦ ποὺ καμαρώνει τὸ ἔργον του. Τὴν χαρὰν τοῦ καλλιτέχνου ποὺ στέκεται καὶ αὐτὸς ἔκθαμβος πρὸ τῶν κομψοτεχνημάτων τῆς θείας ἐμπνεύσεώς του. Διότι πραγματικὰ ἡ νέα μορφὴ τῆς Νεολαίας, ἡ Νεολαία μὲ τὰ ἰδανικά, οἱ νέοι μὲ τὰς ὑγιεῖς ἀρχάς, ἡ Νεότης, ἡ ὡπλισμένη μὲ τὰ ὅπλα τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῶν ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν εἶναι ἔργον τοῦ Μεγάλου μας Δημιουργοῦ, τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Μεταξᾶ... Εἶναι τὸ μεγαλούργημα τοῦ Ἀρχηγοῦ ὁ ὁποῖος ἐνεπνεύσθη μίαν νεολαίαν Ἑλληνικήν, ἐμποτισμένην ἀπὸ τὰ Ἐθνικὰ ἰδανικά. Καὶ τὴν εἶδε ὅπως τὴν ὠνειρεύθη. Καὶ αὐτὸ ποὺ ἐπέτυχε, ἡ μεταμόρφωσις αὐτὴ τῆς Νεολαίας, τῆς Νεολαίας τῆς ἐγκαταλειφθείσης εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἀνατροπέων τῶν Ἑλληνικῶν μας ἰδανικῶν, δὲν εἶναι ἁπλοῦν δημιούργημα. Δὲν εἶναι κἂν μιὰ ἁπλῆ δημιουργία. Εἶναι κάτι περισσότερον, κάτι μεγαλύτερον. Εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν θαῦμα τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσεν ὁ Ἀρχηγὸς μὲ τοὺς ἀξίους συνεργάτας του. Καὶ δικαίως ἠσθάνθη εὐτυχίαν ὁ Ἀρχηγὸς βλέπων τὸ μεγαλούργημά του: τὴν χρυσῆν Νεολαίαν τῆς Ἐθνικῆς μας Πατρίδος, ἡ ὁποία σήμερον ὁρκίζεται εἰς τὸ ὄνομά του καὶ εἶναι ἕτοιμος εἰς τὸ νεῦμα του πρὸς νέας ἐξορμήσεις διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ Μεγάλου Ἔργου του, τοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου, τῆς Δημιουργίας τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Καθὼς ἀνηγγείλαμεν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ἐκδόσεώς του, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος, ὡς Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Ν., ἐπεσκέφθη τὸ πρῶτον τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ὀργανώσεως.

Ἡ παραμονή Του ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥραν εἰς τὰ γραφεῖα Τοῦ ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ κατατοπισθῇ πλήρως εἰς τὸ συντελούμενον ἔργον ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ὁ ὁποῖος καὶ παρουσίασεν εἰς Αὐτὸν τοὺς Διευθυντὰς τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν.

Ἡ Α.Β.Υ. ἐπεδείξατο θερμότατον ἐνδιαφέρον δι' ὅλας τὰς κεχαραγμένας κατευθύνσεις τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀγωγῆς, ἰδιαίτατα δὲ διὰ τὰ ἀφορῶντα τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὴν ψυχαγωγίαν, ὡς καὶ τὴν στρατιωτικὴν προπαίδευσιν.

Ἡ Ε. Ο. Ν., χαιρετῶσα μὲ τὸν μεγαλύτερον ἐνθουσιασμὸν τὴν παρουσίαν Του εἰς τὰς τάξεις Της, στηρίζει τὰς καλυτέρας ἐλπίδας διὰ τὴν εὐόδωσιν τῶν ἐθνικῶν σκοπῶν της ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Νέον της Γενικὸν Ἀρχηγόν, πλήρης πίστεως ὅτι ἀποκτᾷ τὸν πολυτιμότερον παραστάτην καὶ σύντροφον εἰς τὸ ἔργον της.

«ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ»

Ἡ «Νεολαία» ἀπὸ τοῦ προηγουμένου τεύχους ἤρξατο δημοσιεύουσα τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἱστορικὸν μυθιστόρημα τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου της κ. Μ. ΑΝ., τὸ ὁποῖον ἔγραψεν εἰδικὰ γιὰ τὸ περιοδικόν. Ἡ Βυζαντινὴ ἐποχή μας ποὺ ἔμεινε ὥς τὰ τελευταῖα χρόνια ἄγνωστη σχεδόν, ἀναζῇ μέσα στὶς σελίδες τοῦ μυθιστορήματος μὲ ὅλη τὴν αἴγλη καὶ τὴν δόξα της. Τὰ ἐπεισόδια καὶ ἡ δρᾶσις τῶν ἡρώων του καθὼς προλογίζει καὶ ὁ συγγραφεύς, εἶναι ὅλα στηριγμένα στὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια καὶ ἡ διαχείρισι γίνεται ἀπὸ κάλαμον τὸν ὁποῖον δὲν χαρακτηρίζει μόνον ἡ γνῶσις, ἀλλὰ καὶ ἡ τέχνη τοῦ γράφειν. Γι' αὐτὸ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι προσφέρουμε στοὺς Νέους μας ἕνα ἀληθινὰ πολύτιμο ἀνάγνωσμα.

Οἱ ἁγιοβασιλιάτικες πῆττες τῆς Ε.Ο.Ν.



Οἱ φαλαγγῖται ἐν ἐξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ ὑποδέχονται τὸν Ἀρχηγὸ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὅπου ἐκόπη τὸ παρελθὸν Σάββατον ἡ πῆττα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΝΙΣΧΥΤΗΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

«Ἔργον τοῦ Κυβερνήτου εἶναι νὰ ἀναπτύξῃ τὴν καλλιτεχνικὴ διάθεσι, ὄχι βέβαια ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν καλλιτεχνίαν, ἀλλὰ ἀνεβάζοντας τὸ ἐπίπεδο τῆς κοινωνίας κάμνοντας τὴν κοινωνία σὰν μιὰ κιθάρα μὲ χορδὲς τεντωμένες σὲ τέτοιο σημεῖο καλά, ποὺ ἡ πιὸ μικρὴ πνοὴ νὰ τὶς δονῇ, ἀναπτύσσοντας τὰ αἰσθήματα, τὰ ἰδεώδη, τὰ ἰδανικά, τὸν ἐνθουσιασμό, τὸν φανατισμό, τὴν ἀνωτερότητα...».

Τὰ παραπάνω εἶναι ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ στὸ γεῦμα τῶν θεατρικῶν μουσικῶν καὶ τῶν ἄλλων καλλιτεχνικῶν Ὀργανώσεων ποὺ δόθηκε πρὸς τιμήν του τὸ βράδυ τῆς 29ης Δεκεμβρίου.

Ὁ ἀναγνώστης βλέπει στὶς λίγες αὐτὲς γραμμὲς μὲ πόση καθαρότητα σκέψεως ὁ Ἀρχηγὸς καταπιάνεται μὲ τὸ πρόβλημα τῆς ἀνυψώσεως τῆς Τέχνης, ἔργο ποὺ ὥς τώρα εἶχε ἀφεθῆ ἀγνοημένο καὶ ὅ,τι ἔγινε ὥς τώρα στὸ πλαίσιο αὐτό, ὅπως πολὺ καλὰ ἐτονίσθη στὶς ὑπέροχες πράγματι προσφωνήσεις ἀπὸ τοὺς κορυφαίους καλλιτέχνας, ὀφείλεται μονάχα στὴν ἐργασία τῶν ἱεροφαντῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Θεάτρου ποὺ ἀγνοημένοι καὶ ἀνίσχυροι ἠγωνίζοντο τὸν καλὸν ἀγῶνα.

Ἡ κύρια ἐνίσχυσις τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου στὴν Τέχνη ποὺ ὑπόσχεται ὁ Ἀρχηγὸς δὲν εἶναι τόσον ἡ ὑλική, ἀλλὰ τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἐπιπέδου τῆς κοινωνίας σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ γίνῃ ἱκανὴ τῆς μεταλήψεως τῶν ἀχράντων μυστηρίων τῆς Τέχνης.

Παράλληλα μὲ τὴν φροντίδα τῆς ἀξιοποιήσεως τῶν «φορέων τῆς Τέχνης», ὅπως τοὺς ὠνόμασε, ὁ σοφὸς Νοῦς τοῦ Ἀρχηγοῦ διαβλέπει τὸ ἑτεροβαρὲς ἐὰν τὸ ἐνδιαφέρον του στραφῇ μονάχα πρὸς αὐτοὺς καὶ ὄχι καὶ πρὸς τὴν προετοιμασία τοῦ λαοῦ ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ ὁ παλλόμενος ἀπὸ ἰδανικὰ καὶ ἰδεώδη καὶ ἀνωτερότητα δέκτης τῆς Τέχνης.

Καὶ ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης δὲν ἐντοπίζει μονάχα τὴν προπαρασκευὴ τῆς καλλιτεχνικῆς διαθέσεως στὶς μεγάλες πόλεις, ἀλλὰ ὅπως πρέπει σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἀκόμη καὶ στὸ πιὸ μικρότερο χωριό.

Ἔτσι ὁ Ἀρχηγὸς νοεῖ ἀλλὰ καὶ προβαίνει εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν τεχνιτῶν καὶ τῆς Τέχνης, ὥστε αὐτὴ νὰ καταστῇ ὁ ἐπιούσιος ἄρτος τοῦ Λαοῦ — τοῦ Λαοῦ τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Οἱ ἁγιοβασιλιάτικες πῆττες τῆς Ε.Ο.Ν.



Ὁ Ἀρχηγὸς μὲ τὴν χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του παρακολουθεῖ τὸ ποίημα ποὺ ἀπαγγέλλει μιὰ μικρὴ σκαπάνισσα κατὰ τὸ κόψιμο τῆς πῆττας τῆς Δ.Θ.Π.

Στό περιθώριον

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Τὴν περασμένην Τετάρτην εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης ἤρχισε τὰς ἐργασίας του τὸ συνέδριο τῶν περιφερειακῶν διοικητῶν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας Ἑλλάδος. Ἔτσι εἰς τὴν πρωτεύουσαν συνεκεντρώθησαν οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν περιφερειακῶν διοικήσεων τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ εἰς τὸν Ἀρχηγόν μας ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ χαιρετίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν ὁλόκληρον τὴν ἄλκιμον ἑλληνικὴν Νεολαίαν τῆς χώρας. Δὲν πρόκειται νὰ ἀσχοληθῶμεν ἐδῶ μὲ τὰ πορίσματα τοῦ συνεδρίου, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος. Ἀπὸ τῆς στήλης μόνον αὐτῆς τὸ περιοδικὸν αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς διασκέψεως, νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν καὶ νὰ τοὺς βεβαιώσῃ ὅτι ἡ «Νεολαία», παραπλεύρως πάντοτε πρὸς αὐτούς, θὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὸ ἔργον τῆς διαπλάσεως τῆς ἑλληνικῆς Νεότητος. Καὶ ἀπευθύνει ταυτοχρόνως πρὸς ὅλους τὰς θερμάς της εὐχὰς ὑπὲρ εὐοδώσεως τοῦ ἔργου των.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Πληροφορηθήκαμε τὴν ἑξῆς ὡραία πρᾶξι ἑνὸς μέλους τῆς ὀργανώσεώς μας. Στὴν ὁδὸν Πειραιῶς, προχθές, κάποιος καρραγωγέας χτυποῦσε βάναυσα τὸ καϋμένο τὸ ἄλογό του πού, μὴ μπορῶντας νὰ τραβήξῃ τὸ ὑπερφορτωμένο κάρρο του, εἶχε σωριασθῆ στὴν ἄσφαλτο. Οἱ παρακολουθοῦντες τὴν βάρβαρη σκηνὴ διαβάται περιωρίζοντο, ὅπως συνήθως, στὸ νὰ ἐκφράζουν τὸν οἶκτο τους καὶ τὴν ἀγανάκτησί τους μὲ λόγια. Ἔξαφνα ἐνεφανίσθη ὁ φέρων τὴν στολὴν τῆς ὀργανώσεώς μας νέος. Χωρὶς νὰ πῇ λέξιν, ἄρπαξε τὰ γκέμια γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸ ἄλογο, γλύστρησε ὅμως κι' αὐτὸς καὶ ἐτραυματίσθη στὸ πρόσωπο. Τὰ αἵματα ποὺ τὸν πλημμύρησαν δὲν σταμάτησαν τὴν σταθερή του ἀπόφασι καὶ συνέχισε τὴν προσπάθειά του γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ ταλαίπωρο ζῶο. Μπρὸς τὸ θέαμα αὐτὸ τῆς τόσον θαρραλέας ἐπιμονῆς, οἱ ἀδρανεῖς ὥς τὴν ὥρα θεαταὶ συνεκινήθησαν καὶ ὄχι μόνο ἐβοήθησαν, ἀλλὰ ἀφοῦ προηγουμένως κατήγγειλαν τὸν βάναυσον καρραγωγέα σὲ ἕνα ἀστυφύλακα, ξεφόρτωσαν καὶ τακτοποίησαν ὁλόκληρο τὸ φορτίο τοῦ κάρρου γιὰ νὰ συνεχίσῃ ὁμαλώτερα τὴν πορεία του τὸ κουρασμένο ἄλογο. Τέτοια εἶναι ἡ δύναμις τοῦ καλοῦ παραδείγματος, ποὺ πρέπει σὲ κάθε περίστασι νὰ παρέχουν τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.



ΟΙ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΕΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν

Σὲ ἕνα φαντασμαγορικὸ περιβάλλον ὅπου ἡ κυανόλευκη στὰ πιὸ καλαισθητικὰ συμπλέγματα ἔδιδε τὸν τόνον τῆς ἐθνικῆς χαρᾶς, εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. ὁ Ἀρχηγὸς ἔκοψε τὴν πατροπαράδοτη βασιλόπηττα τὸ βράδυ τοῦ περασμένου Σαββάτου.

Αἱ εὐρεῖαι αἴθουσαι τῶν Γραφείων ἦσαν κατάμεστοι ἀπὸ Φαλαγγίτες καὶ Φαλαγγίτισσες, ἀπὸ τὶς ἀποστολὲς ποὺ ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἦρθαν, ἀπὸ τοὺς ἀνώτερους καὶ κατώτερους βαθμούχους, τὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ Μ. Μητροπολίτου καὶ ἄλλους ἐπισήμους ποὺ παρίσταντο στὴν τελετὴ ἐκείνη.

Ἔβλεπε κανεὶς τὰ νεανικὰ ἐκεῖνα πρόσωπα μὲ τὸ σφρῖγος καὶ τὸν ἐνθουσιασμό, τὴν χαρὰ καὶ τὴν ζωηρότητα, γελαστὰ νὰ προσμένουν τὴν ἄφιξιν Ἐκείνου ποὺ ἡ πνοή του ὅταν εἶναι ἀπών καὶ ἡ παρουσία του ὅταν τὸν βλέπουν τὰ κάνουν νὰ πάλλωνται μέσα στὸν πιὸ ἁγνὸ καὶ πατριωτικὸ ἐνθουσιασμό.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Α. Κανελλόπουλος, ἐκπρόσωπος ὄχι μονάχα τῆς Ὀργανώσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς Νεότητος, ὀργανωτὴς τῆς τελετῆς, ἀκούραστος ἔδιδε τὸν καλύτερο τόνο τοῦ δραστηρίου καὶ ἐνθουσιῶντος Νέου καὶ ἡ προσφώνησίς του ποὺ δημοσιεύεται σὲ ἄλλη σελίδα εἶναι πράγματι ἕνα ἀριστούργημα σὲ αἴσθημα καὶ σὲ νόημα καὶ ὁ πιὸ ταιριαστὸς διθύραμβος στὸν Ἀρχηγὸ γιὰ τὸ Ἔργο του πρὸς τὴν Νεολαία.

Καὶ Ἐκεῖνος γιομᾶτος συγκίνησι μὲ δυὸ λόγια σύντομα μὰ περιεκτικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τόσο νοιώθουν οἱ Νέοι ὅταν τοὺς ὁμιλῇ τοὺς ἔδωκε τὶς εὐχές του: «Νὰ εἶστε δυνατὰ καὶ χαρούμενα καὶ νὰ ἔχετε μέσα στὴν ψυχή σας τὴν στερεὰ ἀπόφασι νὰ θυσιάσετε ὅλα γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ κάθε Ἕλληνας καὶ κάθε Ἑλληνίδα πρέπει νὰ ἔχουν μπροστά τους....».

Καὶ ἐπηκολούθησε τὸ κόψιμο τῆς πήττας ἀπὸ τὸ χέρι Του. Ἔκοψε πρῶτα τὸ κομμάτι τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου, τῆς Ὑψηλῆς Του συζύγου Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης, τῶν Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. Πριγκηπισσῶν καὶ ὕστερα κατὰ ἱεραρχικὴν σειρὰν ὅλων τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ὀργανώσεως καὶ τῶν Τμημάτων ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τοῦ Ἕβρου μέχρι τῆς Κρήτης, ἅτινα ἐξεφώνει ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος.

Ἡ τελετὴ ἔκλεισε μὲ τὴν εὐχὴ ὅλων νὰ ἴδοῦμε στὶς φάλαγγές μας ἐντὸς τοῦ ἀρξαμένου Νέου Ἔτους καὶ ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος μέσα στοὺς ἐθνικοὺς κόλπους τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἡ βασιλόπηττα τῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης

Ἡ ἔμφυτη φυσικὴ καλαισθησία τῆς γυναικὸς καὶ ἰδιαίτερα ἡ καλλιτεχνικὴ φροντίδα τῆς Διοικητρίας Θηλέων Πρωτευούσης κ. Μαντζούφα ἐθαυματούργησε πράγματι εἰς τὸν καλαισθητικώτατον διάκοσμον τῶν αἰθουσῶν τῶν Γραφείων της καὶ τὴν φροντισμένην κατάρτισιν τοῦ προγράμματος τῆς ἑορτῆς τῆς βασιλόπηττας, τὴν ὁποίαν ἐπίσης ἐτίμησε μὲ τὴν παρουσία του ὁ Ἀρχηγὸς καθὼς καὶ πλῆθος ἐπισήμων καὶ ἀνωτέρων βαθμούχων ποὺ προσῆλθον ἐνωρὶς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον.

Ἡ ἐκπροσωπήσασα τὸν Ἅη Βασίλη Φαλαγγίτισσα μὲ τοὺς ἔξυπνους στίχους της, ἡ χορῳδία τοῦ κ. Γλυκοφρύδη μὲ τὶς δροσερὲς κοριτσίστικες φωνὲς καθὼς ἔψαλλαν τὰ κάλλαντα, αἱ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ ἐκδηλώσεις τῶν Φαλαγγιτισσῶν, ἔδωκαν εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν τόνον μιᾶς στενῆς οἰκογενειακῆς ἑσπερίδος εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεκράτησεν ἡ οἰκειότης ἐκείνη ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὴν ἁγνὴν διάθεσιν καὶ τὸν εὐγενῆ ἐνθουσιασμόν.

Ἡ κ. Διοικήτρια τῶν Θηλέων ἐκφωνοῦσα κατὰ σειρὰν προτεραιότητος εἰς τὸ κόψιμο ποὺ καὶ ἐδῶ ἰδιόχειρα ὁ Ἀρχηγὸς ἔκαμε τῆς πήττας, ἀνεμνήσθη ὅλων τῶν Τμημάτων Θηλέων τῆς Πρωτευούσης καὶ τῶν προϊσταμένων Ὑπηρεσιῶν, χωρὶς νὰ παραλείψῃ καὶ τὸ περιοδικὸν τοῦ ὁποίου τὴν ἰδιαιτέραν πήτταν ἔκοψεν ἐπίσης ἰδιοχείρως ὁ Ἀρχηγός, διανείμας ὁ ἴδιος τὰ τεμάχια εἰς τὸν παριστάμενον Διευθυντὴν τῆς Συντάξεως, τοὺς Συντάκτας καὶ τὰς λοιπὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ.

Εἰς τὸ κυλικεῖον ὕστερα τὸν ἐκαμαρώσαμεν ἀκροώμενον μὲ τὴν πιὸ καλόκαρδη διάθεσι τῶν ποιημάτων δυὸ μικροσκοπικῶν Φαλαγγιτισσῶν μὲ τὴν παιδικὴν ἀφέλειαν τῶν ὁποίων ἐπὶ μακρὸν ἠσχολήθη.

Καὶ ἡ ἑορτὴ ἔληξεν ὑπὸ τὰς εὐχὰς ὅλων ἵνα τὸ Νέον Ἔτος ἀποβῇ τὸ ἔτος τῆς ὁλοκληρώσεως τῶν σκοπῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

Κφς





ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ

ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗΤΗΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΜΑΣ

Ο 'Αρχηγός μας, ὁ 'Ιωάννης Μεταξᾶς, γεννήθηκε ὑπὸ τὸ κράτος τῶν πιὸ μυθιστορηματικῶν συμπτώσεων. Κι' αὐτός, ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἀνθρωπότητος, σημειώνει μὲ τὴν ἐμφάνισί του στὴ ζωὴ τὴν πρώτη του νίκη πρὸς τὸ θάνατο. Ἂς θυμηθοῦμε τοῦ Θεανθρώπου τὴ γέννησι... Στὴ φάτνη τῶν κτηνῶν γεννᾶται γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ θάνατο, ποὺ τοῦ ἑτοιμάζει μὲ τὴν βρεφοκτόνο διαταγή του ὁ 'Ηρώδης...Ἔτσι κι' ὁ 'Αρχηγός: Στὴν ἥρεμη 'Ιθάκη, τὴν ἀπριλιάτικη ἐκείνη μέρα τοῦ 1871, ποὺ ὅλα χαμογελοῦν μέσα στὸ ἀνθισμένο τοπίο τοῦ γελαστοῦ νησιοῦ, δὲν ὑπάρχει κανεὶς 'Ηρώδης γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ νέου ἀνθρώπου ποὺ ἔρχεται στὴ ζωή. Μὰ ὁ 'Αρχηγὸς βλέπει τὸ φῶς — σὰν μιὰ ἀντίθεσι στὴν γαλήνια σκηνοθεσία τῆς φύσεως — μὲ θόρυβο, μὲ πάταγο, μὲ ἀναστάτωσι... 'Η μητέρα — ἡ 'Ελένη Π. Μεταξᾶ — ὑποφέρει στὸ κρεββάτι τοῦ τοκετοῦ, κι' ἡ ἐπιστήμη ποὺ καλεῖται νὰ δώσῃ μιὰ λύσι ἀποφασίζει, γιὰ νὰ σώσῃ τὴ μάννα, τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ...

— Δὲν θὰ γλυτώσῃ οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος, ἂν ἀφήσωμε τὰ πράγματα νὰ πάρουν τὸ δρόμο τους, λέει ὁ γιατρὸς στὸν πατέρα, τὸν Παναγῆ Μεταξᾶ... Ἂς κομματιάσωμε τὸ βρέφος...

Μὰ τὸ πεπρωμένο νίκησε... Αὐτὸ πῆρε πιὸ πρῶτα τὴν ἀπόφασί του ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη. Εἶχε κατατάξει τὸ νέο ποὺ ἔβλεπε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὴν ἡμέρα ἐκείνη μεταξὺ τῶν φωτεινῶν μετεώρων, ποὺ σὲ διαστήματα ἀραιὰ τοῦ χρόνου ἐμφανίζονται στὸ ἀνθρώπινο στερέωμα γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν στὴ δεδομένη στιγμὴ ἕνα σκοπό...

Ἔτσι, ὅταν πρόκειται ἡ ἀπόφασι τῶν γιατρῶν νὰ ἐκτελεσθῇ, ἡ φύσις δίδει τὴ λύσι της... Ξεπετιέται τὸ βρέφος στὴ ζωή. Μὰ ἐγκαταλείπεται. Ὅλες οἱ φροντίδες στρέφονται στὴ μητέρα. 'Ο νεογέννητος ἀφίνεται μόνος του νὰ παλαίψῃ μὲ τὸ θάνατο!... Τὸν θεωροῦν κι' ὅλας νεκρό, εἶχαν ἔτσι κι' ἀλλοιῶς ἀποφασίσει τὸ κομματιασμά του. Μὰ ἴσως-ἴσως νὰ ἔκανε τὸ βρέφος καὶ τὸ ταξεῖδι του πρὸς τὸν Ἅδη. Μὰ ὑπενθυμίζει στὴν κατάλληλη ὥρα σ' ὅλους ὅτι κι' αὐτὸς ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τῶν φροντίδων των. Ἔτσι πρὶν καλὰ - καλὰ δῇ τὸ φῶς, δίδει τὴν πρώτη του μάχη μὲ τὸ θάνατο καὶ βγαίνει νικητής. Καὶ ὑπῆρξε ὁ ἀγῶνας αὐτὸς ἀληθινὴ ἀπαρχὴ γιὰ τοὺς ἄλλους ἀγῶνες τοῦ 'Αρχηγοῦ. Προικισμένος ὁ 'Ιωάννης Μεταξᾶς μὲ μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι — δύναμι ποὺ —μὴ σᾶς φανῇ παράξενο — κι' αὐτὴ τὴ φύσι δαμάζει — δύναμι θελήσεως, δύναμι ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς δίδει στοὺς ἀνθρώπους ποὺ προορίζει γιὰ τὰ μεγάλα τῶν Ἐθνῶν πεπρωμένα — μπῆκε στὴ ζωή...

Μαθητής... 'Αγωνιστής. 'Ωπλισμένος μὲ τὴν ἀπόφασι καὶ τὴν αἰσιοδοξία, ἀντιμετωπίζει τὰ πάντα μὲ μυαλὸ παιδιοῦ μεγαλείτερης ἡλικίας. Δὲν εἶναι παιδὶ ποὺ σημειώνει στὸ παθητικό του παρεκτροπές. Μὰ δὲν διστάζει νὰ ξυλοφορτώσῃ κάποτε ἕνα συμμαθητή του, γιατί, γκρινιάρης ἐκ φύσεως, δὲν κάνει ἄλλο τίποτε παρὰ νὰ μεμψιμοιρῇ μὲ τὸ παραμικρό!... Χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ τὸ ξέρῃ ἴσως, ἀπὸ μικρὸς βρίσκει πῶς μὲ μεμψιμοιρίες καὶ κακομοιριὲς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε. Καὶ παιδὶ ἁπλῶς δέρνει τὸν συμμαθητή του... Μεγάλος γίνεται ὁ κήρυκας τῆς αἰσιοδοξίας καὶ τῆς αὐτοπεποιθήσεως.

Στὸ σχολεῖο πρῶτος καὶ καλλίτερος. Μελετηρός, δὲν ἀφίνεται μόνο στὶς πηγαῖες δυνάμεις του... 'Εκεῖ ποὺ ὁ αὐθορμητισμὸς δὲν τὸν βοηθεῖ ξεπροβάλλει ἡ δύναμι τῆς θελήσεως γιὰ νὰ κάμῃ δυνατὰ τὰ ἀδύνατα... Ὅπως ὁ Δημοσθένης στὴν ἀρχαιότητα μαθαίνει νὰ προφέρῃ τὸ «ρῶ», ὁ 'Αρχηγὸς μαθαίνει νὰ καλλιγράφῃ... Στὴν ἀρχὴ ἦταν τρομερὰ κακογράφος. Τὰ μαθητικά του γραπτὰ σωστὰ ὀρνιθοσκαλίσματα... Κάποια παρατήρησι τοῦ γίνεται γι' αὐτὸ καὶ στὴν καλλιγραφία ὁ μικρὸς Μεταξᾶς παίρνει κακὸ βαθμό. Εἶνει στὸ μόνο μάθημα ποὺ βαθμολογεῖται ἄσχημα! Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀνεχθῇ. Δὲν εἶναι τῆς ἰδιοσυγκρασίας του ἡ ταπείνωσις. Κι' ἀμέσως ρίχνεται μὲ τὰ μοῦτρα στὴν προσπάθεια. Σὲ δυὸ μῆνες ἀλλάζει γραφικὸ χαρακτῆρα. Τὰ ὀρνιθοσκαλίσματα γίνονται κομψὰ γραμματάκια, καὶ τὸ «καλλιτεχνικὸ» γράψιμό του καὶ σήμερα χαρακτηρίζει τὸν εὐανάγνωστο γραφικὸ χαρακτῆρα του... Τὸ σχολεῖο εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ μεγάλη γι' αὐτὸν προσπάθεια... Στὸ Γυμνάσιο τὰ οἰκονομικὰ τῆς οἰκογενείας δὲν πηγαίνουν καλά, μὰ ἀγωνίζεται... Καὶ πρῶτος πάντα βγαίνει νικητής! 'Ο μαθητὴς συντρίβει μὲ τὴν παιδικὴ μὰ στιβαρή του πυγμὴ ὅλα τὰ ἐμπόδια ποὺ στοιβάζονται μπροστὰ στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο ποὺ ἀνεβαίνει...

Κι' ἔρχεται τὸ στρατιωτικὸ στάδιο... Πρῶτος στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων, πρῶτος καὶ καλλίτερος ἀνάμεσα στοὺς συναδέλφους του ὅταν βγαίνῃ ἀπὸ τὴ σχολή! Κι' ἔρχεται ἡ στιγμὴ τοῦ 1899, νὰ σταλῇ στὴν Στρατιωτικὴ 'Ακαδημία τοῦ Βερολίνου!... 'Ο Μεταξᾶς δὲν ξέρει γερμανικά!... Σοβαρὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἀποστολή του. Μὰ τὰ γερμανικὰ τὰ μαθαίνει μέσα σὲ λίγους μῆνες! 'Η δύναμις τῆς θελήσεώς του κάνει καὶ θαύματα καὶ ὁ 'Ιωάννης Μεταξᾶς, γερμανομαθὴς πιά, φεύγει γιὰ τὸ Βερολῖνο... 'Εκεῖ δείχνει ὅλο τὸ ἀκατανίκητο μεγαλεῖο τῆς ἰσχυρᾶς καὶ μεγάλης του προσωπικότητος. 'Εκεῖ ἐμφανίζεται ὁ ἄνθρωπος ποὺ γεννήθηκε γιὰ νὰ ἡγῆται: Προβλήματα ποὺ γιὰ ὅλους ἀποτελοῦν «γορδίους δεσμούς», γιὰ τὸν σημερινὸν 'Αρχηγόν μας ἀποτελοῦν, σοβαρὰ βέβαια, ἀλλ' ὄχι καὶ ζητήματα ποὺ μποροῦν νὰ κρατήσουν μπροστά του τὸ μυστικό τους... Καὶ στὴν 'Ακαδημία τοῦ Βερολίνου μιὰ πινακὶς πληροφορεῖ ὅτι «οὐδὲν ἄλυτον πρόβλημα διὰ τὸν 'Ιωάννην Μεταξᾶν»...

Κι' ἔρχεται μὲ τὸ τελείωμα τῶν σπουδῶν του στὴν 'Ελλάδα... Παντοῦ πρωταγωνιστής... 'Η συμβολή του σὲ κάθε στρατιωτικὸ ζήτημα ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Στοὺς πολέμους, στὴν στρατιωτικὴ πολιτικὴ τῆς χώρας, ὅλα τὰ γεγονότα φέρουν τὴν προσωπική του σφραγῖδα... Καὶ ἔρχεται τὸ 1936... 'Η 'Ελλὰς σπαράσσεται ἀπὸ τὸν ἐμφύλιο διχασμό!... Τὰ πάντα ὁδηγοῦν στὴν καταστροφή... Μὰ ὁ 'Αρχηγὸς «ἀποφασίζει, τολμᾷ καὶ ἐκτελεῖ»... Καὶ τὴν 4ην Αὐγούστου ὁ 'Ιωάννης Μεταξᾶς δίνει τὴν ἀποφασιστικὴ μάχη μὲ τὸ κακὸ παρελθόν!...

Κι' ὅπως πάντα, ὁ Μεγάλος 'Αγωνιστὴς στεφανώνεται καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ μὲ τὶς δάφνες τῆς Νίκης.

Ἄγγελος Μεταξᾶς



Ἕνα κεφάλαιο ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ ρομάντζο τῆς Σίτσας Καραϊσκάκη «Ὁ Γυιὸς τῆς καλογρηᾶς», ποὺ πρόκειται νὰ κυκλοφορήσῃ προσεχῶς σὲ βιβλίο.

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ

Ἕνας μικρὸς στρατὸς προχωροῦσε τραγουδῶντας ἀπὸ τὰ βουνὰ Πρόγκολι καὶ Ξεροβοῦνι, πέρασε τὰ ποτάμια νότια ἀπὸ τὰ Γιάννενα, ἀντάμωσε μὲ ἄλλο μικρὸ μπουλοῦκι καὶ βάδιζε πρὸς τὸ Σοῦλι. Ἦταν ὁ Κατσαντώνης, ὁ ἀδελφός του Λεπενιώτης καὶ ὁ νεαρὸς Γιῶργος τῆς Ρηνιῶς, μὲ τοὺς ἄνδρες των. Βάδιζαν τώρα καὶ δυὸ μέρες. Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ μποῦνε στὸ Σοῦλι, γιὰ νὰ φέρουν τροφές. Τὰ μουλάρια παραφορτωμένα πήγαιναν καρτερικὰ καὶ προσεκτικά. Βαστοῦσαν ὅλο τ' ἀπάτητα μονοπάτια καὶ τὶς κορφὲς γιὰ ν' ἀποφύγουν κανένα ξαφνικό.

Πῆραν ἕνα τέλεια ἀντίθετο δρόμο ἀπὸ κεῖ, ποὺ τοὺς εἴχανε στήσει καρτέρι οἱ 350 ἄνδρες τοῦ Ἀλῆ, γιὰ νὰ κόψουν τὴν πορεία τους. Αὐτοὶ τοὺς περίμεναν βορεινὰ ἀπὸ τὰ Γιάννενα, ἐνῷ ἐκεῖνοι πέσανε πολὺ στὸ νοτιᾶ. Ἦταν μακρύτερος ὁ δρόμος ἀπὸ κεῖ, μὰ ἦταν βέβαιοι πὼς ἀπὸ κεῖ δὲν θ' ἀντάμωναν κανέναν. Κι' ἂν δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ φτάσουν γρήγορα στὸ Σοῦλι, δὲν θὰ τοὺς ἔνοιαζαν τέτοια ἀνταμώματα. Τὰ ποθοῦσαν μάλιστα, γιατὶ αὐτοὶ δὲν πήγαιναν γιὰ περίπατο στὰ ἠπειρωτικὰ βουνά.

Ὅμως δὲν τὸ ξέφυγαν. Κάμποσες ὧρες μακρυὰ ἀπ' τὴν Κιάφα γύρισε ἕνας πρόσκοπος καβαλλάρης των, καλπάζοντας καὶ τοὺς ἔκοψε τὸ τραγοῦδι. Καμμιὰ ἑκατοστὴ Ἀρβανίτες εἶναι τσαντηρωμένοι, εἶπε, κοντὰ στὸ ἀπέναντι ποτάμι, ἀπὸ κεῖ ποὺ θὰ περνοῦσαν. Ἡ καρδιὰ τοῦ νεαροῦ Γιώργου ἀλάλιασε. Σ' ὅλο τὸ δρόμο περίμενε κι' εὐχόνταν κάτι τέτοιο!

Στάθηκαν οἱ ἀρχηγοὶ καὶ κάνανε συμβούλιο. Ὁ Γιῶργος, ποὺ ἤξερε καλὰ πὼς πολεμοῦν οἱ Ἀρβανίτες, ἔδωσε τὴ γνώμη του πὼς τὰ φορτωμένα μουλάρια νὰ τ' ἄφηναν μέσα στὸ δασάκι κρυμμένα, μὲ σαράντα ἄνδρες, ἐνῷ οἱ ἄλλοι θὰ προχωροῦσαν. Ἤξερε πὼς οἱ Ἀρβανίτες γίνονται πιὸ ἀνδρεῖοι, ὅταν ξέρουν πὼς θὰ πλιατσικολογήσουν.

Χωρίστηκαν σὲ τρία μέρη καὶ προχώρησαν μὲ μεγάλη ταχύτητα, σὰν ἔφταξαν κάπως κοντά. Τὰ ἄλογα πετοῦσαν. Ὡς που νὰ καταλάβουν οἱ Ἀρβανίτες τί συνέβαινε, τοὺς ἔζωσαν ἀπὸ τὶς τρεῖς μεριὲς καὶ τοὺς χτυποῦσαν ἀλύπητα μὲ βόλια, ποὺ δὲν ἀστοχοῦσαν, γιατὶ τὰ παλληκάρια τοῦ Κατσαντώνη ἦσαν περίφημα γιὰ τὸ σίγουρο χέρι τους. Ὁ Γιῶργος τώρα ἔνοιωθε τί θὰ πῇ νὰ χτυπᾷ κανεὶς πλάϊ στοὺς δικούς του. Εἶναι ἡ πρώτη μάχη, ποὺ βρέθηκε μὲ Ἕλληνες, ἐνάντια σὲ Ἀρβανίτες. Ἔβγαλε τὸ σπαθί του καὶ χτυποῦσε ζερβὰ δεξιά, μὲ λύσσα, πάνω ἀπὸ τὸ ἄλογο, ἕνα κοντὸ γρήγορο ζῶο, ποὺ δὲν περίμενε νὰ τ' ὁδηγήσουν.

Σὲ κάθε σπαθιὰ χαιρότανε ἡ ψυχή του μιὰ χαρὰ ἀπερίγραπτη! Κι' αὐτὴ γιὰ τὶς ξυλιὲς κάτω ἀπὸ τὶς σόλες, κι' αὐτὴ γιὰ τὶς προσβολές, κι' αὐτὴ γιὰ τὶς ταπεινώσεις κι' αὐτὲς — βροχή, βροχὴ γιὰ τὴν τελευταία φυλακὴ στὸ ὑγρὸ μπουντροῦμι μὲ ψωμὶ καὶ νερό. Κι' ὅσο χτυποῦσε τόσο μεθοῦσε! Δὲν ἔβλεπε. Ἦταν ὅλος μόνο τὸ δεξί του χέρι. Ἡ ψυχή του, ἡ δύναμίς του μεταβιβάσθηκε στὸ δεξί του χέρι.

Κι' ὅταν ὁ ἀρχηγὸς φώναξε ἄλτ, ξαφνιάστηκε. Δὲν εἶδε καθόλου πὼς προχωρῆσαν ἀρκετά, δὲν κατάλαβε πὼς τοὺς κυνηγοῦσαν σὰν ἄνεμος καὶ πὼς δὲν ἦταν πιὰ πολλοὶ αὐτοί, ποὺ ξέφυγαν.

Ἱδρωμένος, σκονισμένος, λυσσασμένος πάνω στ' ἄλογό του, φάνηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα ὄνειρο.

Ὅταν γύρισαν πάλι στὸ δασάκι τῶν πεύκων, ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ὥρα, ἔφερναν μαζί τους ὅ,τι πήρανε ἀπὸ τοὺς Ἀρβανίτες, μουλάρια, τρόφιμα, ὅπλα. Γιὰ αἰχμαλώτους δὲν εἴχανε καιρό. Ἔπρεπε νὰ βιασθοῦν. Ὁ Κατσαντώνης τότε κύτταξε τὸ νεαρὸ Γιῶργο:

«Ἔχεις χέρι, τοῦ λέγει, γιὰ δέκα. Εἶμαι χαρούμενος, ποὺ σ' ἔχω στὸ πλευρό μου!»

Σὲ λίγο ἀντιλάλησε πάλι τὸ τραγοῦδι. Μετὰ δύο ὧρες σὰν σκοτείνιασε περνοῦσαν ἀνάμεσα στὸ Σοῦλι καὶ στὴν Κιάφα.

* * *

Ὁ γέρο-Μπότσαρης διηγῶνταν ἀκόμη, μὰ ὅλο καὶ πιὸ ἀνήσυχος. Γιατὶ δὲν φάνηκαν ἀκόμη; Εἴχανε τὴν εἴδησι πὼς ἀπόψε τ' ἀπόγευμα θάφταναν. Μήπως τοὺς ἔλαχε τίποτε; Μὰ αὐτή του τὴ σκέψι δὲν τὴν ἔλεγε σὲ κανένα, γιατὶ ὁ ἴδιος τὴν φοβῶταν. Ἂν δὲν ἤρχοντο σύντομα θὰ πέθαιναν σιγὰ σιγὰ τῆς πείνας. Ἄρχισαν πάλι. Χθὲς πέθαναν δύο. Μάλιστα μερικοὶ — τὸ πιὸ χειρότερο — ἔδειχναν σημεῖα πὼς θέλουν νὰ παραδοθοῦν. Κι' ὁ γέρο-Σουλιώτης σκεπτόντανε:

«Ἡ πεῖνα κάστρα πολεμᾷ καὶ χῶρες παραδίνει».

Μήπως δὲν εἶπε ὁ Σαμουὴλ πὼς χωρὶς ἄλλο θὰ φανοῦν ἀπόψε; Αὐτὸς τώρα καὶ τρία χρόνια, ποὺ εἶναι μαζί τους δὲν εἶπε τίποτε, ποὺ νὰ μὴν ἀληθέψῃ. «Δῆμα, ὁ Σαμουὴλ τὸ εἶπε: Τὸ Σοῦλι δὲν θὰ πατηθῇ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Τὸ Σοῦλι ἐν ὅσῳ εἶναι στὰ χέρια μου, εἶπε, δὲν φοβᾶται οὔτε ἀπὸ πεῖνα, οὔτε ἀπὸ μπλόκο». Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ ξαναεῖπε σὰν νἄλεγε δυνατὰ τὶς σκέψεις του:

«Παράξενος, μυστήριος αὐτὸς ὁ Σαμουήλ: Ἔρχεται ξαφνικά, χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς μας πόθε καὶ χτίζει μὲ χρήματα, ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποῦ, τὸ μεγάλο αὐτὸ κάστρο τῆς Ἁγιᾶ Παρασκευῆς. Σοῦ λέγει γιὰ τὴ στερνὴ ἀνάγκη».

Πηγαίνει ἀκόμη κι' ἔρχεται ὁ γέρο-καπετάνιος. Ὅλοι τώρα σκέπτονται τὸν παράξενο αὐτὸν Σαμουήλ, ποὺ ξεπήδησε ξαφνικά, σὰν μιὰ ὑπεράνθρωπη μορφή, μὲ τὸ φωτοστέφανο τοῦ ἀποσταλμένου τοῦ Θεοῦ καὶ ντυμένος μὲ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις. Τρία χρόνια τώρα κρατᾷ τὸν ἐχθρό,

ἀνίκανο μπροστὰ στὸ Σοῦλι. Τρία χρόνια βγαίνει κάθε φορά, ποὺ θὰ σωθοῦν οἱ τροφές, μὲ μερικοὺς δικούς του καὶ γυρίζει μὲ πολλὰ μουλάρια φορτωμένα. Τρία χρόνια ὁ Σαμουήλ, ὁ καλόγηρος — τὸν λένε ἔτσι οἱ Σουλιῶτες, γιατὶ φορεῖ ἕνα εἶδος μαῦρο ράσο — μαζεύει κάθε Κυριακὴ τοὺς κατοίκους καὶ τοὺς λέγει μὲ φλογισμένα μάτια ὅτι μόνο αὐτὸς ὁ δρόμος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ τοὺς φέρῃ στὰ πόδια τοῦ Θεοῦ. Λέγει πὼς εἶναι αὐτὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ. Κι' ἀκόμα λέγει πώς: «ὁ θάνατος καὶ ἡ φύσις θὰ ἐπανίδουν μιὰ φορὰ τὸν ἄνθρωπο ντυμένον μὲ τὴν ἄφθαρτο δόξα. Κι' ἐδῶ σᾶς δίνεται περίπτωσι νὰ ντυθῆτε τὸ φόρεμα αὐτὸ τῆς ἀφθαρσίας».

Παράξενη γλῶσσα εἶχεν αὐτὸς ὁ Σαμουήλ! Καὶ πιὸ παράδοξη καὶ μυστηριώδη δύναμι! Βόλι δὲν τὸν ἔπιανε. Ἦτανε πάντα μαζὶ στὶς πιὸ δύσκολες μάχες, μπροστὰ μπροστὰ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, ἔμοιαζε πραγματικὰ σὰν νὰ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, νὰ φέρῃ τὴν ἀποκάλυψι. Μ' αὐτὸν τώρα τρία χρόνια δὲν δείλιασε κανείς, δὲν σκέφτηκε κανεὶς νὰ προφυλαχτῇ ἀπὸ τὸ βόλι. «Ὁ τέτοιος θάνατος θὰ μᾶς φέρῃ πρὸς τὸν ἥλιο!» ἔλεγε κάθε τόσο.

* * *

Τὸ κορίτσι πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα.

— Πατέρα, ἀκούγω πέταλα. Φαίνεται πὼς ἔρχονται.

Καὶ πραγματικὰ ἀκούστηκαν στὴν αὐλὴ νὰ μπαίνουν οἱ καβαλλάρηδες.

— Στὴ μεγάλη κάμαρα πήγαινε τοὺς ξένους, Γκόλφω, καὶ σὺ μάννα ἄναψε ἀκόμα μερικὰ κεριά. Θέλω νὰ τοὺς βλέπω ὅλους καλὰ στὰ μάτια. Ξέρεις πὼς ἀπὸ τὰ μάτια ἐγὼ γνωρίζω τοὺς ἀνθρώπους, ὄχι ἀπὸ τὰ λόγια.

Στὸ μεγάλο εὐρύχωρο δωμάτιο, ποὺ γύρω στέκονταν οἱ πλατειοὶ πάγκοι, καρφωμένοι στὸν τοῖχο, ἔμπαιναν σπάνια νὰ καθήσουν. Μόνο σὰν ἔρχονταν ξένοι ἢ σὰν γινότανε κάποιο γλέντι, γάμος ἢ θάνατος.

Τὸ πάτωμα ἦταν στρωμένο μὲ μιὰ σκουλάτη καρπέτα, ἀπὸ αἰγίσιο μαλλί, ποὺ κράταγε πολλὴ ζέστη. Μικρὰ παράθυρα πρὸς τὴ ρεματιά, μόνο μὲ παραθυρόφυλλα. Οὔτε χνάρι φωτιᾶς. Οἱ βουνήσιοι αὐτοὶ σκληροὶ ἄνθρωποι τὸ θεωροῦσαν μεγάλη πολυτέλεια νάχουνε καμίνι σὲ κάθε κάμαρα. Τὰ χιόνια πλάκωναν τὸ βουνό, μὰ αὐτοὶ ἤτανε μαθημένοι στὸ κρύο. Μόνο μιὰ γωνιὰ βρίσκονταν σὲ κάθε σπίτι. Ἐκεῖ μαγείρευαν, ἐκεῖ ζεσταίνονταν. Γι' αὐτὸ καὶ φοροῦσαν πάντα τὶς γοῦνες τους ἀπὸ προβιὰ κατσίκας μέσα στὸ σπίτι. Ἦτανε μαθημένοι ἀπὸ παιδιὰ καὶ γι' αὐτὸ δὲν τοὺς μπόδιζε καθόλου στὶς κινήσεις καὶ στὴ σπιτική τους ζωή.

Ὁ Γκόλφω ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας καὶ καλωσώρισε, χαμηλοβλέποντας καὶ κοκκινίζοντας, τοὺς ξένους.

Πέρασε μπροστὰ ὁ Τζαβέλλας κι' ἀκολούθησαν ὁ Κατσαντώνης, ὁ Λεπενιώτης καὶ ὁ νεαρὸς Γιῶργος, ὅλοι νέοι ἀπὸ εἴκοσι ὡς τριάντα χρονῶν μὲ τὸ γερό τους βῆμα, ποὺ ἔκανε τὸ πάτωμα νὰ τρίζῃ.

— Παιδιά, καλωσωρίσατε καὶ στὰ βουνά μας, τὰ πολυβασανισμένα! Ξέρετε πὼς σᾶς περιμέναμε μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα; Ξέρετε πὼς μᾶς στενοχωρεῖ πολὺ τοὺς στερνοὺς μῆνες ὁ Ἀγαρινός! Τὄχει βάλει πεῖσμα τώρα νὰ μᾶς ξολοθρέψῃ.

— Ἔφαγε φυσικὰ πολλὲς προσβολὲς ἀπὸ τὸ Σοῦλι καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὶς χωνέψῃ, καπετάνιο, λέγει ὁ Κατσαντώνης μὲ τὴ βαρειά του φωνή, καθίζοντας στὸν πάγκο.

Ὁ Δήμας μπῆκε καὶ χαιρέτησε. Ὁ γέρο-Μπότσαρης εἶπε στὰ παλληκάρια πὼς ὁ Δήμας ἐδῶ καὶ εἰκοσιπέντε χρόνια εἶναι προεστὸς στὸ Κακοσοῦλι, πὼς ἤτανε τώρα καὶ μιὰ βδομάδα τόσο στενοχωρημένος γιατὶ τὰ παιδιά του, οἱ πολιορκημένοι, ἄρχιζαν νὰ πεθαίνουν καὶ νὰ ἀνησυχοῦν. Ὁ Δήμας κουβέντιασε ἀκόμα λίγο γιὰ τὰ τρόφιμα, ποὺ ἔμπασαν μέσα, καὶ ἐξαφανίστηκε βιαστικός, γιατὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι αὐτὸς παρὼν στὴ διανομή τους. Κανεὶς δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ παραπονεμένος.

— Πῶς περάσατε, παιδιά, τὶς βάρδειες τοῦ ἐχθροῦ; Πέσανε τίποτε ρόγες; ρώτησε πάλι ὁ γέρο-Νότης.

— Ἤρθαμε ἀπὸ τὸν κρυφὸ δρόμο, ἀπάντησε ὁ Λεπενιώτης. Μιὰν ὥρα μακρυὰ ἀπὸ δῶ ἀνταμώσαμε τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Σαμουὴλ καὶ μᾶς ἔμπασε ἀπὸ κεῖ μέσα. Στὸ τέλος φαίνεται πὼς κάτι κατάλαβαν ἀπὸ τὸ μετερίζι τῆς ἀπέναντι κορφῆς κι' ἄρχισαν νὰ ρίχνουν στὰ σκοτεινά. Μόνον ἕναν ἄνδρα κι' ἕνα ἄλογο χάσαμε.

(Ἀκολουθεῖ)



ΟΙ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ ΤΟΥ ΖΩΪΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ἡ ταχύτης τῶν διαφόρων ζώων δὲν ὑπελογίσθη φανταστικά, ἀλλὰ κατόπιν ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, ποὺ χρειάσθηκαν μεγάλη ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ γιὰ νὰ εἶναι ἀκριβεῖς. Τὶς παρατηρήσεις αὐτὲς τὶς ἔκανε τὸ Ἐθνικὸ Ἀμερικανικὸ Μουσεῖο τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν.

Τώρα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα πῶς κατωρθώθηκε αὐτὸ γιὰ τὰ διάφορα ζῷα καὶ ἰδίως γιὰ τὰ ἄγρια;

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες μεταχειρίσθηκαν ὅλα τὰ μεταφορικὰ μέσα, αὐτοκίνητα, σιδηροδρόμους, ἀτμόπλοια, ἀεροπλάνα, ποὺ ὅλα ἔφεραν εἰδικὰ χρονόμετρα καὶ ὀπτοχρονομετρικὲς συσκευὲς γιὰ τὸ πέταγμα τῶν πουλιῶν καὶ τῶν ἐντόμων.

Τὸ πιὸ βραδυκίνητο ζῷο εἶναι τὸ φείδι καὶ τὸ πιὸ εὐκίνητο τὸ ἔντομο.

Τώρα θέλετε νὰ μάθετε ποιὰ θέσι κατέχει ὁ ἄνθρωπος μεταξὺ τῶν ζώων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ταχύτητα; Πολὺ μικρή, ὅταν βέβαια ἐνεργῇ μὲ τὶς ἴδιες σωματικές του δυνάμεις. Στὴ γῆ ὁ ταχύτερος ἄνθρωπος εἶναι ὁ δρομεὺς Jesse Owens, ὁ ὁποῖος ὅμως τρέχει λιγώτερο κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐλέφαντα!....

Τώρα συγκρίνετε καὶ τὶς ταχύτητες τῶν διαφόρων ζώων.

Στὸν ἀέρα

(Οἱ ἀντίστοιχοι ἀριθμοὶ δεικνύουν χιλιόμετρα ὡριαῖως).

Μυγοχάφτης	16
Μπεκάτσα	20
Ἐρωδιὸς	27
Σπῖνος	28
Κότσυφας	35
Κοῦκος	35
Ἀγριοκόκορας	35
Κόρακας	38
Γεράκι	40
Ἀγριόπαπια	41
Φλῶρος	41
Γλάρος	45
Θαλασσοχελίδονο	46
Πελεκᾶνος	48
Σπουργίτης	56
Δρυοκολάπτης	56
Κοκκινολαίμης	58
Ψαρόνι	58
Περιστέρι ἥμερο	62
Περιστέρι ἄγριο	66
Ὀρτύκι	66
Ἀγριόχηνα	72
Πέρδικα	85
Κορυδαλλὸς	86
Κολύβριο	88
Φασιανὸς	96
Χελιδόνι	170
Χρυσαετὸς	183
Γεράκι κυνηγίου	289

Στὴ γῆ

Φεῖδι	1—2
Κόττα	14
Γουροῦνι	17
Σκύλος	32
Ἐλέφας	39
Λύκος	57
Ζέβρος	64
Ἄλογο	68
Κουνέλι	72

Στὸ νερὸ

Σάλπα	14
Πέρκα	2
Σολωμὸς	11
Ἔσοξ	16
Σκουμπρὶ	48
Χελιδονόψαρο	56

Ρεκὸρ ταχύτητος ἀπὸ τὰ ζῷα τοῦ ἀέρος ἔχει ἡ κηφηνόμυγα ἡ θηλυκὴ ποὺ πετᾷ 988 χιλιόμετρα τὴν ὥρα καὶ ἡ ἀρσενικὴ ποὺ πετᾷ 1.316.

Ἀπὸ τὰ ζῷα τῆς ξηρᾶς ἔχει ἡ λεοπάρδαλις ποὺ τρέχει 112 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Κι' ἀπὸ τὰ ζῷα τῆς θαλάσσης ἔχει τὸ χελιδονόψαρο ποὺ κολυμπάει μὲ ταχύτητα 56 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.



ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

(Εἰς ἕνα ὀροπέδιο τῆς Καππαδοκίας βρισκότανε ὁ πύργος τοῦ Ἀκρίτα ἄρχοντα Ἰωάννη. Μιὰ χειμωνιάτικη σκοτεινὴ νύχτα κατορθώνουν οἱ Σαρακηνοὶ νὰ κυριέψουν τὸν πύργο, νὰ σκοτώσουν τὸν ἄρχοντα καὶ νὰ αἰχμαλωτίσουν τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν πρῶτο του γυιό. Ὁ δεύτερος, ὁ Γρηγόρης, δυὸ χρονῶν, σώζεται ἀπὸ τὸ γέρο οἰκονόμο τοῦ πύργου, τὸν Ἀθανάσιο. Δώδεκα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Γρηγόρης μὲ τὸν Ἀθανάσιο εἶναι ἐγκατεστημένοι στὴ Θεσσαλονίκη. Εἶναι πρωῒ τῆς 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 958 καὶ ἡ μεγάλη μακεδονικὴ πόλι βρίσκεται στὸ πόδι γιὰ νὰ γιορτάση τὸν προστάτη της ἅγιο Δημήτριο. Χιλιάδες ξένοι ἀπὸ Ἀνατολὴ καὶ Δύσι ἔχουν ἔρθει προσκυνητὲς καὶ πραματευτάδες· γιατὶ μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ μαζεύεται τόσος κόσμος ὀργανώνεται καὶ μεγάλο ἐμπορικὸ πανηγύρι, ξακουστὸ ἐκεῖνα τὰ χρόνια.

Ὁ Γρηγόρης παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν κίνησι. Ξάφνου περνᾶ μιὰ περιπολία ἀπὸ Βαράγγους τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Τὸ παιδὶ μαγεμένο ἀπὸ τὴν ὄμορφη στολὴ καὶ τὸ περήφανο παρουσιαστικό τους λέει: «Ἄχ νὰ μποροῦσα νὰ γίνω Βάραγγος». Μὰ ὁ Ἀθανάσιος τοῦ ἐξηγεῖ πὼς γιὰ ἕνα Βυζαντινὸ ἀρχοντόπουλο ὑπάρχουν πλατύτεροι δρόμοι, πὼς χρέος δικό του εἶναι, σὰ μεγαλώση, νὰ χτίση τὸν κουρσεμένο πύργο τοῦ πατέρα του καὶ νὰ σταθῆ σὰν κι' αὐτὸν γενναῖος Ἀκρίτας, πρόμαχος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πατρίδος).

— Πότε θὰ πᾶμε στὸν πύργο μας; ρώτησε μὲ λαχτάρα ὁ Γρηγόρης κι' ἔλαμψε στὰ μάτια του σὰ φλόγα ἡ ὁρμὴ τῆς εὐγενικῆς γενιᾶς του.

— Ὅταν ὁ Θεὸς ὁ μεγαλοδύναμος τὸ θελήση.

— Καὶ πότε θὰ τὸ θελήση;

Ὁ Ἀθανάσιος τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ μὲ ἀπορία, σὰ νἆταν ἡ ἐρώτησί του ἀπροσδόκητη κι' ἄπρεπη· μὰ εὐθὺς ἄλλαξε ὕφος κι' ἀπάντησε πρόθυμα:

— Ὅταν μεγαλώσης.

— Εἶμαι δεκαπέντε χρονῶν.

— Σωστά. Μὰ δὲ φτάνει. Οἱ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου ὁδηγοῦνται ἀπὸ τὸ μυαλό του. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ μυαλὸ πρέπει νὰ εἶναι ἄγρυπνο καὶ συνετό. Κάθε στιγμὴ νὰ ξέρη τί πρέπει καὶ νὰ κάνη αὐτὸ ποὺ πρέπει μονάχα. Σὰν τοὺς βιγλάτορες, ποὺ στέκουν ψηλὰ στὰ κορφοβούνια καὶ διαλαλοῦν μὲ φωτιὲς τὴ νύχτα τὸν κίνδυνο. Καὶ σὰν τὸ στρατηγό, ποὺ ψύχραιμα δίνει εὐθὺς διαταγὲς ξεκάθαρες στοὺς θωρακοφόρους του. Φρουρὸς μαζὶ καὶ στρατηγός, ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου.

— Καὶ πότε θὰ γίνη τὸ δικό μου ἔτσι;

— Πολὺ γρήγορα ἂν κάθε στιγμὴ κάνης τὸ χρέος σου. Τώρα πρέπει νὰ μαθαίνης καὶ νὰ γυμνάζεσαι... Νὰ ὑπακούης μὲ προθυμία τοὺς μεγαλυτέρους ποὺ θέλουν τὸ καλό σου. Ὅποιος δὲν ξέρει νὰ ὑπακούη δὲν ξέρει καὶ νὰ κυβερνᾶ. Κι' ἀκόμα νὰ λὲς στὴν ἀνυπόμονη καρδιά σου : «Καρδιά μου, καμαρώνω τὴν ὁρμὴ καὶ τὴν τόλμη σου. Μὰ περίμενε νἄρθῆ ἡ ὥρα σου καὶ τότε θὰ δοῦμε τί ἀξίζεις».

Στὸ μεταξὺ ἡ μέρα εἶχε προχωρήσει κι' ἀπὸ τὸ ἀψιδωτὸ παράθυρο τῆς κάμαρας ἔμπαινε ὁ ἥλιος κι' ἔκανε μιὰ μακριὰ ἄσπρη λουρίδα στὸ πάτωμα. Ὁ θόρυβος τῆς γιορτῆς ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν ἀπέραντη πολιτεία, ποὺ ἔλαμπε ὁλόκληρη, τ' ὄμορφο αὐτὸ φθινοπωρινὸ πρωΐ, σὰν ἀρχόντισσα στολισμένη μὲ τὰ χρυσαφικά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Στὸ Μοναστῆρι

Πῶς βρέθηκαν στὴ Θεσσαλονίκη ὁ Ἀθανάσιος μὲ τ' Ἀκριτόπουλο; Δεκατρία χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴν τρομερὴ νύχτα ποὺ οἱ Σαρακηνοὶ κούρσεψαν τὸν πύργο τοῦ ἄρχοντα Ἰωάννη.

Τί ἐμεσολάβησε;

Ἡ ὑποχρέωσι ποὺ πῆρε ἀπάνω του ὁ γέρο οἰκονόμος ἦταν βαρειά. Τὸ παιδὶ ἔπρεπε ν' ἀνατραφῆ κατὰ πὼς ἄξιζε στὴν ἀρχοντικὴ γενιά του γιὰ νὰ σταθῆ ἄξιος κληρονόμος τοῦ πατέρα του... Νὰ στερεωθῆ μέσα του ἡ Πίστι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τῆς Πατρίδας.

Βέβαια τὰ εὐγενικὰ φυσικὰ δὲ θὰ τοῦ λείπανε: ἡ τόλμη καὶ ἡ σταθερὴ θέλησι... Μὰ σὰν τὴ φλόγα ποὺ χρειάζεται λάδι γιὰ νὰ διατηρηθῆ ἀκοίμητη, ἔτσι ἔπρεπε καὶ τοῦτα νὰ καλλιεργηθοῦν, ἀλλοιώτικα μποροῦσαν νὰ σβύσουν ἢ νὰ γυρίσουν στὸ κακό.

Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς καταστροφῆς ὁ Ἀθανάσιος μὲ ὡρισμένο σχέδιο καὶ στέρεη ἀπόφασι, τράβηξε κατὰ τὴ θάλασσα κρατῶντας τὸ Ἀκριτόπουλο στὴν ἀγκαλιά του. Κοπιαστικὴ πορεία ποὺ βάσταξε μῆνες... Πότε μὲ τὰ πόδια, πότε καβάλλα σὲ καμῆλες ἢ μουλάρια, γιατὶ συχνὰ συναντοῦσε καραβάνια πραματευτάδων ποὺ τραβοῦσαν τὸν ἴδιο δρόμο...

Τὴ νύχτα, ἄλλοτε εὕρισκε καταφύγιο στὰ καλύβια τῶν φτωχῶν, ἄλλοτε στὰ μεγάλα ἀγροκτήματα τῶν πλουσίων, ποὺ κρατοῦσαν στὴν ἐξουσία τους τὴν καρπερώτερη γῆ καὶ μποροῦσαν νὰ παραβληθοῦν στὴν πολυτέλεια καὶ τὴ δύναμι μὲ τὸν ἴδιο τὸν Αὐτοκράτορα. Παλάτια σωστὰ ποὺ θάμπωνε τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ μάλαμα καὶ τὸ μετάξι. Χαλιὰ πολύτιμα τῆς Ἀνατολῆς σκέπαζαν τὶς ἀπέραντες σάλες καὶ καντῆλες ἀσημένιες σκορποῦσαν τὸ βράδυ τὸ γλυκὸ φέγγος τους πάνω σὲ πρόσωπα ἀρχοντικὰ ποὺ ἄκουαν μὲ ἐνδιαφέρον τὴν ἱστορία τους...

Ἕνας κόσμος μὲ λάμψι παραμυθένια...

Ὁ πύργος τοῦ ἄρχοντα Ἰωάννη μὲ τοὺς ἀψηλοὺς πένθιμους τοίχους φάνταζε τώρα στὰ μάτια τοῦ ἁπλοϊκοῦ Ἀθανάσιου, πολὺ φτωχός, πολὺ αὐστηρός, σὰν ἐρημίτης.

Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τί φτώχεια! Κοπάδια ἀνθρώπων, ποὺ μοχτοῦσαν κι' ἔψαχναν, θαρρεῖς, τὸ στεῖρο χῶμα, γιὰ νὰ βροῦν ἕνα σπειρὶ σιτάρι. Κορμιὰ κοκκαλιάρικα ἀπὸ τὴν πεῖνα...βυζασταρούδια ποὺ κρέμουνταν κίτρινα, πεινασμένα ἀπὸ τοὺς ἄδειανοὺς κόλπους τῶν μαννάδων.

Οἱ μεγάλοι δρόμοι ἦταν γεμᾶτοι



— Ἤ κατάσκοπος εἶσαι ἢ δοῦλος ποὺ τὄσκασε τοῦ ἀφέντη του...

ζητιάνους πού άπλωναν τρεμάμενο χέρι στούς διαβάτες:

—"Ενα κομμάτι ψωμί γιά τήν άγάπη τού Χριστού!

Σιγά σιγά στήν ψυχή τού 'Αθανάσιου γεννήθηκε ένα τρομακτικό έρωτηματικό: «Μά τί συμβαίνει λοιπόν;».

Καί τραβούσε πάντα κατά τή θάλασσα κρατώντας στήν άγκαλιά του τό Γρηγόρη...

'Ωστόσο πέρασε ό 'Αθανάσιος καί δύσκολες στιγμές.

Κάποτε νυκτώθηκε στήν έξοχή... Σύννεφα μαύρα σέρνονταν στόν ούρανό... άστραφτε... άπό στιγμή σέ στιγμή θά ξεσπούσε ή μπόρα. Πού νά καταφύγη; Μακριά, πίσω άπό κάτι άψηλά κυπαρίσσια, ξεχώρισε στή λάμψι τής άστραπής μιά μεγάλη άρχοντική έπαυλι.

"Ετρεξε κατά κεί καί χτύπησε τή θολωτή έξώθυρα.

— Ζητώ φιλοξενία γιά τ' όρφανό τού άρχοντα 'Ιωάννη, είπε.

Τόν έφεραν μπροστά στόν οίκοδεσπότη. "Ηταν ένας κοντόχοντρος άνθρωπος ώς πενήντα χρονών μέ μικρά ζωηρά μάτια καί πυκνά σμιχτά φρύδια.

'Αφού άκουσε σιωπηλά τόν 'Αθανάσιο, τόν κύτταξε ύστερα ύποπτα καί είπε:

—"Η κατάσκοπος είσαι ή δούλος πού τόσκασε άπό τόν άφέντη του.

Καί πρόσταξε νά τόν ρίξουν στό κατώγι.

'Ο άρχοντας αύτός, καθώς έμαθε άργότερα ό 'Αθανάσιος, κρατούσε πάνω άπό τρείς χιλιάδες δούλους στήν έξουσία του καί μπορούσε σέ ώρα άνάγκης νά παρατάξη όλόκληρο στρατό. "Αλλοτε είχε μεγάλη θέσι κοντά στόν Κωνσταντίνο τόν Ζ', μά είτε γιατί τόν συκοφάντησαν οί έχθροί του άπό φθόνο, όπως έλεγαν μερικοί, είτε γιά άλλους λόγους άγνωστους, έξέπεσε άπό τήν άγάπη τού Αύτοκράτορα καί γιά περισσότερη άσφάλεια έφυγε άπό τήν βασιλεύουσα καί έμενε έκεί στ' άπέραντα κτήματά του.

Τή δύσκολη αύτή περίστασι έσωσε τόν 'Αθανάσιο ένα φυλαχτό χρυσό πού είχε τό παιδί κρεμασμένο στό λαιμό του μέ τήν εικόνα τού "Αϊ Γιώργη άπό τή μιά μεριά καί τ' όνομά του χαραγμένο άπό τήν άλλη «Γρηγόρης Κομιτάς».

Τρείς μήνες είχαν περάσει άφ' ότου ξεκίνησε. Πόσα είδαν τά μάτια του στό διάστημα τούτο! 'Η ίδέα πού είχε γιά τόν κόσμο άλλαξε μέσα του. Εικόνες, σκέψεις, αίσθήματα στριφογύριζαν στό μυαλό του άκατάστατα, κι' ένοιωθε μιά παράξενη ζάλη... σά νάσκυβε πάνω άπό μιάν άβυσσο!

Τόν τέταρτο μήνα έφτασε στήν "Εφεσο.

'Η ώραία πολιτεία μέ τά θαυμαστά δημόσια χτίρια δέν τού έκαμε τόση έντύπωσι όσο ή θάλασσα... 'Η θάλασσα πού άντίκρυσε γιά πρώτη φορά στή ζωή του τρικυμισμένη μιάν άνοιξιάτικην ήμέρα. Φόβος, κατάπληξι καί μαζί άπέραντος θαυμασμός τόν πλημμύρισε.

Γονάτισε καί προσευχήθηκε... «Μέγας εί, Κύριε, καί θαυμαστά τά έργα Σου!».

('Ακολουθεί)

'Ελληνικοί θρύλοι

Ο ΚΟΥΚΟΣ

(Τό πουλί πού κάθε χρόνο φέρνει τήν άνοιξι)

Τού Στεφάνου Γρανίτσα

'Ιδού ένα προνομιούχο πλάσμα πού Θεού' κορφολογεί τήν άνοιξιν τό τραγούδι, δίχως νά τόν βαρύνη καμμιά πεζή ύποχρέωσις' άκόμη καί τ' αύγά του άλλοι τά κλώθουν, τά ξεκλώθουν, βγάζουν τά πουλιά του, τά ταΐζουν, τά ποτίζουν.. Διότι, ώς γνωστόν, ό κούκος πετά τά αύγά του είς τάς φωλεάς τών άλλων πουλιών, καί άφήνει είς αύτά τήν φροντίδα τών περαιτέρω.

'Η λαϊκή φαντασία, ή όποία άφορμήν θέλει διά νά πλάση άτελειώτους ίστορίας, έδημιούργησεν είς δόξαν τού κούκου πλήθος προνομίων. Πρώτα-πρώτα, άδύνατον νά πείσετε χωρικόν, ότι δέν ταξιδεύει έφιππος. Τό άλογό του είναι ένα μεγάλο άσπρο πουλί, τό όποίον δέν είναι γνωστόν μέ άλλο όνομα, παρά ώς «κουκάλογο». Τόν Μάρτιον έρχεται είς τά μέρη μας όλίγας ήμέρας ένωρίτερον τού κούκου, καί ή παράδοσις θέλει, ότι τό στέλλει ό άφέντης του ό κούκος διά νά έξετάση, άν ήλθεν ή άνοιξις στά βουνά. Τό «κουκάλογο» περιπλανάται όλίγας ήμέρας είς τά πλάγια καί έπειτα έπιστρέφει διά νά μεταφέρη τόν καβαλλάρη του.

Ποτέ ό κούκος δέν κάθεται όπου κι' όπου διά νά τραγουδήση τήν άνοιξιν' έχει ώρισμένους λόφους καί ώρισμένα δένδρα, άκόμη καί ώρισμένους κλάδους κατά τούς χωρικούς. Είς ένα λόφον άντικρυ άπό τό σπίτι μου ήταν ένα γηραλέο πουρνάρι, είς τό όποίον ήρχιζε στερεοτύπως τό λάλημά του τήν ήμέραν τού Εύαγγελισμού. Κάποτε ό βορηάς έσπασε τό πουρνάρι καί έκτοτε ό κούκος δέν ένεφανίσθη είς τόν λόφον, μολονότι γύρω του είναι καί άλλα πουρνάρια.

Λέγουν άκόμη, ότι είναι τόσον ύπερήφανος, ώστε μίαν φοράν νά τόν άποδοκιμάσουν είς ένα μέρος, δέν ξαναπατά πλέον. Κάποιος γεωργός μού έλεγεν, ότι δίπλα άπό τό καλύβι του ήρχετο χρόνια καί χρόνια ένας κούκος καί τόν «έχαιρέτιζε πρωΐ πρωΐ». 'Αλλά μίαν φοράν τόν έπετροβόλησε καί έκτοτε δέν ένεφανίσθη πλέον.

— Γιατί τόν έπετροβόλησες; τόν ήρώτησα.

— Μού «κόμπωνε» τά παιδιά μου.

Γενική πρόληψις ύπάρχει, ότι άμα άκούσης τόν κούκον πρωΐ πρωΐ νηστικός, θά κομπωθής, θά αίσθανθής δηλαδή είς τόν λαιμόν σου στενοχω-





ρίαν, ή όποία θεωρείται ώς «άναποδιά». Διά τόν λόγον αύτόν καί οί χωρικοί καί οί κυνηγοί τήν άνοιξιν φροντίζουν νά μήν άκούσουν τόν κούκον νηστικοί.

Τόσον ή λαϊκή παράδοσις θεωρεί τόν κούκον ώς θεόθεν προνομιούχον, ώστε νά παραδέχεται άκόμη, ότι ό Δημιουργός καί ίδιαιτέραν τροφήν έδημιούργησε δι' αύτόν. "Ενα μικρόν φυτόν, τό όποίον φυτρώνει καί σταφυλιάζει τόν 'Απρίλιον, είναι γνωστόν ύπό τό όνομα «σταφύλι τού κούκου».

— Μά είδατε νά τρώη άπό αύτό τό σταφύλι ό κούκος; έρωτούσα κάποτε ένα τζοπάνην.

—'Ακούς τόν βλέπομε... Σάμπως τρώει τίποτε άλλο;

Δύσκολον πράγμα νά πείσης χωρικόν, ότι ό κούκος είναι άδικαιολόγητος χασομέρης, έπιβλαβής είς τήν κοινωνίαν τών πουλιών, όπως ό κεφαλαιούχος, ό τρώγων τούς τόκους δίχως νά έργάζεται. Διά τήν άτυχή τρυγόναν, μάλιστα. Αύτή είναι «τεμπέλα»' δέν έπιμελείται τήν γένναν της όπως πρέπει, άλλά στρώνει λίγα ξυλάκια, τά όποία είναι ή φωλεά της.

— Μά αύτή έπί τέλους, έλεγα είς τόν φιλόσοφον μυλωνάν τού χωριού, ό όποίος σχολιάζει τά κακώς κείμενα είς τό βασίλειον τών ζώων, μά αύτή έπί τέλους κάνει μιά φωλιά, κλώθει μόνη της τά αύγά της καί τραγουδάει τήν άνοιξι.

— Δέν σού λέω όχι... Κι' αύτή καί τό άηδόνι τραγουδούν, άλλ' αύτά πρέπει νά δουλεύουν κιόλα...

— Κι' ό κούκος, γιατί νά μή δουλεύη;

— Γιατί αύτός φέρνει τήν άνοιξι... Τό πάν είναι ποιός θά κάμη τήν άρχή... Νάξερες πώς πηδάει ή καρδιά μας, άμα τόν άκούμε, έμείς οί χωριάτες...

'Αλήθεια, τί εύαγγέλιον καλωσύνης καιρού, άληθινή σάλπιγξ Θεού, είναι τό λάλημα τού κούκου στά μέρη μας! "Ανθρωποι, βώδια, άλογα, άλέτρια χύνονται είς τόν κάμπον καί ξεκλειδώνουν τήν γήν. 'Η φωνή του ταράσσει τήν σιωπηλήν έρημίαν είς τό τέλος περίπου τής παλαιάς συγκομιδής' είναι ή έπαγγελία τής νέας έσοδείας τών χωραφιών, ό μακρινός ήχος τών έρχομένων άπό τά χειμαδιά προβάτων μέ τά γαλακτερά μαστάρια καί τά άφθονα μαλλιά.



[Ἡ «Νεολαία» εἰς σειρὰν ἄρθρων τοῦ ἐκ τῶν συνεργατῶν της κ. Ἀγγ. Κ. Μεταξᾶ θὰ σκιαγραφήσῃ τοὺς ἐθνικοὺς εὐεργέτας. Ἡ δημοσίευσις τῶν σκιαγραφιῶν των δὲν ἀποσκοπεῖ μόνον εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὰς φυσιογνωμίας τῶν εὐεργετῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα εἶδος μνημοσύνου πρὸς τὰς μεγάλας ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ποὺ τόσον ἠγάπησαν τὴν Ἑλλάδα, ὥστε ν' ἀφιερώσουν περιουσίας ὁλοκλήρους ὑπὲρ αὐτῆς...]

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους Ἐθνικοὺς Εὐεργέτας εἶναι καὶ ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ. Εἶναι μάλιστα καὶ ὁ πιὸ γνωστὸς σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

...Καὶ πρῶτα-πρῶτα: Ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ ἦτο Ἠπειρώτης. Γόνος κι' αὐτὸς τῆς Ἠπειρωτικῆς γῆς, ποὺ γέννησε τοὺς μεγάλους εὐεργέτας τοῦ Ἔθνους... Ἡ Ἤπειρος εἶναι ἡ ἐπαρχία ποὺ «ταξιδεύει» τὰ παιδιά της γιὰ νὰ τὰ πλουτίσῃ, μὲ τὸν μοναδικὸ πόθο νὰ χρησιμοποιήσουν τὸν πλοῦτο τους σ' ἔργα φιλαλληλίας. Περισσότερο ἀπὸ κάθε Ἕλληνα ὁ Ἠπειρώτης ἔχει τὴν ψυχή του ζυμωμένη μὲ τὴ σκέψι πὼς οἱ περιουσίες δὲν γίνονται παρὰ γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸ γενικὸ καλό! Ἂς εἶναι... Ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ γεννήθηκε τὴν 15 Αὐγούστου 1818 στὸ Μέτσοβο, τὴν ὀρεινὴ αὐτὴ Ἠπειρωτικὴ γωνιά, ποὺ βρίσκεται δίπλα στὴν χιονισμένη καὶ ἀπάτητη Πίνδο. Ἀνῆκε σὲ καλὴ οἰκογένεια. Μορφωμένοι ἀρκετὰ γιὰ τὴν ἐποχή τους οἱ γονεῖς του τοῦδωκαν μιὰ καλὴ μόρφωσι στὰ σχολεῖα τοῦ Μετσόβου καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἔστειλαν στὴν Ἀλεξάνδρεια νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἀναδειχθῇ.... Εἶχε δηλαδὴ κι' αὐτὸς τὴν κοινὴ τύχη τῶν Ἠπειρωτῶν. Τὸ «ταξίδι». Τὸ ξενήτεμα, γιατὶ ἡ Ἤπειρος δὲν χωράει τοὺς Ἠπειρῶτες. Κι' ἔφυγε σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ἀμέσως μπῆκε στὸ ἐμπόριο. Πέτυχε... Δὲν χρειάστηκε πολλά: Ἡ τιμιότης καὶ ἡ εὐσυνειδησία, ἡ δραστηριότης καὶ ἡ αἰσιοδοξία, ἡ πρωτοβουλία καὶ ἡ τόλμη τὸν βοήθησαν. Καὶ σχημάτισε μιὰ τεραστία περιουσία. Κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἀρχίζει ἡ δρᾶσίς του: Τὸ αἴσθημα τῆς φιλαλληλίας γίνεται καὶ σ' αὐτὸν ἕνα αἴσθημα μεγάλο καὶ ἱερό. Καὶ ἐπιδεικνύει τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀλεξανδρείας. Τοὺς βοηθεῖ ὑλικὰ καὶ ἠθικά! Μὰ ἡ πρώτη ἐκδήλωσις ἐπιδεικνύεται στὸ παιδί. Ἐκεῖνο τὸν τραβάει περισσότερο. Τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας τῆς Ἀλεξανδρείας δὲν ἔχουν σχολεῖα γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ νέοι Ἕλληνες ποὺ μεγαλώνουν σὲ «ξένο ἔδαφος» νὰ πάρουν μόρφωσι ἑλληνοπρεπῆ. Καὶ δημιουργεῖ ἔτσι τὰ πρῶτα Ἑλληνικὰ σχολεῖα. Ἱδρύει μὲ δική του πρωτοβουλία καὶ μὲ δικές του δαπάνες τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν γυμνάσιον καὶ παρθεναγωγεῖον στὴν Αἴγυπτο κατὰ τὰ πρότυπα τῶν Ἑλληνικῶν. Λίγο ἀργότερα δημιουργεῖ διὰ τοὺς ἀπόρους Ἕλληνας νοσοκομεῖο τὸ ὁποῖον προικίζει μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐπιστημονικὰ ἐργαλεῖα καὶ ἐργαστήρια. Κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸ ἱκανοποιεῖ ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ τὶς πρῶτες ἀνάγκες τοῦ Αἰγυπτιώτου Ἑλληνισμοῦ. Καὶ τὴν φιλανθρωπική του προσοχὴ τὴν στρέφει κατόπιν ὁλόκληρη στὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαίτερα στὴν Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. Εἰς τὴν Αἴγυπτον εὑρίσκοντο πολὺ πρὸ αὐτοῦ οἱ συμπατριῶται του Μιχαὴλ Τοσίτσας καὶ Νικόλαος Στουρνάρας. Οἱ δύο αὐτοὶ Μετσοβῖται ἐσκέφθηκαν νὰ στρέψουν τὴν Ἑλληνικὴν Νεότητα εἰς τὰς πρακτικὰς ἐπιστήμας, καὶ ἔδωσαν χρήματα διὰ τὴν ἵδρυσιν εἰς Ἀθήνας Πολυτεχνείου, τὸ ὁποῖον καὶ ἱδρύθη. Τὸ ἔργον των ὅμως δὲν συμπληρώνεται. Μένει ἡμιτελὲς γιὰ νὰ ἔλθῃ ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ νὰ προσφέρῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν καὶ ἐπέκτασιν τῶν κτιρίων ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ὀνομασθῇ τὸ Πολυτεχνεῖον ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος, Μετσόβιον. Κι' ἔτσι τιμᾷ τὴν πατρίδα του χαρίζοντας τ' ὄνομά της σ' ἕνα μεγάλο ἐκπαιδευτικὸ Ἑλληνικὸ ἵδρυμα.

Μὲ δαπάνας τοῦ Ἀβέρωφ ἀνεγείρονται κατόπιν οἱ ἀνδριάντες τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου καὶ τοῦ Ρήγα Φεραίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Καὶ αἱ δωρεαί του ἐξακολουθοῦν: Μὲ δαπάνας του οἰκοδομεῖται ἡ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων, καὶ τὸ 1896 ἱδρύει τὸ Ἀβερώφειον. Τὸ χαρίζει εἰς τὴν ἀείμνηστον Βασίλισσαν Ὄλγαν μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῶν ἀργυρῶν γάμων Της. Ἡ Βασίλισσα ὅμως, πρόεδρος τότε τοῦ Σωματείου «Ἡ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότης», τὸ δωρίζει εἰς τὸ Κράτος διὰ νὰ χρησιμεύσῃ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ διαθέτου διὰ φυλακὰς τῶν ἀνηλίκων!...

Κατὰ τὸ 1895, μὲ τὴν ἀνασύστασιν ὑπὸ τοῦ Κουμπερτὲν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, ἀποφασίζεται ὅπως οἱ πρῶτοι ἀγῶνες γίνουν στὴν Ἑλλάδα. Ὁ τότε Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου θρυλικὸς Κωνσταντῖνος, ἀπευθύνεται στὸν Γ. Ἀβέρωφ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ Σταδίου, ὁ ὁποῖος καὶ σπεύδει νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου, διαθέτων τὸ ποσὸν ποὺ ἀπῃτεῖτο διὰ τὴν ἐπένδυσιν διὰ μαρμάρου τοῦ Σταδίου ἐπὶ σχεδίου τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἀναστασίου Μεταξᾶ. Ἔτσι ἡ Ἑλλὰς παρατάσσεται εἰς τοὺς πρώτους Ὀλυμπιακοὺς μὲ ἀξιοπρέπειαν... Ἀποθνήσκων ὁ Γ. Ἀβέρωφ ἀφῆκε κληροδότημα διὰ τὴν ναυπήγησιν θωρηκτοῦ τὸ ὁποῖον παίρνει ἀργότερα τὸ ὄνομά του καὶ γράφει εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος σελίδες θριάμβων.

Μὰ δὲν εἶναι ὅλα αὐτὰ παρὰ οἱ κυριώτερες ἀγαθοεργίες τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ ἡ Γεωργικὴ Σχολὴ Λαρίσης, τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν καὶ ἄλλα ἱδρύματα τὸν ἀναφέρουν μεταξὺ τῶν πρώτων εὐεργετῶν των. Ἀλλὰ πόσαι οἰκογένειαι Ἑλληνικαὶ ποὺ σήμερα κατέχουν τὰ σκῆπτρα στὴν ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ δὲν θὰ ἐνθυμοῦνται μὲ εὐγνωμοσύνην τὸ ὄνομά του. Πόσαι οἰκογένειαι δὲν εἶδαν τὰ παιδιά των νὰ στέλλωνται μὲ δαπάνας τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἐθνικοῦ Εὐεργέτου στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ σπουδάσουν.

Ἕνα μόνο μένει τώρα γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ σελίς. Νὰ τονίσουμε ἰδιαίτερα ὅτι: Ὅλη του τὴν εὐεργετικὴ δρᾶσι ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ τὴν ἔστρεψε στὴν νεολαία: Σχολεῖα, Πολυτεχνεῖον, Γεωργικὴ Σχολὴ καὶ Σχολὴ Εὐελπίδων γιὰ τοὺς νέους ποὺ θέλουν νὰ μορφωθοῦν. «Ἐφηβεῖον Ἀβέρωφ» γιὰ τοὺς παραστρατημένους νέους, Στάδιον γιὰ τὴν ἀθλητιῶσαν νεότητα. Παντοῦ τὸ παιδὶ ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς μερίμνης του: Ἡ χρυσὴ νεολαία τοῦ Ἔθνους.

Τὸν βλέπουμε λοιπὸν πρόδρομο τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ ποὺ κυριώτερο σκοπὸ τοῦ ἀναδημιουργικοῦ του ἔργου ἔταξε τὴν ἐξύψωσι καὶ διαπαιδαγώγησι τῆς ἐθνικῆς μας Νεολαίας.

Ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ ξεψύχησε στὴν Ἀλεξάνδρεια στὶς 15 Ἰουλίου 1889, σὲ ἡλικία δηλαδὴ 81 ἐτῶν... Πέθανε! Τὸ φθαρτό του σῶμα πῆρε καὶ αὐτὸ τὸ δρόμο τῆς αἰωνίου μεταμορφώσεως. Ἡ μνήμη του ὅμως θὰ μένῃ αἰωνία· ζῇ καὶ θὰ ζῇ στοὺς αἰῶνες ἀνάμεσά μας καὶ ἀνάμεσα στὶς γενεὲς ποὺ θὰ μᾶς διαδεχθοῦν. Οἱ πράξεις του τοῦ χάρισαν τὴν Ἀθανασίαν.

Ἄγγελος Μεταξᾶς

Τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι

Ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ἔγινε καὶ πέτυχε γιατὶ οἱ ἀγωνιστές μας ἤξεραν ὄχι μόνο νὰ πολεμοῦν ἀλλὰ καὶ νὰ τραγουδᾶνε! Εἶχαν εὐγένεια ψυχῆς. Εἶχαν ἀκόμη πονηριὰ γιὰ νὰ ξεγελοῦν τοὺς ἀπίστους. Αὐτοὶ γλεντοῦσαν καὶ ἐξιστοροῦσαν τὰ κατορθώματα τῶν ἀγωνιστῶν κι' οἱ Ὀθωμανοὶ νόμιζαν ὅτι κλαῖγαν. Ἄπειρα εἶναι τὰ παραδείγματα ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία μας γι' αὐτὰ τὰ τερτίπια τῶν Ἑλλήνων. Τὸ τραγοῦδι ἦταν ἡ ζωή τους. Γιατὶ ἐπίσης κάθε ἀγωνιστὴς ἦταν ὑπερήφανος καὶ δὲν ὑπέφερε τὴν σκλαβιὰ τῶν ἀπίστων. Ἦταν:

Ἀρματωλὸς μέσ' στὰ βουνὰ καὶ κλέφτης μέσ' στοὺς κάμπους
Εἶχε τὰ βράχια ἀδέρφια του, τὰ δέντρα συγγενάδια,
Τὸν ἐκοιμοῦσαν πέρδικες, τ' ἀηδόνια τὸν ξυπνοῦσαν,
Καὶ στὴν κορφὴ τῆς Λιάκουρας ἔκανε τὸν σταυρό του.

Κι' οἱ Ἕλληνες τραγουδοῦσαν ὄμορφα. Τόσο ὄμορφα μάλιστα, ὥστε στὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν καὶ τῆς σκλαβιᾶς νὰ γλυτώνουν τὸν θάνατο καὶ νὰ μαλάσσουν τὴν καρδιὰ τῶν αἱμοβόρων Σουλτάνων. Γιὰ τὸν Μουρὰτ τὸν Δ΄ ἀναφέρουν μάλιστα τὸ ἑξῆς ἐπεισόδιο: Ὅταν ὁ Πέρσης Ἐμίρης Γκιοὺν Ὀγλῆ συνελήφθη μὲ ἄλλους ὁμοφύλους του καὶ σύρθηκε στὴν Κωνσταντινούπολι, κατάφερε νὰ κερδίσῃ μὲ τὸ μουσικὸ ταλέντο του τὴν εὔνοια τοῦ Σουλτάνου. Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ συζητοῦσε μ' αὐτόν, ἕνας τραγουδιστὴς πέρασε κάτω ἀπὸ τὸ σεράγι. Τραγουδοῦσε δὲ τόσο ὄμορφα ποὺ ὁ Μουρὰτ διέκοψε τὴν κουβέντα του καὶ στάθηκε καὶ τὸν ἄκουγε μὲ προσοχή. Ἦταν ἕνας Ἕλληνας. Μὰ ὁ Ἐμίρης δὲν δίστασε νὰ ὁμολογήσῃ στὸν Σουλτᾶνο:

— Οἱ Ἕλληνες, ποὺ σήμερον ὑπετάγησαν στὴ δύναμί σου, ἦσαν ἄλλοτε κύριοι τοῦ τόπου. Αὐτὸς ποὺ ἐτραγουδοῦσε μ' ἔπεισε ὅτι ἦταν ἄξιοι νὰ εἶναι κύριοι. Ἡ ἱστορία μᾶς πείθει γιὰ τὶς ἀρετές των. Ἐὰν ὑπάρχουν κι' ἄλλοι σὰν αὐτόν, θὰ εἰπῇ ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔσβυσεν ἀκόμη.

Καὶ πράγματι ὑπῆρχον ἄπειροι ὅπως αὐτὸς ὁ ἄγνωστος τραγουδιστής. Καὶ πρῶτος ἀπ' ὅλους ὁ ἐθνομάρτυς ραψωδός, ὁ Ρήγας Φεραῖος.

Ἀλλὰ ὁ Ἕλληνας δὲν εἶναι μόνο εὐγενής. Εἶναι καὶ μετριόφρων. Ἕνας ποὺ ὑπηρέτησε τὴν Πατρίδα του «τριάντα χρόνια ἁρματωλὸς πενήντα χρόνια κλέφτης» δὲν ζητάει δόξες καὶ τιμές, δὲν μιλάει γιὰ τὰ κατορθώματά του, ἀλλὰ δηλώνει ὅτι πάει νὰ γίνῃ «καλόγερος καὶ γούμενος καὶ ρασοτυλιγμένος» καὶ ἐξηγεῖ κι' ὅλας τὸ λόγο:

«... Νὰ ρίχνω καὶ στὸ θυμιατὸ μπαροῦτι ἀντὶ λιβάνι
νὰ μοῦ θυμάῃ τὸν πόλεμο, τὰ περασμένα νειᾶτα,
σεῖς νὰ χαλᾶτε τὴν Τουρκιὰ κι' ἐγὼ νὰ σᾶς σχωράω.»

Ὅταν πάλι καταλαβαίνῃ ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα του γιὰ νὰ κλείσῃ γιὰ πάντα τὰ μάτια, φωνάζει γύρω του τὰ παλληκάρια του καὶ τοὺς ἀναφέρει τὶς τελευταῖες του θελήσεις:

«... Καὶ βγάλτε τὰ χατζάρια σας φκιάχτε μ' ὡριὸ κιβοῦρι,
νἆναι πλατὺ γιὰ τ' ἅρματα, μακρὺ γιὰ τὸ κοντάρι.
Καὶ στὴ δεξιά μου τὴ μεριὰ ν' ἀφῆστε παραθύρι
νὰ μπαίνῃ ὁ ἥλιος τὸ πρωῒ καὶ τὸ δροσιὸ τὸ βράδυ,
νὰ μπαινοβγαίνουν τὰ πουλιά, τῆς ἄνοιξης τ' ἀηδόνια,
καὶ νὰ περνοῦν οἱ ἔμορφες νὰ μὲ καλημερᾶνε.»

Νά τώρα κι' ἕνα ἄλλο τραγοῦδι ποὺ φανερώνει τὸ ψυχικὸ σθένος τῶν παλληκαριῶν, ποὺ ἀγωνίστηκαν γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Ἑλλάδα:



Παιδιά μ', σὰν θέτε λεβεντιὰ καὶ κλέφτες νὰ γενῆτε
ἐμένα νὰ ρωτήσετε νὰ σᾶς ὁμολογήσω
τῆς κλεφτουριᾶς τὰ βάσανα καὶ τῶν κλεφτῶν τὰ ντέρτια.
Μαύρη ζωὴ ποὺ κάνουμε ἐμεῖς οἱ μαῦροι κλέφτες!
Ποτέ μας δὲν ἀλλάζουμε καὶ δὲν ἀσπροφορᾶμε,
ὁλημερὶς στὸν πόλεμο τὴ νύχτα καραοῦλι.
Δώδεκα χρόνους ἔκανα στοὺς κλέφτες καπετάνιος.
Ζεστὸ ψωμὶ δὲν ἔφαγα, δὲν πλάγιασα σὲ στρῶμα,
τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα, τοῦ ὕπνου τὴ γλυκάδα,
τὸ χέρι μου προσκέφαλο καὶ τὸ σπαθί μου στρῶμα,
καὶ τὸ καρυοφυλάκι μου σὰν κόρη ἀγκαλιασμένο.

Μὰ κάθε Ἕλληνας ποὺ ἔβγαινε στὸ κλαρὶ γιὰ νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν Πατρίδα του ἦταν ξεγραμμένος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του. Δὲν θὰ τὸν βλέπαν πιὰ ζωντανὸ κι' ἡ μάννα του ντυνόταν στὰ μαῦρα. Καὶ ἕνα πλῆθος τῶν τραγουδιῶν μας ἀναφέρουν τέτοιες ἱστορίες.

«Τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι, ἔγραφε εἰς ἕνα κριτικὸν σημείωμά του ὁ Γ. Ν. Τσοκόπουλος, ἀρχίζει θλιβερὸν ὡς ὁ στεναγμὸς τῆς δουλείας καὶ βαθὺ καὶ ἀόριστον καὶ συμβολικὸν ὡς ἡ μυστικὴ ἐλπὶς τῆς ἀπολυτρώσεως. Τοῦ κατηγόρησαν τὴν στυγνὴν μελαγχολίαν. Δὲν τὸ ἐσπούδασαν ἀρκετὰ εἰς τὸ βάθος του καὶ δὲν ἀνασήκωναν τὰ πέπλα του ν' ἀνακαλύψουν εἰς τὰ ἄδυτά του τὴν ὑπομονητικὴν πεποίθησιν ἡ ὁποία κάποτε εἰς στίχους καὶ εἰς ἤχους λαμβάνει τὰς διαστάσεις φωτεινῆς γαλανῆς ἐλπίδος.»

Καὶ πιὸ κάτω:

«... Εἶνε παράδοξον ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὸ τραγοῦδι ἑνὸς λαοῦ. Ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει; Ἀπὸ τὸ ὅλον. Δὲν ἔχει ὡρισμένον πατέρα. Γεννᾶται ἀπὸ τὸ ἄγνωστον καὶ ἀνώνυμον πλῆθος. Κατεβαίνει ἀπὸ τὰ βουνά, ἀναβαίνει ἀπὸ τ' ἀκρογιάλια, γυρίζει τὸ βράδυ μὲ τὰ πρόβατα εἰς τὴν στάνην, ταξειδεύει μὲ τὰ πλεούμενα, κατακτᾷ τὸ ὕπαιθρον, ἐμφανίζεται εἰς τὰς πόλεις, εἰσέρχεται εἰς τὴν ταβέρνα καὶ παραβιάζει τὴν θύραν τοῦ σαλονιοῦ.»

Ἕνα σημαντικὸ μέρος τῶν τραγουδιῶν τῆς δημώδους ποιήσεως ὅμως κατὰ τὸν ἱστορικὸν Δ. Παπαρρηγόπουλον «ἐποιήθησαν παρὰ κλεφτῶν, τὰ πλεῖστα ὅμως τούτων ἦσαν ἔργα τυφλῶν ραψωδῶν, οἱ ὁποῖοι, διερχόμενοι τὰς πόλεις, τὰς κώμας καὶ τὰ χωρία, μάλιστα κατὰ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς πανηγύρεις, ἔτερπον τὸν λαὸν ᾄδοντες τὰ προϊόντα τῆς ἀφελοῦς ἐκείνης μούσης καὶ ἔζων ἐκ τῆς αὐθορμήτου ἀμοιβῆς ἣν τούτου ἕνεκεν ἐλάμβανον.»

Ἀπὸ αὐτὰ ὅμως τὰ τραγούδια ἀποκαλύπτεται ἡ ψυχικὴ εὐγένεια τῆς φυλῆς μας, ἡ ὁποία μέσα στὸ σκοτάδι τῆς σκλαβιᾶς, κάτω ἀπὸ τὴν πιὸ σκληρὴ τυραννία τῆς ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, εὕρισκε λόγια σὰν τ' ἀκόλουθα ὡς τελευταῖο χαιρετισμό:

Ἀφίνω γειὰ στὸν Ὄλυμπο, σ' ὅλα τὰ κορφοβούνια,
σὲ σᾶς, λιμέρια μου ἔρημα, πλατάνια μὲ τοὺς ἴσκιους,
βρυσοῦλες μὲ τὰ κρύα νερὰ καὶ χαμηλοί μου κάμποι,
Ἀφίνω γειὰ στοὺς σταυραετοὺς καὶ σ' ὅλα τὰ ξεφτέρια,
ἀφίνω γειὰ στὸν ἥλιο μου καὶ στὸ λαμπρὸ φεγγάρι.

Ἔτσι ἄνθισε τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι, ὕμνησε τὰ παλληκάρια μας, δυνάμωσε τὴν ψυχή τους, τὰ διασκέδασε ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ τὰ δόξασε. Κάθε κλέφτης, ὅπως ξέρετε, ἔχει τὸ τραγοῦδι του ὅπως καὶ κάθε ἀγωνιστής. Καὶ σήμερα ὅπου καὶ νὰ πᾶτε, εἴτε πρὸς τὴν Πελοπόννησο, εἴτε πρὸς τὴ Θεσσαλία, τὴν Μακεδονία καὶ τὴ Θράκη, θ' ἀκούσετε αὐτὰ τὰ τραγούδια σὲ κάθε γιορτὴ καὶ πανηγῦρι. Τὰ τραγούδια αὐτὰ ἔμειναν μέσα στὴν ψυχή μας. Εἶνε ὅ,τι πολύτιμο μᾶς ἄφησαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἥρωες μαζὶ μὲ μιὰ μεγάλη Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας τὰ θαύματα τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου, τοῦ χοροῦ τοῦ Ζαλόγγου, τῆς ὁλοκαυτώσεως τοῦ Ἀρκαδίου, τῆς ἐλεύθερης ζωῆς τῆς Μάνης, τῆς πυρπολήσεως τῆς τούρκικης ἀρμάδας καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα τῶν νησιῶν καὶ τῶν βουνῶν μας μᾶς δόξασαν σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ μᾶς ἐπέβαλαν εἰς τὴν συνείδησι τῶν μεγάλων δυνάμεων.



ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὅπως κάνουν γιὰ τὶς προσευχές, ἔτσι γιὰ ὅλα. Σ' ἕνα βιβλίο ποὺ θὰ σοῦ δείξω ἅμα σταθοῦμε, εἶναι βαλμένα τὰ ὀνόματα κι' ἡ ἱστορία τῶν τόπων ποὺ περνοῦμε τώρα. Ἄνθρωποι ποὺ ἔζησαν σ' αὐτούς, ἢ τοὺς ἐπεσκέφθηκαν, ἔβαλαν στὸ βιβλίο μου ὅ,τι εἶδαν κι' ἄκουσαν. Ἔτσι, δὲν ἔχω παρὰ νὰ τ' ἀνοίξω καὶ νὰ διαβάσω, γιὰ νὰ γνωρίσω αὐτοὺς τοὺς τόπους κι' ἐγώ. Τοὺς βλέπω σὰ νὰ τοὺς κύτταζα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια καὶ μαθαίνω τὴν ἱστορία τους σὰ νὰ μοῦ τὴν ἔλεγε κάποιος μὲ τὸ στόμα.

Εἶχα μεγαλώσει σὰν ἀληθινὸς ἄγριος, ποὺ δὲν ἔχει ἰδέα πολιτισμένης ζωῆς. Αὐτὰ τὰ λόγια ἦταν γιὰ μένα σὰ μιὰ ἀποκάλυψι, ἀόριστη στὴν ἀρχή, μὰ ποὺ λίγο-λίγο ξεκαθάριζε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μὲ εἶχαν στείλει καὶ στὸ σχολεῖο, ἀλλὰ μόνο γιὰ ἕνα μῆνα. Κι' οὔτε βιβλία μοῦ εἶχαν δώσει σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, οὔτε γιὰ διάβασμα ἢ γράψιμο μοῦ εἶχαν μιλήσει, οὔτε μάθημα, ὁποιοδήποτε, μοῦ εἶχαν κάνει.

Μὴ σᾶς φανῆ ἀπίστευτο, γιατὶ ἔτσι ἦταν, ἐκεῖνον τὸν καιρό, τὰ σχολεῖα στὰ χωριὰ τῆς Γαλλίας. Δάσκαλος, ἄξαφνα, στὸ δικό μας χωριό, ἦταν ἕνας...τσαρουχᾶς, ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα κύτταζε τὴ δουλειά του, χωρὶς νὰ τὸν νοιάζη γιὰ μᾶς καθόλου. Ἡ κόρη του μᾶς ἐπρόσεχε. Ἐπειδὴ ὅμως κι' αὐτὴ ἦταν ράφτρα, δὲν εὐκαιροῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸν πατέρα της νὰ μᾶς μαθαίνη γράμματα ἢ τοὐλάχιστο νὰ μᾶς μιλᾶ. Ἔ, οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ ζήσουν καὶ πενῆντα λεπτὰ τὸ μῆνα ποὺ τοὺς πληρώναμε δώδεκα παιδιά, δηλαδὴ ἔξη φράγκα ὅλα-ὅλα, δὲν τοὺς ἔφταναν οὔτε γιὰ ψωμί...

— Κι' εἶναι δύσκολα τὰ γράμματα; ρώτησα τὸν Βιτάλη, ἀφοῦ περπάτησα κάμποση ὥρα σκεπτικός.

— Εἶναι δύσκολα γιὰ τοὺς ξεροκέφαλους· κι' ἀκόμα πιὸ δύσκολα γιὰ ὅσους δὲν θέλουν νὰ μάθουν. Ἐσὺ εἶσαι ξεροκέφαλος;

— Δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς θἄθελα νὰ μάθω γράμματα.

— Καλά. Θὰ ἰδοῦμε. Ἔχομε μπροστά μας καιρό.

Καιρὸ μπροστά μας; Καὶ γιατὶ ὄχι ἀμέσως; Δὲν ἤξερα τί δύσκολο ποὺ εἶναι νὰ μάθη κανεὶς νὰ διαβάζη κι' ἐφανταζόμουν πὼς ἔφθανε ν' ἀνοίξω κι' ἐγὼ ἕνα βιβλίο γιὰ νὰ ἰδῶ τί ἔχει μέσα...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐκεῖ ποὺ περπατούσαμε, εἶδα τὸν κύριό μου νὰ σκύβη καὶ νὰ σηκώνη ἀπὸ χάμω ἕνα κομμάτι σανίδι κατασκονισμένο.

— Νὰ τὸ βιβλίο ποὺ θὰ μάθης νὰ διαβάζης, μοῦ εἶπε.

Αὐτὸ τὸ παληοσάνιδο; Τὸν ἐκύτταζα γιὰ νὰ ἰδῶ μὴν ἀστειεύεται. Μὰ ὄχι· σοβαρώτατος, παρατηροῦσε τὸ εὕρημά του.

Ἦταν ἕνα σανίδι ἀπὸ ξύλο βαλανιδιᾶς, μακρὺ ὡς ἕνα πῆχυ, πλατὺ ὡς δυὸ παλάμες, ἴσιο, γυαλιστερὸ μάλιστα· μὰ δὲν εἶχε ἀπάνω οὔτε γράμματα, οὔτε ζωγραφιές, οὔτε τίποτα. Πῶς καὶ τί θὰ μάθαινα νὰ διαβάζω μ' αὐτό;

— Τὸ μυαλό σου τώρα δουλεύει! μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης γελῶντας.

— Μὲ κοροϊδεύετε;...

— Ὄχι, παιδί μου. Ὅποιος κοροϊδεύει τὴν ἀμάθεια ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, σὰν καὶ σένα, δείχνει πὼς εἶναι ἀνόητος. Χρειάζεται καμμιὰ φορὰ κι' ἡ κοροϊδία, ἡ εἰρωνεία, μὰ μόνο σὰν θέλη κανεὶς νὰ διορθώση ἕνα κακὸ χαρακτῆρα. Περίμενε νὰ φθάσουμε σ' ἐκεῖνα κεῖ-κάτω τὰ δένδρα. Θὰ καθήσουμε νὰ ξεκουρασθοῦμε καὶ θὰ ἰδῆς πῶς μπορῶ νὰ σὲ μάθω γράμματα μ' αὐτὸ τὸ σανίδι.

Φθάσαμε στὰ δένδρα, ἀφήσαμε τοὺς σάκκους μας χάμω καὶ καθήσαμε στὴ χλόη, ποὺ ἄρχιζαν νὰ τὴ στολίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μαργαρίτες. Ὁ Καρδούλης σκαρφάλωσ' εὐθὺς σ' ἕνα δένδρο κι' ἐτίναζ' ἕνα-ἕνα τοὺς κλώνους του, ἐνῷ τὰ σκυλιά, πιὸ φρόνιμα, καὶ πρὸ πάντων πιὸ κουρασμένα, ξαπλώθηκαν ὁλόγυρά μας.

Τότε ὁ Βιτάλης ἔβγαλε τὸ σουγιᾶ του κι' ἀπὸ τὸ σανίδι προσπάθησε νὰ κόψη ἕνα κομμάτι πλατύ, μὰ ὅσο μποροῦσε λεπτότερο.

Κι' ἀφοῦ τὸ κατάφερε, ἔξυσε τὸ κοψίδι κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές, γιὰ νὰ τὸ ἰσιώση, κι' ἔπειτα πάλι τὸ ἔκοψε σὲ τετραγωνάκια. Ἔτσι, ἔκαμε καμμιὰ δωδεκαριὰ πλακίτσες, ποὺ εἶχαν τὸ ἴδιο μέγεθος ὅλες.

Τὸν παρακολουθοῦσα μὲ τὰ μάτια, ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ καταλάβω πῶς μὲ τὰ ξυλάκια ἐκεῖνα θὰ μοῦ ἔκανε βιβλίο. Γιατὶ ὅσο ἀμάθητος κι' ἂν ἤμουν, ἤξερα πὼς τὸ βιβλίο ἔχει φύλλα καὶ τὰ φύλλα ἔχουν κάτι μαῦρα σημάδια. Ποῦ ἦσαν τὰ φύλλα; Ποῦ ἦσαν τὰ μαῦρα σημάδια;

— Σὲ καθέν' ἀπ' αὐτὰ τὰ ξυλάκια, — μοῦ ἐξήγησ' ἐπὶ τέλους ὁ Βιτάλης, — θὰ χαράξω αὔριο μὲ τὴ μύτη τοῦ σουγιᾶ μου ἀπὸ ἕνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. Ἔτσι θὰ μάθης τὰ σχήματα τῶν γραμμάτων· κι' ἀφοῦ τὰ συνηθίσης καλά, ὥστε νὰ τὰ γνωρίζης ἀμέσως, θὰ σὲ μάθω νὰ τὰ ἑνώνης καὶ νὰ σχηματίζης μ' αὐτὰ λέξεις. Κι' ἅμα μάθης ἔτσι νὰ σχηματίζης κάθε λέξι ποὺ θὰ σοῦ λέω, τότε θὰ μπορῆς νὰ διαβάζης στὸ κάθε βιβλίο.

Ἔτσι ἔγινε. Σὲ λίγο οἱ τσέπες μου ἦταν γεμᾶτες ἀπὸ τὶς ξύλινες ἐκεῖνες πλακίτσες, ποὺ κάθε μιὰ εἶχε κι' ἀπὸ ἕνα γράμμα. Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἄργησα νὰ τὰ μάθω καὶ νὰ τὰ ξεχωρίζω. Τὸ διάβασμα ὅμως ἦταν ἄλλο! Δὲν τὰ κατάφερνα καθόλου καλὰ κι' ἦλθε μάλιστα στιγμὴ ποὺ μετάνοιωσα γιατὶ γύρεψα νὰ μάθω γράμματα...

Πρέπει ὅμως νὰ πῶ, γιὰ νὰ εἶμαι δίκηος στὸν ἑαυτό μου, πὼς δὲν μετάνοιωσ' ἀπὸ ὀκνηρία, παρ' ἀπὸ φιλοτιμία.

Ἐκεῖ ποὺ μὲ μάθαινε ἐμένα τὰ γράμματα, ὁ Βιτάλης συλλογίσθηκε πὼς μποροῦσε νὰ τὰ μαθαίνη συγχρόνως καὶ τοῦ Κάπη. Ἀφοῦ ὁ σκύλος κατώρθωσε νὰ βάλη στὸ κεφάλι του τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ ρολογιοῦ, γιατὶ δὲν θἄβαζε καὶ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου;

Ἔτσι κάναμε μάθημα μαζί. Εἶχα γίνει σ υ μ μ α θ η τ ὴ ς τοῦ Κάπη, ἢ ὁ Κάπης εἶχε γίνει δικός μου, — ὅπως θέλετε. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ σκύλος δὲν θἄλεγε τὰ γράμματα ποὺ ἔβλεπε, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ μιλῆ· ἀπὸ τὰ ξυλαράκια ὅμως ποὺ ἦσαν ἀραδιασμένα στὸ χορτάρι, ἔπρεπε νὰ τραβᾶ μὲ τὸ πόδι του ὅποιο γράμμα τοῦ ἔλεγε ὁ δάσκαλός μας.

Στὴν ἀρχή, ἐγὼ μάθαινα γρηγορώτερ' ἀπὸ τὸ σκύλο. Μ' ἂν ἐγὼ εἶχα περισσότερο νοῦ, ἐκεῖνος εἶχε καλύτερη μνήμη. Ἅμα ὁ Κάπης μάθαινε μιὰ φορὰ κάτι τι, τὸ μάθαινε γιὰ πάντα. Δὲν τὸ ξεχνοῦσε πιὰ καί, καθὼς ἦταν προσεκτικός, δὲν ἐδίσταζε καὶ δὲν ἐλάθευε ποτέ.

Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ ἔκανα λάθος, ὁ δάσκαλός μας ἔλεγε:

— Ὁ Κάπης θὰ μάθη νὰ διαβάζη πρὶν ἀπὸ τὸ Ρεμῆ.

Κι' ὁ σκύλος, ποὺ τὸ καταλάβαινε βέβαια, κουνοῦσε τὴν οὐρά του θριαμβευτικά.

— Πιὸ ζῶο ἀπὸ ἕνα ζῶο· στὸ θέατρο πάει καλά, ἔλεγε ἀκόμα ὁ Βιτάλης· στὴ ζωὴ ὅμως εἶναι λιγάκι ντροπή.



Ὁ Κάπης ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ μαθαίνη γράμματα.

Μὰ μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ φιλοτιμήθηκα, ἔβαλα ὅλα μου τὰ δυνατά, κι' ἐνῷ ὁ καϋμένος ὁ σκύλος δὲν ἔμαθε παρὰ νὰ γράφῃ τ' ὄνομά του, τραβῶντας τὰ πέντε ψηφία ποὺ τὸ ἐσχημάτιζαν, ἐγὼ κατάφερα ἐπὶ τέλους νὰ διαβάζω καὶ σὲ βιβλία.

— Τώρα ποὺ ἔμαθες νὰ διαβάζῃς τὰ λόγια, μοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ Βιτάλης, θέλεις νὰ μάθῃς νὰ διαβάζῃς καὶ μουσική;

— Κι' ἅμα μάθω μουσική, θὰ μπορῶ νὰ τραγουδῶ σὰν καὶ σᾶς;

Ἀλήθεια, ὁ Βιτάλης τραγουδοῦσε κάπου - κάπου καί, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, ἦταν πανηγύρι γιὰ μένα νὰ τὸν ἀκούω!

— Ἤθελες λοιπὸν νὰ τραγουδᾶς σὰν καὶ μένα;

— Ὦ, σὰν καὶ σᾶς... καταλαβαίνω πὼς εἶναι ἀδύνατο... Μὰ τέλος πάντων νὰ τραγουδῶ.

— Αἰσθάνεσαι εὐχαρίστησι ὅταν τραγουδῶ;

— Πολλή, πάρα πολλή!... Τ' ἀηδόνι κελαϊδάει καλά, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἐσεῖς τραγουδᾶτε ἀκόμα καλύτερα. Ἔπειτα, δὲν εἶναι καθόλου τὸ ἴδιο. Σὰν τραγουδᾶτε σεῖς, μὲ κάνετε ὅπως θέλετε. Μοὖρχεται πότε νὰ κλαίω καὶ πότε νὰ γελῶ. Καὶ νὰ σᾶς πῶ κάτι ἄλλο, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς φανῇ ἀνόητο... μ' ἅμα τραγουδᾶτε σεῖς κάτι λυπητερό, μὲ ξαναγυρίζετε στὴ μάννα-Μπαρμπερίνα καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὴ βλέπω στὸ σπίτι μας. Κι' ὅμως δὲν καταλαβαίνω τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ σας, ἀφοῦ εἶναι ἰταλικά...

Τὸν κύτταζα καθὼς τοῦ μιλοῦσα καὶ τὰ μάτια του μοῦ φάνηκαν δακρυσμένα. Σταμάτησα τότε καὶ τὸν ρώτησα μήπως τὰ λόγια μου τοῦ κάνουν λύπη.

— Ὄχι, παιδί μου, μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ συγκινημένη φωνή· τὰ λόγια σου δὲν μὲ λυποῦν, ἀπεναντίας μοῦ θυμίζουν τὰ νειᾶτα μου, τὸν καλό καιρό· ἔννοια σου, θὰ σὲ μάθω νὰ τραγουδᾶς καί, καθὼς ἔχεις καρδιά, θὰ κάνῃς καὶ σὺ τὸν κόσμο νὰ κλαίῃ καὶ νὰ σὲ χειροκροτῇ. Θὰ ἰδῇς.

Σώπασε ἄξαφνα καὶ κατάλαβα πὼς δὲν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ ὁμιλία. Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο, δὲν μποροῦσα νὰ μαντεύσω. Μόνο ἀργότερα τὸ ἔμαθα, πολὺ ἀργότερα, καὶ σὲ μιὰ περίστασι θλιβερή, τρομερὴ γιὰ μένα, ποὺ θὰ τὴν διηγηθῶ κι' αὐτὴ σὰν ἔλθῃ ἡ σειρά της.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὁ δάσκαλός μου ἔκαμε καὶ γιὰ τὴ μουσικὴ ὅ,τι εἶχε κάμει γιὰ τὰ γράμματα: ἔκοψε δηλαδὴ τετράγωνα ξυλάκια καὶ σὲ καθένα ἐχάραξε κάποια σημάδια μὲ τὸ σουγιά του.

Τότε ὁ Βιτάλης ἔβγαλε τὸ σουγιά του.

Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀναγκάσθηκε νὰ ἑτοιμάσῃ πολλὲς τέτοιες πλακίτσες, γιατὶ τὰ ψηφία τῆς μουσικῆς ἔχουν πιὸ πολύπλοκους συνδυασμοὺς ἀπὸ τὰ ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου.

Γιὰ νὰ μὴν παραβαραίνουν οἱ τσέπες μου, μεταχειρίσθηκε καὶ τὶς δυὸ μεριὲς κάθε πλακίτσας. Σ' ὅλες ἐχάραξε ἀπὸ πέντε παράλληλες γραμμίτσες, — τὸ λεγόμενο πεντάγραμμο, — καὶ στὴ μιὰ μεριὰ ἔγραψε τὸ κλειδὶ τοῦ σόλ καὶ στὴν ἄλλη τὸ κλειδὶ τοῦ φά. Ὕστερ' ἄρχισαν τὰ μαθήματα καὶ πρέπει νὰ πῶ πὼς δὲν ἦσαν καθόλου πιὸ εὔκολ' ἀπὸ τ' ἄλλα. Ὁ Βιτάλης, ὁ τόσο ὑπομονητικὸς μὲ τοὺς σκύλους του, μὲ μένα θύμωσε πολλὲς φορές.

— Μὲ τὸ ζῶο βαστιέται κανείς, μοῦ φώναζε, γιατὶ ξέρει πὼς εἶναι ζῶο· μὰ ἐσὺ θὰ μὲ σκάσῃς!

Καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια του κατὰ τὸν οὐρανό, τ' ἄφινε νὰ πέφτουν μὲ δυνατὸ κρότο στὰ μεριά του. Ὁ Καρδούλης, ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ ξανακάνῃ ὅ,τι τοῦ φαίνουνταν ἀστεῖο, εἶχε ἀντιγράψει αὐτὸ τὸ κίνημα· κι' ἐπειδὴ πάντα σχεδὸν κάθουνταν στὸ μάθημά μου, εἶχα τὴ φούρκα, κάθε φορὰ ποὺ τὰ ἔχανα, νὰ τὸν βλέπω νὰ σηκώνῃ τὰ χέρια του κατὰ τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ τ' ἀφίνῃ νὰ πέφτουν μὲ κρότο στὰ μεριά του.

— Ὁρίστε! μοῦ φώναζε ὁ Βιτάλης· κι' ὁ Καρδούλης ἀκόμα σὲ κοροϊδεύει!

Ἂν τολμοῦσα, θ' ἀποκρινόμουν ὅτι ὁ πίθηκος κορόϊδευε τόσο τὸ μαθητὴ ὅσο καὶ τὸ δάσκαλο· μὲ κρατοῦσε ὅμως ὁ σεβασμὸς καὶ κάποιος ἀόριστος φόβος. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ ἔκανε τὰ δικά του ὁ Καρδούλης, ἐγὼ τὸ ἔλεγ' ἀπὸ μέσα μου κι' αὐτὸ κάπως μὲ παρηγοροῦσε.

Ἐπὶ τέλους τὰ πρῶτα βήματα ἔγιναν καὶ μιὰ μέρα εἶχα τὴν εὐχαρίστησι νὰ διαβάσω τραγουδιστὰ μιὰν ἄρια, γραμμένη μὲ νότες ἀπὸ τὸν Βιτάλη σὲ μιὰ κόλα χαρτί. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ δάσκαλός μου δὲν ἐσήκωσε τὰ χέρια του κατὰ τὸν οὐρανό, παρὰ μὲ χάϊδεψε στὸ μάγουλο καὶ εἶπε πὼς ἂν ἐξακολουθοῦσα ἔτσι, θὰ γινόμουν ἕνας μεγάλος τραγουδιστής.

Ἐννοεῖται πὼς οἱ σπουδὲς αὐτὲς δὲν ἔγιναν σὲ μιὰ μέρα. Ἑβδομάδες, μῆνες ὁλάκερους, εἶχα τὶς τσέπες γεμᾶτες ἀπὸ τὶς ξύλινες πλακίτσες μου. Ἔπειτα ἡ ἐργασία δὲν ἦταν κανονικὴ σὰν τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἀκολουθεῖ τὰ μαθήματα ἑνὸς σχολείου. Μόνο τὶς ὧρες ποὺ ἀλλοιώτικα θὰ πήγαιναν χαμένες, ὁ δάσκαλός μου μποροῦσε νὰ μοῦ κάνῃ μάθημα μουσικῆς ἢ ὅ,τι ἄλλο.

Κάθε μέρα ἔπρεπε νὰ κάνουμε τὴν πεζοπορία μας, ποὺ ἦταν πάντα σχεδὸν μακρινή, γιατὶ τὰ χωριὰ ἀπεῖχαν πολὺ τὸ ἕν' ἀπὸ τ' ἄλλο· ἔπρεπε νὰ δίνουμε παράστασι παντοῦ ὅπου μπορούσαμε νὰ ἔχουμε κάποια εἴσπραξι· ἔπρεπε νὰ ξαναμαθαίνουμε τοὺς ρόλους στὰ σκυλιὰ καὶ στὸν κ. Καρδούλη, ποὺ αἰωνίως τοὺς ξεχνοῦσε· ἔπρεπε ἀκόμα νὰ μαγειρεύουμε μονάχοι μας γιὰ νὰ τρῶμε τὸ μεσημέρι ἢ τὸ βράδυ. Καὶ μόνο ἅμα γίνουνταν ὅλ' αὐτὰ κι' ἔμενε ἀκόμα λίγος καιρός, ὁ Βιτάλης τὸν χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ μοῦ κάνῃ μάθημα, τὶς περισσότερες φορὲς κάτω ἀπὸ κανένα δένδρο, ἢ ἀπάνω σὲ κανένα σωρὸ ἀπὸ χαλίκια. Τὸ γρασίδι ἢ ὁ δρόμος ἦταν τὸ τραπέζι ὅπου ἀράδιαζα τὶς πλακίτσες μου.

Ἡ ἐκπαίδευσι αὐτή, βλέπετε, δὲν ἔμοιαζε καθόλου μ' ἐκείνη ποὺ παίρνουν τόσ' ἄλλα παιδιά, ποὺ δὲν ἔχουν παρὰ νὰ μελετοῦν καὶ ποὺ ὅμως παραπονιοῦνται πὼς ...δὲν προφθαίνουν νὰ κάνουν τὰ μαθήματα ποὺ τοὺς βάζουν! Μὰ ἐδῶ εἶναι περίστασι γιὰ νὰ ποῦμε πὼς ὑπάρχει ἕνα πρᾶγμα ἀκόμη σπουδαιότερο ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔχει κανεὶς γιὰ τὴ σπουδή, κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἡ προσοχὴ κι' ἡ ἐπιμέλεια ποὺ βάζει σ' αὐτή. Τὸ μάθημα δὲ μᾶς τὸ χώνει στὸ μυαλό μας ἡ ὥρα ποὺ ξοδεύομε γι' αὐτό, παρὰ ἡ θέλησι ποὺ ἔχουμε γιὰ νὰ τὸ μάθουμε.

Τὸ καλὸ εἶναι ποὺ μποροῦσα νὰ συγκεντρώνω τὴν προσοχή μου, χωρὶς νὰ τὴν παρασκορπῶ στὰ διασκεδαστικὰ πράγματα ποὺ μὲ τριγύριζαν. Πῶς θὰ μάθαινα, ἂν εἶχα τὴ συνήθεια νὰ μελετῶ μόνο μέσα σὲ δωμάτιο, μὲ τ' αὐτιὰ βουλλωμένα μὲ τὰ δυὸ χέρια, καὶ μὲ τὰ μάτια κολλημένα σ' ἕνα βιβλίο, ὅπως μερικὰ παιδιά; Τίποτα βέβαια, γιατὶ ἐμεῖς δὲν εἴχαμε δωμάτιο νὰ κλεισθοῦμε.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Τὸ Βῆμα τῶν Νέων

Γενικαὶ Ὁδηγίαι

Ὅσοι ἀποστέλλουν συνεργασία γιὰ τὸ «Βῆμα τῶν Νέων» πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει των: 1ον) Τὸ κομμάτι νὰ μὴ εἶναι μεγαλείτερο ἀπὸ μιὰ σελίδα κόλλας διαγωνισμοῦ. 2ον) Ἀπολύτως καθαρογραμμένον καὶ μὲ μελάνι. 3ον) Ἐὰν ἀποστέλλωνται σὲ σελίδες χαρτιοῦ μικροῦ σχήματος, πρέπει νὰ εἶναι μόνον ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ γραμμένες. 4ον) Δὲν πρέπει νὰ εἶναι περισσότερα ἀπὸ ἕνα ποίημα ἢ ἕνα πεζό. Ἡ συνεργασία παραδίδεται εἰς ἁρμοδίαν Ἐπιτροπὴν Κρίσεως, ἡ ὁποία καὶ ἀποφασίζει γιὰ τὴν δημοσίευσιν ἢ μή. Συνεργασία μὴ δημοσιευθεῖσα ἐντὸς μηνὸς θεωρεῖται ἀπορριφθεῖσα.

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ

Ἡ πιὸ ὄμορφη τοῦ κόσμου χώρα εἶν' ἡ ἀγαπημένη μου Πατρίδα! Πουθενὰ ἀλλοῦ τὸ ἀνθρώπινο μάτι δὲν θὰ βρῇ νὰ χορτάσῃ τόσο γαλάζιο χρῶμα, τέτοιο θερμὸ ἡλιοφῶς, ἀκρογιαλιὲς διαμαντένιες, βουνὰ ἀέρινα καὶ σγουρόμαλλα πεύκων κεφαλάκια!

Ὁ πιὸ ὡραῖος τόπος εἶναι ἡ γῆ αὐτή, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὰ μάτια μου ἀντίκρυσαν, σὰν ἄνοιξαν στὴ ζωή...

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἔνοιωσα τὸν ἑαυτό μου, ἡ καρδιά μου πλημμύρισε ἀπὸ τὴν μεγαλύτερη ἀγάπη, τὴν πιὸ εὐγενικὴ καὶ δυνατὴ ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν Ἑλλάδα μου... τὶς δόξες καὶ τὴν ἀθάνατη Ἱστορία Της...

Ὧρες ὁλόκληρες λούστηκα στὸ δαντελλένιο κῦμα της, ἔπαιξα μὲ τὰ καθάρια βοτσαλάκια της, ἔχωσα τὸ πρόσωπό μου στὶς μυρωμένες βελόνες τῶν πεύκων καὶ παρηκολούθησα μὲ ὀνειροπόλο βλέμμα τῶν μύριων ψυχῶν τὸ πέταγμα καὶ τῶν γλυκόλαλων πουλιῶν τὰ μαγευτικὰ τραγούδια...

Ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν ὁλογάλανο τόπο ἔμαθαν τὰ χείλη μου νὰ ψελλίζουν τὸ γλυκὸ τῆς Μητέρας ὄνομα... Ἐδῶ ἄνοιξε ἡ ψυχή μου στῆς μάθησης τὸ φῶς καὶ δέχθηκε τοὺς θησαυροὺς τῆς ἑλληνικῆς παιδείας! Σ' αὐτὴν τὴν πανένδοξη γῆ ἔνοιωσα τὰ μάτια μου νὰ δακρύζουν ἀπὸ συγκίνησι, ἀντικρύζοντας τὴν τιμημένη Γαλανόλευκη νὰ κυματίζῃ περήφανα, ἀναπτερώνοντας τὶς ἐθνικὲς ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρά μου... Ἐδῶ, τέλος, μέσα σ' αὐτὸν τὸν μαγευτικὸ συνδυασμὸ τοῦ πρασίνου καὶ τοῦ γαλάζιου, αἰσθάνθηκα τὴν ψυχή μου νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ χαρὰ στὴ σκέψι πὼς εἶμαι Ἑλληνοπούλα!

Ναί, εἶμαι Ἑλληνοπούλα καὶ τὸ λέω παντοῦ! Τὸν τίτλο μου αὐτὸν δὲν τὸν ἀλλάζω μὲ τίποτε στὸν κόσμο· εἶμαι δὲ πρόθυμη καὶ τὸ αἷμα μου ἀκόμη νὰ χύσω γιὰ νὰ τὸν διατηρήσω... γιὰ νὰ τὸν κρατήσω πάντα ἀμόλυντο.

ΑΙΚ. Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ



ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Φτιαγμένη ἀπὸ κομμάτια τοῦ παντοτεινὰ ξάστερου οὐρανοῦ μας καὶ ἀπὸ κομμάτια τῶν χιονισμένων κορυφῶν τῶν δοξασμένων μας βουνῶν, ἔχεις ἁρμονία ποὺ ταιριάζει μὲ τὸ ἔνδοξό σου παρελθόν. Ὅταν περήφανα ἀνεβαίνῃς στὸ κοντάρι σου συγκινεῖς καὶ τὶς σκληρότερες καρδιές.

Οἱ θεῖες σου πτυχὲς ποὺ κυματίζουν στὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου, θυμίζουν περασμένα μεγαλεῖα, μέρες θριάμβων, σελίδες ἔνδοξης Ἱστορίας. Ἐσὺ ζωντάνεψες τὶς πολεμικὲς ὁρμὲς τῶν ἀντρειωμένων Ἑλληνοπαίδων, ποὺ τὰ ὥπλισες μὲ τὸ ἀπαραίτητο θάρρος καὶ τἄστειλες ν' ἀγωνισθοῦν γιὰ τὴ λευτεριά τους.

Γιατί, γλυκειά μου Σημαία, συμβολίζεις τὴν πατρίδα καὶ τὴν λευτεριά!

Πόσα ἡρωϊκὰ παιδιὰ τῆς μεγάλης μας μητέρας, τῆς Ἑλλάδος, δὲ θυσιάστηκαν στὸ βωμό της ὑπερασπίζοντας τὰ ἡρωϊκὰ χρώματά Σου! Σκορπίζεις μιὰ γλυκειὰ ἀνατριχίλα στὰ κορμιά μας, ὅταν παρουσιάζεσαι μεγαλόπρεπη στὰ δακρυσμένα μας μάτια. Μπροστά σου γονατίζουμε μ' εὐλάβεια, θεῖο σύμβολο τῆς Ἑλλάδος, καὶ σιωποῦμε.

ΧΑΡΑΛ. ΑΘ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Περνᾶτε Φαλαγγίτισσες!

Μὲ τὴν περπατησιὰ τῆς πετροπέρδικας
καὶ μὲ τὰ ὡριόπλουμα φτερὰ τοῦ ρίσσου
περνᾶτε ὀμπρός, πλαταίνει ὁ δρόμος σας καὶ
[πᾶτε,
ὅπου ὁδηγᾷ τὴν πλάσι στὰ ψηλὰ τοῦ Παρα-
[δείσου.

* * *

Περνᾶτε ἀστραφτομάτες, γαλανόμορφες
νεράϊδες μαρμαροτραχῆλες,
ἡλιόκρινες ξανθὲς ἢ καστανὲς μορφὲς
— ποῦ ἡ χρυσαυγή, ποῦ τὰ λιογέρματα νὰ
[βγοῦν στὰ κάλλη! —
περνᾶτε μὲ τὴν ὥρια, τὴ χρυσῆ κορώνα στὸ
[κεφάλι
κι' ὅθε περνᾶτε σεῖς, σκορπᾶτε ἀνατριχίλες.

Μὲ σᾶς θολοὶ ὡς τὰ χτὲς οἱ ὁρίζοντες πλα-
[ταίνουν,
τὰ μεστωμένα νειᾶτα μπρὸς παραμερᾶν,
τὰ γερατειὰ σοφὰ σᾶς κρυφοκαμαρώνουν,
περνᾶτε, ὅθε περνᾶτε σεῖς οἱ ἀντίγνωμοι σω-
[παίνουν.

* * *

Μπρὸς ὁδηγάει τὸ φῶς καὶ πίσω σας ἐρμιὰ
τρισκότεινη. Καὶ πᾶτε στὸ δικό σας τὸν αἰῶνα,
δίκηον ἀγῶν' ἀπορχινᾶτε λυτρωμοῦ
δικοῦ σας, καὶ τ' ἀνυψωμοῦ
νὰ τριτοθεμελιώσετε κολῶνα.
Περνᾶτε ἀμάλαχτες ψυχὲς κι' ἀνέγγιχτα κορμιά.

* * *

Στὸ σάλεμα τοῦ νοῦ καὶ στῆς ζεστῆς σας
[τῆς καρδιᾶς τὸ χτύπο
— μέσ' ἀπ' ἀνήμπορη γενηά, νὰ τὸ διψᾶν τὰ
[χείλη —
θὰ βρῇ μὲ σᾶς — νἄταν νὰ βρῇ — τὸ χτύπο
τὸν παληὸ τοῦ Σκόπα τὸ σφυρὶ τοῦ Πραξι-
[τέλη ἡ σμίλη.

* * *

Μπρὸς ὁδηγάει τὸ φῶς καὶ πίσω σας ἐρμιὰ
τρισκότεινη· μ' ἀγέρινη ματιά, γνώμη καθάρια
περνᾶτε ἀμάλαχτες ψυχὲς κι' ἀνέγγιχτα κορμιά·
κι' ἀπ' τοῦ φτεροῦ σας τὄνειρο, τῆς νειότης
[τὰ χρυσᾶ 'γκωνάρια
καινούργιον Παρθενῶνα χτίστε,
γκρεμίστε τὰ σαράβαλα, τὰ πάθη τὰ παληά
[μας σβύστε!

* * *

Περνᾶτε Ρουμελιώτισσες καὶ Μωραϊτοποῦλες,
Νησιώτισσες, Σμυρνιὲς καὶ Μακεδόνισσες
καὶ πᾶτε, ὡς πᾶτε, ἀδερφωμένες οὖλες...
Μὲ σᾶς — νὰ ζῇ ἡ Ἑλλάδα μας νὰ ζῇ —
Πῶς ξαναζοῦν ὀμορφονιὲς μαζὶ
Καρυάτιδες λιγνὲς παρθένες καὶ Λακώνισσες,
τοῦ αὔριο μανᾶδες κι' ἀδελφὲς ἐδῶ σεμνές,
νειᾶτα φλογᾶτα στὴν ὁρμὴ περήφανης μιᾶς
[ζήσης
μὲ τὴν βουλὴ στὸ θάνατο — Σουλιώτισσες —
περνᾶτε Σεῖς Κρητικοποῦλες κι' Ἠπειρώ-
[τισσες!

* * *

Ἀηδόνια γλυκολάλητα, τραγούδια ἀπὸ Σει-
[ρῆνες,
ὅπου ὁδηγᾶ ἡ Σαπφώ, ἡ Ναυσικᾶ καὶ ἡ
[Μπουμπουλῖνες,
περνᾶτε... Κι' ἀναγάλλιαζε πατρίδα, ποὺ τὶς
[ἔντυσες
— ἔγνοια ἡ δική τους ἔγνοια Σου — λεβέν-
[τισσες.

Γ. ΜΑΙΝΑΛΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ 1936

Μετὰ τὸ ἐθνικὸ ἐκεῖνο μεσουράνημα τοῦ 912 καὶ 13, ποὺ ξεσκλάβωσες καὶ ξανάκλεισες στὴν ἀγκαλιά Σου ἑκατομμύρια Ἑλλήνων ἀδελφῶν μας, ἄλλες χρυσὲς καινούργιες πρόσθεσε σελίδες στὴν πλούσιά Σου Ἱστορία τὸ θαῦμα τοῦ 1936. Τίποτε ἄλλο ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας δὲν ἐπεβλήθη τόσο, ὅσο ἡ λάμψις τοῦ τρίτου Σου πολιτισμοῦ.

Τὸ μεγαλούργημά Σου ἐκεῖνο, ποὺ ἁπλώθηκε σὰν ματιὰ Θεοῦ καὶ ποὺ θάμπωσε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸν πολιτισμένο κόσμο, πῆρε τώρα θέσι στὴν κορφὴ τῆς ἄφθαρτης μαρμαρένιας πυραμίδας, σιμὰ στὸ παληό Σου τὸ ἀνέσπερο φῶς, ποὺ αἰώνια φωτίζει τὸν κόσμο, ἀστείρευτη πηγὴ φωτεινῶν θαυμάτων, μεγάλη μας Πατρίδα.

Εὐτυχισμένη φεύγει μεγάλη μας Μητέρα ἡ γενιά μας, ποὺ μπόρεσε ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς παληᾶς Σου δόξης νὰ προχωρήσῃ τόσο καὶ ν' ἀφήσῃ κάτι κληρονομιὰ στὴν ἀνατέλλουσα γενιά, στὴ Νεολαία μας, ποὺ ἅγια καθοδηγουμένη ἀπὸ τὰς θείας ἐντολὰς τοῦ δημιουργοῦ, τοῦ ἀτόφιου ἑλληνικοῦ τοῦ τρίτου μας πολιτισμοῦ, ὑπερήφανη προχωρεῖ στὸν ἔνδοξο δρόμο τῶν πεπρωμένων της.

Μὲ τὶς φωτεινὲς ἀκτῖνες τῆς λαμπρότητος τῶν παληῶν μας, μὲ τὶς ἀμάραντες δάφνες τῆς ἑλληνικῆς δόξης καὶ μὲ ὅ,τι δικό μας τῆς ἀφήνουμε κληρονομιά, δὲν θὰ συναντήσῃ τόσες, ὅσες ἐμεῖς ἀνηφοριὲς στὸ δρόμο της καὶ εὔκολα θὰ προχωρήσῃ νὰ φτιάσῃ καὶ ν' ἀφήσῃ κάτι δικό της, πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸ δικό μας, στοὺς ἄλλους, ποὺ θἄχουν διπλῆ ἀπὸ μᾶς καὶ ἀπὸ σὲ Νεολαία περηφάνεια, γιατὶ θὰ γεννηθοῦν Ἕλληνες. Καὶ στὸν ἑλληνικὸ ποὺ μοιάζει στὴ Σημαία μας οὐρανό, σὰν θὰ ἐκπληρώσῃς Νεολαία τὶς ἐντολὲς τοῦ μεγάλου μας Πατέρα, τοῦ δημιουργοῦ τοῦ τρίτου μας πολιτισμοῦ, θὰ σὲ δεχθοῦμε μὲ τὴ χαρὰ ἐκείνη ποὺ θὰ δεχθοῦν καὶ μᾶς οἱ ἅγιες ψυχὲς τῶν προγόνων μας μαζὶ μὲ τὸ μεγάλο μας καὶ κεῖ Ἀρχηγό, ἐκεῖνον ποὺ χάραξε τὴ μεγάλη τῆς 4ης Αὐγούστου ἐθνικὴ λεωφόρο μας, ἀπὸ τὴν ὁποία μὲ περηφάνεια θὰ περνοῦν οἱ ἑλληνικὲς γενεές, γιὰ νὰ φθάσσουν μιὰ μέρα στὴν παληά μας δόξα καὶ νὰ ξαναφτιάσσουν πάλι τὴν Ἑλλάδα μας καὶ νὰ τὴν κρατήσουν γιὰ πάντα Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου.

ΔΙΟΝ. Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ



ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ 21

Περπατῶντας στὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως καὶ ἀντικρύζοντας τ' ἀγάλματα τῶν ἡρώων τῆς ἐπαναστάσεως μερικαὶ λέξεις ἐβγῆκαν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου γιὰ σᾶς γυναῖκες τοῦ 21.

Γιὰ σᾶς αἱ ὁποῖαι ἂν καὶ γυναῖκες πέσατε ἡρωϊκὰ σὰν ἄνδρες.

Πόσα γυναικεῖα ὀνόματα δὲν εἶναι γραμμένα στὶς χρυσὲς σελίδες τῆς Ἱστορίας δίπλα σὲ ὀνόματα μεγάλων ἀνδρῶν;

Ποιὸς ξεχνᾷ τὶς γενναῖες Σουλιώτισσες ποὺ προτίμησαν τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν σκλαβιά;

Πάντα δὲν θὰ μείνῃ ἀθάνατο τ' ὄνομα τῆς Μαντῶς Μαυρογένη;

Γυναῖκες ἔνδοξες, γυναῖκες ποὺ θὰ μείνετε ἀθάνατες στοὺς αἰῶνας πόσα δὲν ὑποφέρατε ὑπηρετῶντας πιστὰ τὴν Πατρίδα;

Ἐθυσιάσατε καὶ τὴν ζωή σας ἀκόμη γι' αὐτή, στὸ τέλος ὅμως νικήσατε καὶ εἴδαμε νὰ λάμπῃ στὸν ἐλεύθερον οὐρανό μας ὁ χρυσὸς σταυρὸς τῆς σημαίας.

Ἂς μᾶς εἶναι ἡ ζωή σας ἕνα αἰώνιο παράδειγμα, κι' ἂς προσπαθήσωμε κι' ἐμεῖς οἱ νέες Ἑλληνοποῦλες νὰ σᾶς μιμηθοῦμε εἰς τὴν καινούργια ἀναγέννησιν τῆς γλυκειᾶς μας Ἑλλάδος.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΕΠΑΙΝΕΤΟΥ



Ὁ Ἀρχηγὸς χαράσσει τὴν πήττα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου.

ΑΡΧΗΓΕ!

Ἦρθες σήμερα στὸ σπίτι σου, ἀφοῦ σπίτι σου εἶναι παντοῦ ὅπου κυματίζει ἡ Σημαία τῆς Ε. Ο. Ν. ποὺ εἶναι δημιούργημά σου, γιὰ νὰ γιορτάσης μαζὶ μὲ τοὺς πιστούς σου τὴν ἑορτὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Τὴν ἑορτάζεις μαζὶ μὲ τὶς 500.000 τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων ποὺ συγκροτοῦν τὶς Φάλαγγες ὅλης τῆς Ἑλλάδος, γιατὶ οἱ συναγμένοι ἐδῶ συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριες δὲν ἐκπροσωποῦν μονάχα τοὺς Σχηματισμοὺς τοῦ Κέντρου, ἀλλὰ ὅλης τῆς Χώρας.

Ἡ παρουσία Σου εἶναι ὁ καλύτερος οἰωνὸς γιὰ τὸν χρόνον ποὺ ἀρχίζει καὶ ἡ μεγαλύτερη ἐνίσχυσι γιὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ συνεχίζεται καὶ θὰ συνεχίζεται πάντα μὲ σύμβολο Ἐσένα.

Ἀρχηγέ,

Σήμερα ὁ νοῦς μας γυρίζει πίσω στὴ σημερινὴ μέρα τοῦ 1937. Ἦταν ἡ εὐλογημένη μέρα ποὺ παρελάβαμε ἀπὸ τὰ χέρια Σου τὶς πρῶτες Σημαῖες καὶ ποὺ ὁρκισθήκαμε πίστι, πίστι μέχρι θανάτου σὲ Σένα καὶ σὲ ὅ,τι Σὺ ἐνσαρκώνεις.

Καὶ ἐνσαρκώνεις τὸν Ἑλληνισμό, τὰ Ἰδανικά του, τὴν ἱστορία του, τὴν ὑπεροχή του καὶ τὸ μέλλον του. Εἶσαι ὁ ζωντανὸς φορεὺς τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Μεγαλείου. Εἶσαι πίστις καὶ δημιουργία. Εἶσαι ἡ Ἐθνικὴ θέλησις καὶ ἡ Ἐθνικὴ πρᾶξις. Εἶσαι πηγὴ δυνάμεως, ἑνότητος.

Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας μᾶς ἔκοψες τὴν πίττα μας καὶ ἡ χάραξις ἐκείνη ποὺ ἔκανες μὲ τὸ χέρι Σου, τὸ ἴδιο χέρι ποὺ τὴ μιὰ φορὰ μὲ τὸ σπαθὶ ἐδιπλασίασε τὴν Πατρίδα καὶ τὴν ἄλλη τὴν ἔσωσε, ἐχάραξε καὶ τὴν πορεία μας στὸ χρόνο ποὺ τελειώνει. Ἔτσι οἱ ὀλίγοι τότε συντεταγμένοι φορεῖς ἀγῶνος καὶ ἰδέας ἔγιναν σήμερα τριακονταπλάσιοι καὶ ἔτσι συνεκεντρώθη κάτω ἀπὸ τὶς Σημαῖες ποὺ μᾶς παρέδωσες τὸ σύνολο σχεδὸν τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος.



Μὲ χαρά, θάρρος καὶ θέλησι ἀνασκοποῦμε τὸν χρόνο ποὺ πέρασε καὶ μὲ πεποίθησι ἀντικρύζουμε τὸ 1939, ἔτος 4ον ἀπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἔχοντες βαθειὰ συνείδησι τοῦ γεγονότος, πὼς κάθε νίκη συνεπάγεται μεγαλύτερες ὑποχρεώσεις καὶ εὐθῦνες, ἐντονώτερη ἀγωνιστικὴ διάθεσι καὶ βαθύτερη αὐτοθυσία.

Ἀλλὰ ἡ θύμησί μας δὲν σταματάει ἐδῶ. Τρέχει ἀκόμα πιὸ πίσω. Τρέχει στὰ ἀγύριστα περασμένα χρόνια τοῦ ξεπεσμοῦ, τῆς ντροπῆς, τῆς μικρότητος καὶ τῆς ἠθικῆς κρίσεως.

Γιατὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς συνδέουν τὶς πρῶτες τους ἀναμνήσεις μὲ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Ἑλλάδα μας ἐμπῆκε στὴν κοιλάδα τῆς ὀδύνης καὶ τῶν στεναγμῶν. Τότε λοιπόν, στὰ παιδικά μας χρόνια, μαζὶ μὲ τὰ δῶρα ποὺ μᾶς ἔφερεν ὁ Ἅϊ-Βασίλης αἰσθανόμαστε σὲ κάθε παραμονὴ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα. Περιμέναμε τὸν καινούργιο χρόνο νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχία, τὴν σωτηρία τοῦ Ἔθνους. Περιμέναμε τὸν Προφήτη, τὸν Σωτῆρα, τὸν Λυτρωτή, τὸν Μεγάλο Ἀναμενόμενο!

Τὸ προφήτευε καὶ ὁ ποιητὴς στὸ Ἔθνος:

« Καὶ θ' ἀκούσῃς τὴ φωνὴ τοῦ λυτρωτή,
» θὰ γδυθῇς τῆς ἁμαρτίας τὸ ντύμα
» καὶ ξανὰ κυβερνημένη κι' ἀλαφρὴ
» θὰ παλαίψῃς σὰν τὴ χλόη, σὰν τὸ πουλί,
» σὰν τὸν κόρφο τὸ γυναικεῖο, σὰν τὸ κῦμα.
» Καὶ μὴ ἔχοντας πιὸ κάτω ἄλλο σκαλὶ
» νὰ κατρακυλίσῃς πιὸ βαθειὰ
» στοῦ κακοῦ τὴ σκάλα,
» γιὰ τ' ἀνέβασμα ξανὰ ποὺ σὲ καλεῖ
» θὰ αἰσθανθῇς νὰ σοῦ φυτρώνουν, ὢ χαρά, τὰ φτερά,
» τὰ φτερὰ τὰ πρωτινά σου τὰ μεγάλα».

Δὲν ὑπῆρχε τρίτη λύσις. Δυὸ μονάχα. Ἡ καταστροφὴ ἢ ὁ Λυτρωτής. Καὶ ἦρθες!!

Ὡδήγησες τὸ Ἔθνος ξανὰ στὰ ξεχασμένα ἀνηφορικὰ μονοπάτια τῶν μεγάλων του πεπρωμένων. Ἀνέστησες τὴν Ἑλλάδα. Μᾶς ἐδίδαξες ξανὰ τὴν προσήλωσι στὶς ἀπόλυτες ἠθικὲς ἀξίες καὶ θεμελιώνεις ἱεραρχία ἀξιολογημένη. Ἀποκατέστησες τὴν ἔννοιαν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὴν ἠθικὴ τάξι, τὴν ἀξία τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἱδρῶτος τῶν Ἑλλήνων. Κατέλυσες τὸ ψεῦδος. Ἔταξες σκοπὸ καὶ ξανάδωσες νόημα στὴν ὕπαρξί μας, ἐνεφύσησες πίστι καὶ ἐνέπνευσες θέλησι γιὰ τὴν ἀνώτερη ἀποστολὴ ποὺ λέγεται ζωή. Μᾶς ἀνασυνέδεσες μὲ τὸ Ἔθνος μας καὶ ἔτσι μὲ Ἐσένα καὶ δι' Ἐσοῦ κατεκτήσαμε τὴν αἰωνιότητα. Λυτρωθήκαμε.

Τώρα ἀρχίζει ἕνας καινούργιος χρόνος μεγαλουργίας Σου.

Μαζί Σου βαδίζουμε τὸν δρόμο ποὺ φωτίζεις μὲ τὴν ὑπέροχη λάμψι Σου, τὸν δρόμο τῆς 4ης Αὐγούστου ποὺ ὁδηγεῖ σὲ κάθε νίκη καὶ σὲ κάθε Μεγαλεῖο.

Εἴμεθα εὐγνώμονες εἰς τὴν Θείαν Πρόνοιαν διότι μᾶς ἄφησε νὰ ζοῦμε τὴν ἐποχή Σου, τὴν ἐποχὴ ἡ ὁποία θὰ καθορίσῃ τὴν μελλοντικὴ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας σταδιοδρομίαν τοῦ Ἔθνους, καὶ ποὺ θὰ φέρῃ γιὰ πάντα τὸ ὄνομά Σου. Ἀγρυπνεῖ ἡ Νεολαία τοῦ Ἔθνους. Ξέρουμε πὼς κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα ἔχουμε ὑπέρτατο χρέος ἐμπράκτως νὰ ἀνανεώνουμε τὸν ὅρκο ποὺ ὡρκισθήκαμε σὲ Σένα: Νὰ ζοῦμε καὶ νὰ καλλιεργοῦμε τὰ Ἰδανικά μας. Ξέρουμε πὼς ἡ ζωή μας πρέπει νἆναι ἐξ ὁλοκλήρου ἀφιερωμένη στὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ μεγάλου σκοποῦ, ποὺ μονάχα Ἐσὺ μπόρεσες νὰ θέσῃς, τοῦ σκοποῦ τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, μιᾶς Ἑλλάδος ἡνωμένης, ἰσχυρᾶς, μεγάλης, ἀξίας τῶν παραδόσεών της καὶ ἱκανῆς νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἱστορικήν της ἀποστολήν.

Μὲ πίστι, μὲ ἐνθουσιασμό, μὲ πάθος καὶ φανατισμὸ συνεχίζουμε, Ἀρχηγέ, τὸν ἀγῶνα στὸν ὁποῖον μᾶς ἔταξες καὶ ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸν προορισμό μας.

Ὁ Θεὸς ἂς μᾶς βοηθήσῃ νὰ τὸν συνεχίσουμε μὲ ἀξιοσύνη, ἔτσι ὥστε ν' ἀνταποκριθοῦμε ὁ καθένας στὸν τομέα του μὲ πληρότητα σὲ κάθε Σου προσδοκία.

Ὁ νέος χρόνος καὶ ὅλοι ὅσοι θὰ τὸν ἀκολουθήσουν πρέπει νἆναι σταθμοὶ θριάμβου. Τὸ ἐγγυῶνται ἡ δική Σου ζωοδότρια πνοὴ καὶ ἡ δική μας θέλησις ποὺ μᾶς ἐμπνέει. Μὲ ὅλη μας τὴ δύναμι, μὲ ὅλο μας τὸ νοῦ, μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ καὶ τὴν ψυχὴ παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ νὰ Σοῦ δίνῃ ἄπειρη δύναμι, χρόνια, εὐτυχία, δόξα, νίκη.

Πατέρα Σὲ παρακαλοῦμε δῶσε μας τὴν εὐχή Σου.



←Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ ΚΑΤΑ ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΣΑΒΒΑΤΟ ΚΑΙ Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΝΕΑΣ ΤΗΣ ΕΘΝ. ΟΡΓΑΝΩΣ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ →

ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ!

Σᾶς εὔχομαι νὰ εἶσαστε εὐτυχισμένα. Καὶ μὲ τὸ νόημα τὸ δικό μου εὐτυχισμένα θὰ πῆ νὰ εἶσαστε δυνατὰ καὶ χαρούμενα καὶ νὰ ἔχετε μέσα στὴν ψυχή σας τὴ στερεὰ ἀπόφασι νὰ θυσιάσετε ὅλα γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ κάθε Ἕλληνας καὶ κάθε Ἑλληνίδα πρέπει νὰ ἔχουν μπροστά τους, καὶ πρὸ πάντων τὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας, τὴν Ἀναγέννησι τῆς Ἑλλάδος. Ξέρετε μὲ αὐτὰ τὰ δύο λόγια τί ἐννοῶ καὶ οὔτε ἔχω ἀνάγκη νὰ τὸ ἐξηγήσω σὲ σᾶς μὲ πολλὰ λόγια. Εὐτυχισμένος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ ἠμπορεῖ νὰ προσφέρη ὁτιδήποτε, καὶ τὸ μικρότερο, ἐλεύθερα, μὲ κόπο καὶ αὐτοθυσία καὶ ὄχι σὰν ἐλεημοσύνη γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, γιὰ τὴν Ἀναγέννησι τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὴ τὴν εὐτυχία ἐννοῶ καὶ αὐτὴν σᾶς εὔχομαι. Τότες ἡ ζωή σας θὰ εἶναι γεμάτη χαρά.

Νὰ ἔχετε τὴν εὐχή μου.



Ὁ «Ἅγιος Βασίλειος» τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης Θηλέων ἀπαγγέλλει ἔξυπνα δίστιχα πρὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ κατὰ τὸ κόψιμο τῆς πήττας.

Η ΣΕΛΙΣ για τα κορίτσια

Φιλικὲς κουβέντες

Γιὰ νὰ προκαλοῦμε τὴν συμπάθεια

Κάθε νέα πρέπει νὰ φροντίζῃ νὰ γίνεται συμπαθής. Δὲν ἀπαιτοῦνται γιὰ τοῦτο βαρύτιμες τουαλέττες, οὔτε πανάκριβα μπιζοῦ. Μπορεῖ μιὰ κοπέλλα μὲ ἕνα ἁπλὸ τσιτάκι νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή, φτάνει νὰ ξέρῃ πῶς νὰ τὸ φορέσῃ.

Λένε πὼς ἡ Παριζιάνα, ἡ μοναδικὴ γυναῖκα στὸν κόσμο ποὺ φημίζεται γιὰ τὴν κοκετταρία της, ξοδεύει ἐλάχιστα γιὰ τὶς τουαλέττες της. Ἔχει μιὰ μοναδικὴ ἔμφυτη τέχνη στὸν τρόπο τοῦ ντυσίματος. Καὶ οἱ φτωχὲς μιντινεττοῦλες εἶναι τόσο κομψές, ποὺ συναγωνίζονται σὲ χάρι τὶς κυρίες ποὺ εἶναι ντυμένες μὲ βαρύτιμα φορέματα.

Οἱ λεπτομέρειες ποὺ νομίζουμε ὅτι περνοῦν ἀπαρατήρητες, εἶναι ἐκεῖνες ἀκριβῶς ποὺ δίνουν τὸν μεγαλύτερο τόνο στὴν ἐμφάνισί μας.

Μιὰ στραβοφορεμένη κάλτσα ἢ ἕνα στραβοπατημένο τακούνι, σκονισμένα ἢ λασπωμένα παπούτσια, μιὰ κακοβαλμένη ζώνη καὶ ἕνα ἀπρόσεκτα φορεμένο καπέλλο χαντακώνουν καὶ τὸ πιὸ ἀκριβοπληρωμένο φόρεμα καὶ παρουσιάζουν μία εἰκόνα ἀκαταστασίας καὶ ἀκαλαισθησίας κάθε ἄλλο παρὰ ἑλκυστική.

Εἶναι μεγάλη τέχνη νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ ντύνεται, νὰ διαλέγῃ τὸ χρῶμα, τὸ σχέδιο ποὺ πάει στὸν τόπο του, κι' ἀκόμα νὰ ξεύρῃ πῶς νὰ τὸ φορέσῃ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο τὸ ντύσιμο ποὺ θὰ μᾶς κάνῃ ἑλκυστικές· εἶναι ἐπίσης καὶ ὁ τρόπος τῆς συμπεριφορᾶς, ὁ τρόπος τῆς ὁμιλίας, ἡ στάσις ποὺ θὰ πάρωμε ὅταν μιλᾶμε σὲ ἀνωτέρους, ἀλλὰ καὶ ὅταν βρισκώμαστε μὲ ἴσους μας.

Εἶναι μιὰ εἰκόνα, θὰ ἔλεγα, ἀποκρουστικὴ νὰ βλέπῃ κανεὶς σὲ μιὰ συντροφιὰ κοπέλλες ἄπρεπα καθισμένες, νὰ συζητοῦν φωνάζοντας καὶ χειρονομῶντας.

Καὶ γιὰ νὰ συμπεράνωμε: Ν' ἀποφεύγωμε κάθε κίνησι καὶ στάσι ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ τὴν γυναικεία φύσι μας, νὰ μὴν ἀνδροφέρνουμε. Εἶναι τόσο ὡραῖο ἐκεῖνο τὸ κοριτσίστικο τάκτ, ποὺ δυστυχῶς τὸ ἔχασαν τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μοντέρνα κορίτσια μας. Νὰ φροντίζουμε μὲ κάθε μέσον νὰ γίνουμε ἑλκυστικὲς καὶ δὲν θὰ κουρασθοῦμε πολὺ νὰ τὸ ἀποκτήσουμε. Ἂς μὴ ξεχνοῦμε πὼς ὁ ἄνθρωπος ἀγαπιέται μὲ τὶς χάρες του.

Ἂς ἐρωτήσουμε καλὰ τὸν ἑαυτόν μας κι' ἀφοῦ διώξουμε κάθε κακὴ συνήθεια, κάθε ἔμφυτο ἐλάττωμα, ἂς προσπαθήσουμε ν' ἀναζωογονήσουμε τὶς ναρκωμένες ἀρετές μας. Ὅλοι μας εἴμαστε ἕνα κρᾶμα καλοῦ καὶ κακοῦ. Ἂς φροντίσουμε νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ καλὸ καὶ θὰ τὸ κατορθώσουμε.

Χριστίνα

Μάθετε νὰ πλέκετε

ΠΟΥΛΟΒΕΡ ΓΚΡΙ

Ὑλικά: 400 γραμμάρια μαλλὶ γκρὶ χοντρό, 25 γραμ. μαλλὶ κόκκινο, 25 γραμ. μαλλὶ καφέ.

Τὸ πουλόβερ αὐτὸ γίνεται μὲ πουὰν ζέρσεϋ. Γαρνίρεται στὸ λαιμὸ μ' ἕνα μεγάλο πλαστρὸν ριγωτό, φτιαγμένο μπαρολέ. Κλείνει στὴν πλάτη μὲ 2 κουμπιά.

Ἐκτέλεσις

Πλάτη: Σηκώνετε 72 πόντους μὲ μαλλὶ γκρί. Λιγοστεύετε ἀπὸ 1 πόντο κάθε 4 σειρές, 5 φορές. Πλέκετε ἴσια 3 ἑκατοστά. Προσθέτετε 1 πόντο ἀπ' τὸ κάθε μέρος 4 σειρές, 14 φορές. Σὲ ὕψος 30 ἑκατοστῶν σχηματίζετε τὶς μασχάλες κλείοντας 4 πόντους καὶ ὕστερα 2 πόντους, 6 φορές. Σὲ ὕψος 43 ἑκατοστῶν κλείνετε τοὺς πόντους ποὺ σᾶς μένουν ὅλους μαζί.

Μπροστινό: Σηκώνετε 88 πόντους. Πλέκετε ὅπως καὶ γιὰ τὴν πλάτη μέχρι τὶς μασχάλες. Κλείνετε τότε ἀπ' τὸ κάθε μέρος 6 πόντους καὶ ὕστερα 1 πόντο κάθε 2 σειρές, 8 φορές. Σὲ ὕψος 37 ἑκατοστῶν κλείνετε τοὺς μεσιανοὺς 40 πόντους. Τελειώνετε πλέκοντας ἕνα πόντο κάθε 2 σειρὲς ἀπ' τὸ μέρος τοῦ ντεκολτὲ καὶ προσθέτοντας 1 πόντο κάθε 6 σειρὲς ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὤμου. Σὲ ὕψος 48 ἑκατοστῶν πλέκετε τοὺς ὑπόλοιπους πόντους ὅλους μαζί.

Μανίκια: Ἀρχίζετε μὲ τὸ κόκκινο μαλλὶ 44 πόντους, πλέκετε 6 σειρὲς διπλὸ μπαρολέ, ἔπειτα 6 σειρὲς γκρί, 6 σειρὲς καφὲ καὶ 8 ἑκατοστὰ γκρί. Ἐξακολουθῆτε μὲ πόντο ζέρσεϋ, προσθέτοντας ἕνα πόντο ἀπ' τὸ κάθε μέρος κάθε 3 ἑκατοστά. Σὲ ὕψος 46 ἑκατοστῶν κλείνετε ἀπ' τὸ κάθε μέρος 4 πόντους, ὕστερα ἀπὸ 1 πόντο στὴν ἀρχὴ τῆς κάθε σειρᾶς. Σὲ ὕψος 64 ἑκατοστῶν κλείνετε τοὺς πόντους ὅλους μαζί.

Ἀμπιεσμάν: Πλέκετε χωριστά. Σηκώνετε 230 πόντους ἀπὸ κόκκινο μαλλὶ καὶ πλέκετε μὲ διπλὸ μπαρολὲ 8 σειρές, ὕστερα 6 σειρὲς γκρί, 6 σειρὲς καφέ. Πλέκετε μὲ γκρὶ μαλλὶ 3 ἑκατοστά, ὕστερα ἄλλα 3 ἑκατοστὰ μὲ βελόνες 1 νούμερο ψιλότερες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ εἴχατε χρησιμοποιήσει ὡς τώρα καὶ τέλος ἄλλα 3 ἑκατοστὰ μὲ βελόνες 1 νούμερο ἀκόμα πιὸ λεπτές.

Γιακᾶς: Σηκώνετε 68 πόντους ἀπὸ μαλλὶ γκρί. Πλέκετε 5 ἑκατοστὰ μπαρολὲ καὶ κλείνετε.

Ράψιμον: Τὸ ἀμπιεσμὰν κλείνει στὴν πλάτη. Τὸ ράβετε στὸ ντεκολτὲ τοῦ πουλόβερ ἀλλὰ μὲ κόκκινο μαλλί. Κάνετε τὶς πλαγινὲς ραφές. Ράβετε τὰ μανίκια μὲ λίγη σούρα ψηλά. Ἑνώνετε τὸ γιακᾶ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἀμπιεσμάν. Κάνετε 6 κουμπότρυπες πίσω στὸ ἀμπιεσμὰν καὶ βάζετε καὶ 6 κουμπιά.



ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ξεκίνησε λοιπὸν ἡ μεγάλη βάρκα καὶ μπροστὰ ἀπ' αὐτὴ τὸ καγιὰκ μὲ τὸν Φρίτς. Ὅταν ὅμως ἔφθασαν στὴν ἀψῖδα, ὁ Φρίτς, ἀφοῦ ἔδωσε ἕνα γραμματάκι στὸν πατέρα του, ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὰ δυτικά.

Ὁ κ. Ζερμὰττ δὲν ἔπρεπε νὰ ξέρῃ πὼς ὁ πρωτότοκος γυιός του πήγαινε τώρα ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Ἀναμμένο-Βράχο;...

Ε',

Φαντάζεται κανεὶς εὔκολα τὶς ἀνησυχίες τοῦ κ. Ζερμὰττ, ὅταν εἶδε τὸν Φρὶτς νὰ φεύγῃ μὲ τέτοιο σκοπό. Πόσοι κίνδυνοι τὸν ἐπερίμεναν καὶ ποιὸς ἤξερε ἂν θὰ κατώρθωνε νὰ γλυτώσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ τὸν σταματήσῃ, οὔτε νὰ τὸν φθάσῃ, ἡ βάρκα ἀναγκάσθηκε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο της πρὸς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας.

Γύρισαν στὸ Φελσενχάϊμ. Ἀλλὰ ὁ κ Ζερμὰττ δὲν θέλησε ἀκόμα νὰ πῇ τίποτα στοὺς γυιούς του, οὔτε στὴ γυναῖκά του, γιὰ τὴν ἐκδρομὴ ποὺ εἶχε ἐπιχειρήσει ὁ Φρίτς.

Θὰ τοὺς προξενοῦσε φόβους περιττοὺς ἢ θὰ τοὺς ἔδινε μάταιες ἴσως ἐλπίδες. Τοὺς εἶπε λοιπὸν ἁπλῶς πὼς ὁ Φρὶτς πῆγε νὰ κάμῃ μιὰ ἀναγνώρισι στὴ δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Νέας Ἑλβετίας. Ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ἐπειδὴ ὁ Φρὶτς δὲν εἶχε φανῆ, ὁ κ. Ζερμὰττ, πολὺ ἀνήσυχος, ἀπεφάσισε νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ.

Στὶς εἴκοσι λοιπὸν τοῦ Ἀπρίλη ἔφυγαν μὲ τὴν «Ἐλισάβετ» ὁ πατέρας ἡ μητέρα καὶ τὰ τρία παιδιά. Τὸ καΐκι εἶχε ἐφοδιασθῆ καλὰ γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι. Βρῆκε τὸν πιὸ εὐνοϊκὸ ἄνεμο ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ τοῦ εὐχηθῆ—μιὰ ὡραία νοτιοανατολικὴ αὔρα—καὶ τ' ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας πέρασε μέσ' ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς ἀψῖδας καὶ μπῆκε στὸν ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν.

Ὁ κ. Ζερμὰττ ἔρριξε τὴν ἄγκυρα κοντὰ στὸ στρῶμα τῶν στρειδιῶν, στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ, ὅπου φαινόνταν ἀκόμη τὰ λείψανα τοῦ τελευταίου καταυλισμοῦ. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόνταν νὰ βγοῦν ὅλοι στὴν ἀμμουδιά, ὁ Ἐρνέστος ἐφώναξε:

—Ἕνας ἄγριος!.... ἕνας ἄγριος!...

Ἀλήθεια, ἐκεῖ κάτω, ἀνάμεσα στὰ δασωμένα νησάκια τοῦ ὅρμου, ἔπλεε μιὰ βαρκούλα, ποὺ λὲς κι' ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τὴν πινάσσα τῆς οἰκογενείας Ζερμὰττ, νὰ κρυφθῇ σὰν ἀπὸ φόβο, ἀπὸ δυσπιστία...

Ποτέ, ὣς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν τοὺς εἶχε δοθῆ ἀφορμὴ νὰ πιστέψουν, πὼς ἡ Νέα Ἑλβετία ἦταν κατοικημένη. Ἔτσι, μὲ τὴν πρόβλεψι πιθανῆς προσβολῆς, ἡ «Ἐλισάβετ» ἑτοιμάσθηκε ν' ἀμυνθῇ. Κανονάκια καὶ τουφέκια ἦσαν ἕτοιμα ν' ἀρχίσουν πῦρ. Ἀλλὰ ὅταν ὁ ἄγριος πλησιάσθηκε ἀκόμη λίγο, ὁ Τζὰκ τὸν ἐγνώρισε:

— Εἶναι ὁ Φρίτς! ἐφώναξε.

Ναί, αὐτὸς ἦταν, μόνος μέσα στὸ καγιάκ. Δὲν εἶχε γνωρίσει ἀπὸ μακριὰ τὴν πινάσσα, ποὺ δὲν ἐπερίμενε νὰ τὴν ἀπαντήσῃ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ προχωροῦσε προσεκτικά, ἀφοῦ ἔλαβε μάλιστα καὶ τὸ προφυλακτικὸ μέτρο νὰ μαυρίσῃ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια του.

Ἀνέβηκε στὴν πινάσσα, ἐφίλησε τὴν μητέρα του καὶ τοὺς ἀδελφούς του, — ὄχι χωρὶς νὰ τοὺς μουντζουρώσῃ λιγάκι τὰ μάγουλα, — ὕστερα πῆρε κατὰ μέρος τὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐπέτυχα!

— Πῶς;... ἡ Ἀγγλίδα τοῦ Ἀναμμένου Βράχου;...

— Εἶν' ἐκεῖ... σ' ἕνα νησάκι τοῦ ὅρμου τῶν Μαργαριτῶν, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς. Σᾶς πῆρα γι' ἀγρίους καὶ δὲν θέλησα νὰ τὴν ἐκθέσω...

Χωρὶς νὰ πῇ πάλι τίποτα, οὔτε στὴ γυναῖκά του, οὔτε στὰ παιδιά του, ὁ κ. Ζερμὰττ ἔστρεψε τὴν πλώρη τῆς πινάσσας κατὰ τὸ νησάκι ποὺ ἦταν κοντὰ στὴν ἀκτή, στὸ δυτικὸ μέρος τοῦ ὅρμου. Καθὼς ἐπλησίαζαν, μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν ἕνα δασάκι ἀπὸ φοίνικας, κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά, καὶ μέσα στὸ δάσος αὐτὸ μιὰ καλύβα καμωμένη κατὰ τὸν τρόπο τῶν Ὀττεντότων.

Ἀποβιβάσθηκαν ὅλοι. Τότε ὁ Φρὶτς ἔρριψε μιὰ πιστολιὰ στὸν ἀέρα. Κι' ἀμέσως εἶδαν ἕνα νέο νὰ κατεβαίνῃ ἐλαφρὰ ἀπὸ ἕνα δένδρο, ποὺ ἀνάμεσα στοὺς κλώνους του στεκόταν κρυμμένος ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή.

Δὲν ἄργησε νὰ φανερωθῇ τὸ μυστικό. Τὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο πλάσμα — τὸ πρῶτο ποὺ ἔβλεπαν οἱ ναυαγοὶ τοῦ Λ ά ν δ λ ο ρ δ ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια, — δὲν ἦταν νέος· ἦταν ἕνα κορίτσι εἴκοσι χρονῶν, ντυμένο μὲ στολὴ ναυτικοῦ δοκίμου. Ἦταν ἡ Τζέννυ Μόντροζ, ἡ νέα Ἀγγλίδα τοῦ Ἀναμμένου Βράχου.

Ἡ κυρία Ζερμὰττ, ὁ Ἐρνέστος, ὁ Τζὰκ καὶ ὁ Φραγκῖσκος ἔμαθαν τότε τὴν ἱστορία τοῦ γράμματος ποὺ εἶχε φθάσει στὰ χέρια τοῦ Φρὶτς σταλμένο ἀπὸ κάποιο ἡφαιστειακὸ νησάκι, ἀπέξω ἀπὸ τὸν ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν, μ' ἕναν ἄ λ μ π α τ ρ ο, καὶ τοῦ γράμματος ποὺ εἶχε στείλει ὁ Φρὶτς στὴ δυστυχισμένη ἐρημίτιδα, μὰ ποὺ ἐκείνη δὲν τὸ ἔλαβε, γιατὶ ὁ ἄ λ μ π α τ ρ ο ς δὲν ξαναγύρισε στὸν Ἀναμμένο Βράχο.

Πῶς νὰ περιγράψῃ κανεὶς τώρα τὴν ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαμε ἡ οἰκογένεια στὴ Τζέννυ Μόντροζ καὶ πῶς νὰ πῇ μὲ πόση τρυφερότητα τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της ἡ κυρία Ζερμὰττ! Τὴν ἱστορία της θὰ τοὺς τὴν διηγοῦνταν ἀργότερα· ἤξερε ὅμως αὐτὴ ἀπὸ τὸν Φρὶτς τὴν ἱστορία τῆς Νέας Ἑλβετίας καὶ τῶν ναυαγῶν τοῦ Λ ά ν δ λ ο ρ δ.

Ἡ πινάσσα ἄφησε ἀμέσως τὸν ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν μὲ ὅλη τὴν οἰκογένεια καὶ μὲ τὴ νέα Ἀγγλίδα. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἤξεραν ἀρκετὰ ἀγγλικὰ καὶ γερμανικὰ γιὰ νὰ συνεννοοῦνται. (Γαλλικὰ ὄχι, γιατὶ ἡ οἰκογένεια Ζερμὰττ ἦταν ἀπὸ τὴ γερμανικὴ Ἑλβετία). Περιττὸ πάλι νὰ ποῦμε πόσες περιποιήσεις ἔλαβε ἡ Τζέννυ στὸ ταξίδι αὐτὸ τῆς ἐπιστροφῆς. Τῆς ἔδειχναν ὅλοι τέτοια ἀγάπη, τέτοια στοργή, ποὺ τῆς φαινόταν πὼς εἶχε βρῆ πατέρα, μητέρα κι' ἀδέλφια.

Μὰ καὶ σὰν κόρη τους ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ζερμὰττ, καὶ σὰν ἀδελφή τους ὁ Φρίτς, ὁ Τζάκ, ὁ Φραγκῖσκος κι' ὁ Ἐρνέστος τὴν ὡδηγοῦσαν τώρα στὸ



Ξεκίνησαν λοιπὸν γιὰ νὰ βροῦν τὴν ἄγνωστη Ἀγγλίδα.

Φελσενχάιμ, πού θά ἦταν στό ἑξῆς ἡ κατοικία της.

Ἀπό τόν Ἀναμμένο Βράχο τό καγιάκ εἶχε πάρει καί τά λίγα ἐκεῖνα σκεύη, ἔπιπλα κι' ἐργαλεῖα πού εἶχε κατασκευάσει μόνη της ἡ Τζέννυ Μόντροζ. Ἡ δυστυχισμένη τ' ἀγαποῦσε κι' ἤθελε νά τά διατηρήσῃ. Τῆς θύμιζαν τόσα πράγματα!

Ἐκτός ἀπό τά σκεύη αὐτά, πού δέν θά εἶχαν πιά παρά ἀναμνηστική ἀξία, ἡ Τζέννυ δέν θέλησε νά χωρισθῇ καί δυό ἀγαπημένα της ζῶα. Ἦταν ἕνας φαλακροκόκορας (κορμοράνος, θαλασσοποῦλι πού τρέφεται μέ ψάρια), γυμνασμένος γιά τό ψάρεμα, κατά τό σύστημα τῶν Κινέζων κι' ἕνα τσακάλι, ἐξημερωμένο κι' αὐτό, πού θἄκανε βέβαια καλή συντροφιά μέ τό τσακάλι τοῦ Τζάκ.

Στό γυρισμό ἡ «Ἐλισάβετ» εἶχε εὐνοϊκό τόν ἀέρα, ὥστε νά μεταχειρισθῇ καί τά πανιά της χωρίς κανένα φόβο. Κι' ἀφοῦ ὁ καιρός ἦταν τόσο καλός, ὁ κ. Ζερμάττ ἐπωφελήθηκε γιά νά σταθμεύσῃ στά διάφορα ἱδρύματα τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας, πού ἄρχιζαν νά παρουσιάζουνται ἅμα ἔστριψε ἡ πινάσσα τό ἀκρωτῆρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας.

Καί πρώτη - πρώτη παρουσιάσθηκε ἡ βίλλα Πρόσπεκ - Χίλλ, κτισμένη σ' ἕνα καταπράσινο λόφο, ἀπ' ὅπου ἡ θέα ἁπλωνόταν ὥς τό Φαλκενχόρστ. Ἐκεῖ πέρασαν τή νύκτα καί μά τήν ἀλήθεια ἡ Τζέννυ Μόντροζ πολύν καιρό εἶχε νά κοιμηθῇ τόσο ἥσυχα καί ἀναπαυτικά.

Ὁ Φρίτς καί ὁ Φραγκῖσκος εἶχαν φύγει ἀπό τά χαράματα μέ τό καγιάκ, νά ἑτοιμάσουν τό Φελσενχάιμ γιά τήν ὑποδοχή τῆς νέας Ἀγγλίδας. Ἀπό πίσω τους, ἡ πινάσσα ξεκίνησε πάλι καί στάθηκε πρῶτα στό νησάκι τοῦ Καρχαρία, ὅπου ζοῦσε ὁλόκληρη ἀποικία κουνελιῶν. Τό νησάκι αὐτό ὁ κ. Ζερμάττ θέλησε νά τό χαρίσῃ στήν Τζέννυ κι' ἡ Ἀγγλίδα δέχτηκε τό δῶρο μ' εὐγνωμοσύνη.

Ἀπό τό μέρος αὐτό, οἱ ἐπιβάτες τῆς «Ἐλισάβετ» μποροῦσαν νά κάμουν τό δρόμο διά ξηρᾶς καί νά ἐπισκεφθοῦν τό κτῆμα τοῦ Βάλντεγκ καί τήν ἐναέρια κατοικία τοῦ Φαλκενχόρστ. Ἀλλ' ὁ κ. καί ἡ κυρία Ζερμάττ ἐπροτίμησαν ν' ἀφήσουν στόν Φρίτς τήν εὐχαρίστησι νά ὁδηγήσῃ ἐκεῖ τή νέα τους συντρόφισσα.

Ἡ πινάσσα λοιπόν ἐξακολούθησε τήν ἀκτοπλοΐα ὥς τό στόμιο τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν. Ἅμα ἔφθασε στήν εἴσοδο τοῦ ὅρμου τῆς Σωτηρίας, χαιρετίσθηκε μέ τρεῖς κανονιές ἀπό τό πυροβολεῖο τοῦ Καρχαρία. Συγχρόνως ὁ Φρίτς καί ὁ Φραγκῖσκος ἀνέβασαν στό κοντάρι τήν ἐρυθρόλευκη σημαία τῆς Ἑλβετίας.

Ἀφοῦ ἀνταποδόθηκε ὁ χαιρετισμός ἀπό τά δυό κανονάκια τῆς πινάσσας, ὁ κ. Ζερμάττ ἐπλησίασε ν' ἀράξῃ τή στιγμή πού ἔβγαιναν ἀπό τό καγιάκ ὁ Φρίτς καί ὁ Φραγκῖσκος. Ἔπειτα ἡ οἰκογένεια, ἑνωμένη, ἀκολούθησε τήν ἀμμουδιά γιά νά φθάσῃ στό Φελσενχάιμ.

Πόσο θαυμασμό αἰσθάνθηκε ἡ Τζέννυ, ὅταν ἐπέρασε τήν καταπράσινη καί δροσερή ἐκείνη στοά κι' ὅταν εἶδε τήν ἐπίπλωσι τῶν διαφόρων δωματίων!

(Ἡ συνέχεια εἰς τό ἑπόμενον)

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

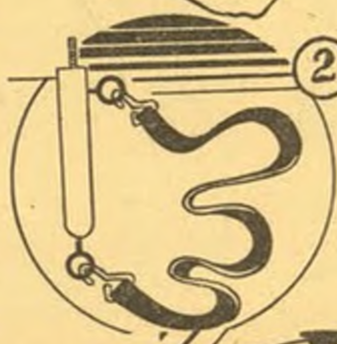
Ἐάν δέν ἔχετε περιβολάκι καί θέλετε νά διατηρήσετε μερικά λουλούδια χωρίς νά ἀπασχολῆσθε μέ τό πότισμά τους μπορεῖτε κάλλιστα μέ τόν ἑξῆς τρόπο: Τοποθετεῖτε τά λουλούδια σας σέ μιά κασσόνα καί στό κάτω μέρος (Σχ. 1) ἀνοίγετε πολλές μικρές τρύπες τίς ὁποῖες ὕστερα βουλλώνετε μέ κομματάκια ἀπό σφουγγάρι πού τά βουτᾶτε πρίν σ' ἕνα δοχεῖο μέ νερό. Τό χῶμα τῆς κασσόνας ἀπορροφάει τό νερό ἀπ' τά σφουγγάρια καί κατ' ἀκολουθίαν ποτίζονται κι' οἱ ρίζες τῶν λουλουδιῶν. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο μπορεῖτε νά μή ποτίζετε καθόλου τό κασσόνι μέ τά λουλούδια. Πρέπει μόνο κάθε 10—15 μέρες νά βουτᾶτε τά σφουγγάρια πού βουλλώνονται οἱ τρύπες μέσα στό νερό.



Γιά τούς φωτογράφους



Ὅταν πρόκειται νά φωτογραφίσετε κάτι σέ μέρος πού συχνάζεται ἀπό πολύν κόσμο καί δέν ἔχετε τόν κατάλληλο χῶρο γιά νά κρατήσετε σταθερά στό ὡρισμένο ἐπίπεδο τοῦ ματιοῦ σας τήν φωτογραφική μηχανή, τό κατορθώνετε μέ μιά ἁπλουστάτη συσκευή. Αὐτή ἡ συσκευή ἀποτελεῖται ἀπό μιά ξύλινη λαβίδα πού σχηματίζει εἶδος τρίποδος καί βιδώνεται στή φωτογραφική μηχανή. Στίς ἄκρες της φέρει δυό χαλκάδες ἀπό τίς ὁποῖες ἐξαρτᾶται ἕνα λουρί, τό ὁποῖο τό περνάει ἀπό τή μασχάλη του ὁ φωτογραφίζων, καθώς φαίνεται στήν παρατιθεμένη 2 εἰκόνα. Μ' αὐτόν τόν τρόπο μένει ἀκίνητη ἡ μηχανή στή θέσι πού θέλομε.



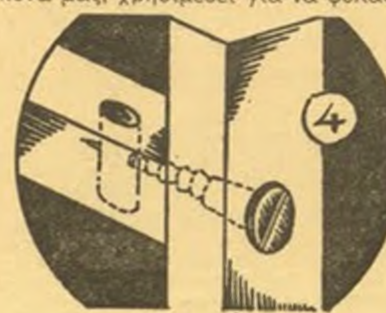
Νά μή τρυποῦν τά λάστιχα

Ἡ μικρή ἀλυσιδίτσα, καθώς φαίνεται στήν παρατιθεμένη 3 εἰκόνα μας, χρησιμεύει γιά νά φυλάσσῃ τά λάστιχα τοῦ ποδηλάτου ἀπ' τά καρφιά καί τά γυαλιά πού συχνά βρίσκονται πεταγμένα στό δρόμο.

Εἶναι παρατηρημένο πώς ὅταν ἕνα μικρό καρφί ἤ γυαλάκι καρφωθῇ στό λάστιχο, κατά κανόνα, δέν τρυπᾷ ἀμέσως τόν ἀεροθάλαμο, μά μένει στό ἐξωτερικό τοίχωμα τοῦ ἐλαστικοῦ, καί λίγο λίγο, σέ κάθε γῦρο τῆς ρόδας, εἰσχωρεῖ στόν ἀεροθάλαμο. Γιά νά προληφθῇ αὐτό τό κακό ἀρκεῖ μιά λεπτή ἀλυσιδίτσα πού στηρίζεται στή ρόδα καί σαρώνει τά καρφιά ἤ τά γυαλιά πού κολλᾶνε ἐκεῖ ἐπάνω.

Πῶς πιάνει καλά ἡ βίδα

Ἄν ἔχετε νά ἑνώσετε μέ βίδα δυό κομμάτια ξύλου κάθετα μεταξύ τους, κατά γενικόν κανόνα ἡ βίδα δέν θά τά συνδέσῃ καλά ἄν στό κάθε ἕνα κομμάτι τοῦ ξύλου δέν τοποθετηθῇ ἕνας κύλινδρος ἀπό σκληρό ξύλο, πού νά πιάνῃ ἡ ἄκρη τῆς βίδας πού βιδώθηκε ἐπάνω στό κατακόρυφο ξύλο. Ἄν ρίξετε μιά ματιά στήν παρατιθεμένη εἰκόνα ὑπ' ἀριθ. 4, θά μπορέσετε εὔκολα νά τό ἐκτελέσετε.



Πῶς νά διαβάζετε ξαπλωμένοι

Μιά ἁπλῆ ἐφεύρεσι μά πού εἶχε καταπληκτική ἐπιτυχία καί διεδόθη ἀμέσως σ' εὐρύ κύκλο, εἶναι ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Γάλλου Πιέρ Λαμέ πού κατώρθωσε μ' αὐτή νά εὐεργετήσῃ ἐκείνους πού θέλουν νά συνδυάσουν κυριολεκτικῶς τό τερπνό καί τό ὠφέλιμο συγχρόνως. Αὐτή ἡ ἐφεύρεσις δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνα ζευγάρι εἰδικά γυαλιά μέ τριγωνικά πρίσματα, πού τά βάζετε στά μάτια σας, ξαπλώνεσθε ἀνάσκελα κι' ἀναπαυτικά στό κρεββάτι σας ἤ μέσα στό λουτρό σας καί διαβάζετε.

Η ΒΔΕΛΛΑ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν Λουδοβίκου τοῦ 14ου, ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα ὅπλα τῆς Ἰατρικῆς Ἐπιστήμης ἦταν ἡ βδέλλα. Σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις, ἀπ' ὁποιαδήποτε ἀρρώστεια κι' ἂν ὑπέφεραν οἱ πελάτες των, οἱ ἰατροὶ τοὺς διέταζαν νὰ κάμουν ἀφαίμαξιν.

Οἱ βδέλλες, ὅλοι βέβαια θὰ τὶς ξέρετε, εἶναι ἕνα εἶδος σκουληκιῶν ποὺ ζοῦν κανονικῶς μέσα στὸ νερὸ καὶ τρέφονται ἀποκλειστικῶς μὲ αἷμα. Κάθε βδέλλα εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ δυὸ βεντοῦζες, μιὰ ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ προσκολλᾶται πάνω στὸ θῦμα καὶ τὴν ἄλλη ποὺ τῆς χρησιμεύει γιὰ ν' ἀπορροφᾷ τὸ αἷμα.
Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στόματος-«βεντούζας» της βρίσκονται τρεῖς σιαγόνες, ποὺ κάθε μιὰ εἶναι ἕνα εἶδος λεπτοῦ μαχαιριοῦ.

Ὅταν ἡ βδέλλα προσκολληθῇ στερεῶς πάνω στὸ θῦμά της, ἐμπήγει τὰ τρία αὐτὰ λεπτὰ μαχαίρια της μέσα στὸ δέρμα του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πραγματοποιεῖται μία τριγωνικὴ τομή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ βδέλλα ἀπορροφᾷ τὸ αἷμα.



Ἂν καὶ σήμερα οἱ βδέλλες ἐξακολουθοῦν νὰ χρησιμοποιοῦνται σὲ μερικὲς εἰδικὲς περιπτώσεις, αὐτὲς εἶναι πολὺ λιγώτερες ἀπὸ ἄλλοτε.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ τελευταίου αἰῶνος, ἰδιαιτέρως, ἐγνώρισαν μίαν ξεχωριστὴν φήμην καὶ μόνον στὰ νοσοκομεῖα τῶν Παρισίων κατηναλίσκοντο κατὰ ἑκατοντάδες χιλιάδων.

Ἡ βδελλοτροφία — ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις — ἦταν τότε ἕνα ἐπάγγελμα πολὺ προσοδοφόρον. Στὴ Γαλλία, στὰ ἕλη τοῦ Πουατοῦ, τῆς Ἀνζοῦ, τοῦ Μπερρὸ κ.τ.λ., ὑπῆρχαν ἀπέραντα βδελλοτροφεῖα. Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, δὲν ὑπῆρχαν βέβαια συστηματικὰ βδελλοτροφεῖα, πάντως ὅμως πολλοὶ εἶχαν ὡς ἐπάγγελμα τὴν μεταπώλησι βδελλῶν.

Μεγάλην ἐξαγωγὴν βδελλῶν ἔκαμε στὴν Εὐρώπη ἡ Σενεγάλη τὸ 1837 καὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἡ Σενεγάλη ἐξῆγε 250.000 βδέλλες κατ' ἔτος. Κατὰ τὸ δεύτερον ὅμως μέρος τοῦ αἰῶνος ἡ Ἰατρικὴ Ἐπιστήμη ἔκαμε ἐνδιαφερούσας προόδους. Ἐφήρμοσε νέας μεθόδους ἀφαιμάξεως καὶ αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ τόσον ἀκμάσαντος ἄλλοτε ἐμπορίου τῶν βδελλῶν.



Η καταγωγή του σταυρού

Τὸ σεβαστὸ σύμβολο τῶν Χριστιανῶν, ὁ Σταυρός, ἦταν γνωστὸς ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, διεσώθη δὲ μέχρι τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ διαφόρους παραδόσεις τῆς ἀρχαιότητος. Καθὼς λέγουν οἱ σοφοί, ἐσυμβόλιζε πάντα, καὶ εἰς τοὺς πρωτογόνους ἀκόμη, τὴν ἐξ Ὕψους εἰς τοὺς ἀνθρώπους πεμπομένην χάριτα.

* * *

Ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς τὸν ὁποῖον ἔχει ὡς σύμβολό του ὁ Γερμανικὸς λαός, λεγόταν εἰς τὰ σανσκριτικὰ «σούας» ἐκ τοῦ «σοῦ» ποὺ σημαίνει «καλῶς» καὶ τοῦ «ἄς» ποὺ σημαίνει «ἔχειν», δηλαδή, «καλῶς ἔχειν». Καὶ σήμερα ἀκόμη οἱ Ἰνδοὶ λένε «σουάστα» γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν ἔννοιαν τῆς εὐζωΐας. Ἀργότερα στὸ «σουάστα» προσετέθη ἡ κατάληξις «κα» καὶ μὲ μικρὰν ἀλλαγὴν τῆς προφορᾶς κατέληξεν εἰς τὸ «σβάστικα», ὅπως λέγεται σὲ πολλοὺς λαοὺς ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρός.

Αὐτὸς ὁ σταυρὸς μὲ τὴν ἴδια σημασία ἀκριβῶς διαδόθηκε σ' ὅλο τὸν κόσμο τόσο ποὺ νὰ συναντιέται στὴν Ἰταλία καὶ στὴν Ἀμερικὴ σὲ διάφορες ἐπιγραφὲς ἀρχαίων Ἐτρουσκικῶν ἀγγείων ὡς καὶ στὶς καλύβες τοῦ Μεξικοῦ, στοὺς γυναικωνῖτες τῆς Τροίας, σὲ διάφορα μνημεῖα τῆς Κνωσσοῦ (1800 πρὸ Χριστοῦ), στοὺς Κινεζικοὺς λαοὺς τοῦ Βούδα, σὲ τάφους ἑβραϊκοὺς καὶ στὴν μακρινὴ Ἰαπωνία.

* * *

Ὁ λατινικὸς σταυρὸς κατάγεται ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα, ὅπου οἱ Θεοὶ Ἂν καὶ Βαὰλ δὲν παριστάνοντο δι' εἰκόνων ἀλλὰ δι' ἁπλοῦ σταυροῦ. Αὐτὸ δὲν θὰ φαίνεται παράδοξον, ὅταν πληροφορηθῇ κανεὶς ὅτι στὸ Γιουκάταν ὑπάρχει ἕνας ναὸς ἀφιερωμένος εἰς τὸν «Θεὸν-Ἥλιον», διασωθεὶς ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, εἰς τὸν ὁποῖον συναντᾶται ὁ σταυρὸς συμβολίζων τὴν ἐλπίδα.

Ἀκόμη καὶ ὁ Πλάτων ἀναφέρει κάπου ὅτι συνήντησε σὲ παλαιὰ μνημεῖα σταυροὺς οἱ ὁποῖοι, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχε λάβει, ἐσυμβόλιζαν τὴν ἀνάστασιν τῶν σωμάτων.

Στὸ Θιβὲτ οἱ ἐρυθροὶ Λάμα τῆς αἱρέσεως Μπὸν ἔχουν ἐξ ἀντιθέτου ἰδιοποιηθῇ μίαν σβάστικα (ἀγκυλωτὸ σταυρὸ) μὲ τὰ σκέλη ἐστραμμένα ἐκ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ποὺ τὸν ὀνομάζουν καὶ αὐτοὶ «σαουβάστικα». Ἡ πρώτη ἁπλοποίησις τοῦ σχήματος τοῦ σταυροῦ συναντᾶται στὴν σκανδιναυϊκὴν θρησκείαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ σχῆμα τοῦ συμβόλου ἦταν σὰν «Τ» γιὰ νὰ θυμίζῃ τὸν Θεὸ Τόρ.

Οἱ σταυροὶ αὐτοὶ σὲ σχῆμα «Τ» ἐνεφανίσθησαν λίγον καιρὸ πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν κατ' ἀρχὴν ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ πρῶτοι ἠσχολήθησαν μὲ τὴν ἐπιστήμην τοῦ Πυθαγόρα καὶ ἀπὸ τοὺς βουδιστὰς - μεταρρυθμιστάς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καταφύγει στὴν Ρώμην ζητῶντας ἡσυχίαν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἀφοσιωθοῦν εἰς τὴν μελέτην τῆς θρησκείας.

* * *

Ἀργότερα ὁ σταυρὸς σὲ σχῆμα «Τ» ἐπέραςε καὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν «ἀντιπαγανιστῶν» ὡς σημεῖον ἀναγνωρίσεως καὶ λίγον καιρὸ κατόπιν τὸ σύμβολον ἐμάκρυνε τὸ μεσαῖο σκέλος λιγάκι πρὸς τὰ πίσω.

Ὁ σταυρὸς σὲ σχῆμα «Χ» καθιερώθη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποὺ ἐμαρτύρησεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας καὶ ἐχρησιμοποιήθηκε γιὰ καιρὸ ὡς σύμβολο τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπειδὴ τὸ σχῆμα του ἐσυμφωνοῦσε ἐπιπροσθέτως μὲ τὸ ἀρχικὸ γράμμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Ρωμαῖοι, ὡς γνωστόν, ἐχρησιμοποίουν τὸν σταυρὸν ὡς ὄργανον ἐκτελέσεως τῶν ἐγκληματιῶν.

Μετὰ τὴν Σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἁγιοποίησαν τὸν Σταυρὸ καὶ τὸν ἔκαμαν σύμβολο τῆς θρησκείας μας.

Οἱ αὐστηροὶ νόμοι τῆς Ρώμης ἐπέβαλλον εἰς τοὺς καταδίκους νὰ φέρουν μόνοι τους εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεώς των ὄχι ὁλόκληρον τὸν σταυρόν, ὅπως ἐπεβλήθη στὸ Χριστὸ πρὸς μεγαλείτερον ἐξευτελισμόν, ἀλλὰ τὸ ὁριζόντιο ξύλο μονάχα, μιὰ καὶ τὸ κάθετο ἦταν μπηγμένο μονίμως στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου.

Πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι καὶ ὁ σταυρὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθανατώθη ὁ Χριστὸς εἶχε σχῆμα «Τ» καὶ ἔτσι τὸν ἐζωγράφιζαν πολλοὶ καλλιτέχναι τοῦ δου αἰῶνος. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό, διότι ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἐπάνω κάθετον σκέλος τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶται θὰ ἐκάρφωναν τὴν περιπαικτικὴν ἐκείνην ἐπιγραφήν: «Ἰησοῦς Ναζωραῖος, Βασιλεὺς Ἰουδαίων».

* * *

Ὑπάρχουν σ' ὅλον τὸν κόσμο 400 περίπου εἴδη σταυρῶν γνωστά. Ἀνάμεσα ὅμως σ' αὐτὰ τὰ εἴδη, καὶ ποὺ μερικὰ μάλιστα εἶναι πολυτελέστατα καὶ ἐπιβλητικώτατα, ὁ Σταυρὸς ποὺ συγκινεῖ, ποὺ χαροποιεῖ καὶ ἀνυψώνει τὴν ψυχὴ σὲ μυστικιστικὰ ὕψη, ποὺ δίνει ἐλπίδα καὶ παρηγοριὰ στοὺς δυστυχεῖς, εἶναι ὁ ταπεινὸς ἁπλοῦς Σταυρὸς τοῦ Γολγοθᾶ, ποὺ πάνω του ξεψύχησε ὁ Θεάνθρωπος καὶ ποὺ παραστάθηκε στὴν Ἀνάστασί Του!



Εἶμαι ἡ βροχή...

Ἔργον μου, λόγος ὑπάρξεώς μου, τί λέγω! ἐπάγγελμά μου, εἶναι νὰ πέφτω...

Ἐὰν δὲν ἔπεφτα, θὰ ἤμουν σύννεφο, νεφέλη, ἀτμός, δὲν θὰ ἤμουν βροχή. Μπορῶ λοιπὸν νὰ πῶ: «πέφτω, ἄρα ὑπάρχω».

Οἱ ἄνθρωποι, γενικῶς, δὲν μ' ἀγαποῦν. Λέγουν «ἐνοχλητικὸς ὅπως ἡ βροχή», πρᾶγμα ποὺ δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ λὲν ἐπίσης: «Μιὰ εὐεργετικὴ βροχή».

Ὅλες οἱ κρίσεις τους, ἄλλωστε, εἶναι γεμᾶτες ἀπὸ παρόμοιες ἀντιθέσεις. Ὅταν δὲν μὲ δοῦν καμμιὰ δεκαριὰ μέρες μὲ φωνάζουν μὲ ἀγωνία, μόλις βρεθῶ ἐκεῖ ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας μὲ βαριῶνται καὶ μὲ καταριῶνται.

Θέλουν νὰ πέφτω τὴ νύχτα. Ἡ βροχὴ ὅμως δὲν εἶναι τόσο ζῶο ὅσο οἱ ἄνθρωποι: γιὰ νὰ πέσῃ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ βλέπῃ.

Ἄλλωστε πέφτω ὅταν μ' ἀρέσῃ...

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι κατώτεροι ἀπ' τὴ βροχὴ καὶ τὴν σέβονται ὅπως τῆς ἀξίζει. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀρνηθῇ αὐτὸ κι' ὁ δυνατώτερός τους δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σκύψῃ στὸ πέσιμό της.

Ἄλλη ἀπόδειξις: Ἡ καθαυτὸ πρᾶξις τῆς πτώσεως θεωρεῖται, γενικῶς, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ὡς ἀτύχημα, καὶ συχνὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πέφτει παθαίνει κακό... Γιὰ μένα τὸ πέσιμο εἶναι χαρά μου.

Ὅσο δυνατώτερα πέφτω τόσο περισσότερο εἶμαι εὐχαριστημένη.

Οἱ σαράντα ἡμέρες τοῦ κατακλυσμοῦ ὑπῆρξαν οἱ ὡραιότερες τῆς ζωῆς μου.

Ἡ βροχὴ δὲν εἶναι κανένα ἀναίσθητο κτῆνος ὅπως θέλουν νὰ τὴν κάμουν οἱ ἄνθρωποι νὰ πιστεύῃ. Αἰσθάνεται πολὺ καλὰ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ὀνειροπολήσεως καὶ τῆς ποιήσεως: περισσότερο κι' ἀπ' τοὺς πιὸ λεπτοὺς ποιητὰς ξέρει αὐτὴ νὰ ζῇ στὰ σύννεφα.

Ἡ μικρότερη βροχή, μέσα σὲ λίγες στιγμές, μουσκεύει ἕναν γίγαντα, κι' ὁ φοβερώτερος πολεμιστὴς πάνω στὸν ὁποῖον πέφτει ἡ βροχή, σώζεται διὰ τῆς φυγῆς μέσα στὸ καταφύγιο ἢ τὴ σκοπιά.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐφεῦρε τὸν θώρακα γιὰ νὰ προφυλάγεται ἀπ' τὰ σπαθιὰ καὶ τὰ διάφορα ὀχυρά, γιὰ νὰ προστατεύεται ἀπὸ τὶς ὀβίδες τῶν κανονιῶν, νόμισε σωστὸ πὼς ἔπρεπε νὰ ἐφεύρῃ καὶ τὴν ὀμπρέλλα γιὰ τὴ βροχή.

Καὶ ὁ μὲν θώρακας καὶ τὰ ὀχυρὰ σπάνια διαπερῶνται, ἐνῷ ἡ βροχὴ τὶς περισσότερες φορές, ὅταν μάλιστα ἐπιμένῃ, διαπερᾷ καὶ τὴν πιὸ στερεὰ ὀμπρέλλα.

Ἂν θέλω, μπορῶ νὰ πέσω καὶ ὑπὸ μορφὴν λόγχης.

Ἀκόμα μπορῶ, ἂν μὲ μεθύσῃ ἡ φαντασία, νὰ θολώσω τὸν ἥλιο καί, παράξενο πρᾶγμα, μπορῶ νὰ κάμω, μ' ὅλο ποὺ πέφτω σὰν χείμαρρος, οἱ ἄνθρωποι νὰ μὲ βλέπουν ὡς σταγόνα.

Ἡ πιὸ ἠλιθία βροχὴ κοροϊδεύει τοὺς πιὸ ἔξυπνους ἀνθρώπους. Οἱ πιὸ φημισμένοι προγνῶσται, οἱ πιὸ ἔξοχοι μετεωρολόγοι ποτὲ δὲν στάθηκαν ἱκανοὶ νὰ προΐδουν ἐπακριβῶς τὴν ἄφιξι ἢ τὴ διάρκεια τῆς βροχῆς...

Ὅταν δὲν βρέχῃ, λέγουν: «Εἶναι λόγο τῆς ξηρασίας... Καὶ νὰ γιατὶ ἡ βροχή σας εἶναι βουβή».

Ὅταν βρέχῃ λέγουν ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὴ διαφορὰ τῆς πυκνότητος καὶ σὲ μιὰ βαρομετρικὴ πτῶσι καὶ αὐτὸ θὰ διαρκέσῃ.... ὅσο θὰ διαρκέσῃ.

Οἱ πιὸ μεγάλοι σοφοί, ἄλλωστε, εἶναι πολὺ εὐγενεῖς μὲ τὴν βροχή, καὶ κατασκευάζουν τὰ βροχόμετρα γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχθοῦν.

Ἀφοῦ δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἐμποδίσουν νὰ πέσῃ, τήν... μετροῦν.

Ὅταν βρέχῃ δυνατὰ οἱ διασημότεροι μετεωρολόγοι δὲν κάμνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὸ σπιτάκι τους.

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ποῦμε ὅτι ἡ βροχὴ παίζει στὰ χέρια της τὴν ἐπιστήμη.

Ἔχω ὅμως καὶ τοὺς ὑστερισμούς μου, ὅπως οἱ εὐαίσθητες γυναῖκες.

Ἡ ψυχή μου γνωρίζει τὶς πιὸ ταραχώδεις κρίσεις.

Ὅπως ἕνα ζωντανὸ δημιούργημα, ἠρεμῶ, αὐξάνω, γίνομαι βίαιη, πεισμώνω, ἐπιμένω, παραιτοῦμαι, διαρκῶ, διακόπτομαι, διαιωνίζομαι, περνῶ!

Μπορεῖ νὰ γίνω βάναυση, ἂν θέλω, ὁπότε χτυπῶ τὰ παράθυρα, καὶ μαστιγώνω τὶς προθῆκες.

Κάποτε φθάνω ὡς τὸ ἔγκλημα: κατακλύζω καὶ καταστρέφω τὴ σπορά, ὑπονομεύω τὴν οἰκοδομὴ καὶ πλημμυρῶ τοὺς δρόμους. Ξεχειλίζω τοὺς ποταμοὺς καὶ μὲ τὰ ἄφθονα νερά τους προξενῶ τὶς πιὸ καταστρεπτικὲς πλημμύρες.

Κατὰ τὶς ὧρες μου εἶμαι καὶ μουσογραφής: τραγουδῶ ἡδονικώτατα στὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δασῶν.

Ἐπίσης εἶμαι ζωγράφος. Κανένας καλλιτέχνης δὲν βρῆκε ποτὲ πιὸ λαμπρὰ χρώματα ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ μεταχειρίζομαι ἐγὼ γιὰ νὰ χρωματίσω τὸ ἐπισκεπτήριό μου: τὸ οὐράνιον τόξον.

Ἔχω μιὰ τεραστία δύναμι, ποὺ λίγοι τὴν ξέρουν, ἐφ' ὅσον ἀρκεῖ μιὰ μικρὴ βροχὴ γιὰ νὰ κατανικήσῃ καὶ τὸν δυνατώτερο ἄνεμο.

Εἶμαι ὑπέροχος νοικοκυρά: πλένω τὰ πεζοδρόμια, γυαλίζω τοὺς καλοστρωμένους δρόμους, ξεπλύνω τὶς στέγες.

Εἶμαι ὑγιεινολόγος τῆς νέας σχολῆς: καθαρίζω τὴν ἀτμόσφαιρα, ἐξαγνίζω τὸν ἀέρα, ἐξυγιαίνω τὸ ἔδαφος. Καταστρέφω τὰ ἱπτάμενα μικρόβια καθὼς καὶ τὰ αἰωρούμενα νοσογόνα σπέρματα.

Εἶμαι ἡ πρόνοια τῶν λαχανοκήπων καὶ ἡ νεράϊδα τῶν κήπων.

Εἶμαι ἡ βοτανικὴ ὑδροθεραπεία, εἶμαι τὸ ντοὺς τῶν μικρῶν πιζελοειδῶν, τὸ λουτρὸν τῶν σαλατικῶν καὶ τὸ μπάνιο τῶν χαμαικερασεῶν.

Εἶμαι ἡ φίλη τῶν σαλιγκαριῶν, τῶν παπιῶν, τῶν βατράχων, τῶν ἁμαξάδων, τῶν σωφὲρ τῆς.... Ἑταιρείας Λεωφορείων! Εἶμαι ἡ συνένοχος ἐκείνων ποὺ κάμνουν μικροσφάλματα καὶ γυρίζουν ἀργὰ στὸ σπίτι τους.

Εἶμαι ἡ αἰτία, εἶμαι τὸ ἔργον, εἶμαι ἡ πρόφασις καὶ εἶμαι ἡ συγγνώμη...

Τέλος, εἶμαι ἕνα εὔθυμο... στοιχεῖον ἐφ' ὅσον, ὅταν βρέχῃ, ὅλοι «διασκεδάζουν».

Γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους ποτὲ δὲν πρέπει νὰ βρίζετε μιὰ βροχὴ ποὺ πέφτει!».

Ο ΗΛΙΑΚΟΣ ΓΝΩΜΩΝ

Στοὺς Ἀρχαίους, ὁ ἡλιακὸς γνώμων συνίστατο γενικῶς ἀπὸ ἕνα μακρὺ στέλεχος φυτευμένο καθέτως μέσα στὸ ἔδαφος. Μετροῦσαν τὸ μῆκος τῆς σκιᾶς ποὺ ἔρριχνε τὸ στέλεχος αὐτὸ καί, ἀπὸ τὸ μῆκος της, ὑπελόγιζαν, περίπου, τὴν ὥραν.

Ὁ γνώμων ὅμως αὐτὸς διέφερε πολὺ τοῦ γνωστοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου, διότι πάνω στὸ τελευταῖο αὐτὸ μποροῦσαν νὰ διαβάσουν τὴν ὥρα χωρὶς νὰ κάμουν τὸν παραμικρότερο ὑπολογισμὸ (ἐφόσον ἡ πλάκα τοῦ ὡρολογίου αὐτοῦ εἶναι βαθμολογημένη καὶ φέρει τὶς ἐνδείξεις τῶν διαφόρων ὡρῶν τῆς ἡμέρας).

Ἀντιθέτως ὅμως ὁ γνώμων, ἁπλὸ ραβδὶ ἢ ξύλο φυτευμένο στὸ ἔδαφος, ἠρκεῖτο στὸ νὰ δίδῃ τὸ μῆκος τῆς σκιᾶς ποὺ παρήγετο ἀπὸ τὸν ἥλιο καί, ἀπὸ τὸ μῆκος αὐτό, μ' ἕναν ἁπλὸ ὑπο-



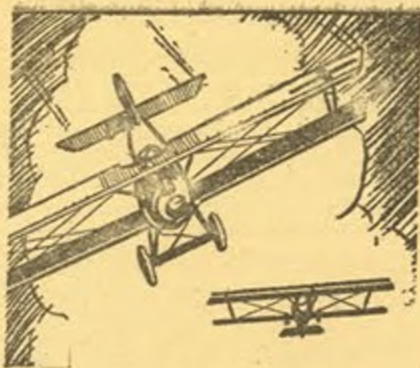
λογισμό, συνεπέραιναν τὸ ὕψος τοῦ ἡλίου πάνω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, πολὺ συχνὰ χρησιμοποιοῦσαν ὡς γνώμονας τὰ κωδωνοστάσια τῶν ἐκκλησιῶν καί, κατὰ τὸ 1732, ἕνας γνώμων ἐγκατεστάθη ἀκόμη καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ μηχανήματα αὐτά, περισσότερον τελειοποιημένα, ποὺ κατεσκευάσθησαν κατὰ τὸν 16ον ἢ τὸν 17ον αἰῶνα, στὴν κορυφή των, ἦσαν ἐφωδιασμένα μ' ἕνα φακὸ (ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα) ποὺ πρόβαλλε στὸ ἔδαφος μιὰ καθαρὴ εἰκόνα τοῦ ἡλίου καὶ ποὺ φυσικὰ ἐπέτρεπε νὰ κάμουν πιὸ ἀκριβεῖς ὑπολογισμούς.

Μπορεῖτε νὰ γίνετε Ἴκαροι;

ΟΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ
ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ



Κάθε φορὰ ποὺ τὸ Ὑπουργεῖο Ἀεροπορίας προκηρύσσει διαγωνισμὸ γιὰ τὴν κατάταξι μαθητῶν στὴ Σχολὴ Ἀεροπορίας, οἱ νέοι ποὺ λαχταροῦν ν' ἀποκτήσουν φτερά, νὰ μεθύσουν στὸν ἴλιγγο τοῦ ἀπείρου καὶ τῆς ταχύτητος — καὶ εἶναι σχεδὸν ὅλοι οἱ νέοι — διερωτῶνται ἂν θὰ ἐπιτύχουν στὴ σχετικὴ ἰατρικὴ ἐξέτασι, ἂν δηλαδὴ εἶναι σωματικῶς ἱκανοὶ νὰ καταταγοῦν σ' ἕνα σῶμα, ποὺ πρωτίστως ἀπαιτεῖ σωματικὴν καὶ πνευματικὴν κανονικὴν λειτουργίαν.

Στὴν παροῦσα μελέτη θὰ προσπαθήσωμε νὰ ἐκθέσωμε, κατὰ τὸν ἁπλούστερο τρόπο, σὲ ποιὲς δοκιμασίες ὑποβάλλονται οἱ ὑποψήφιοι ἀεροπόροι σ' ὅλες σχεδὸν τὶς χῶρες καὶ πῶς μπορεῖ κάθε νέος καὶ μόνος του νὰ προβῇ σὲ μιὰ προκαταρκτικὴ δοκιμασία τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ νὰ ἐλέγχῃ τὶς ἱκανότητές του.

* * *

Θέλετε, λοιπόν, νὰ γίνετε ἀεροπόρος. Μπορεῖτε ὅμως νὰ σταθῆτε στὸ ἕνα πόδι μὲ τὰ μάτια κλειστά; Ἂν ὄχι, εἶναι τελείως ἀπίθανον ὅτι θὰ γίνετε καλὸς ἀεροπόρος. Ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἁπλῆ ἡ δοκιμασία αὐτή, εἶναι πολὺ σημαντική, γιατὶ δείχνει ὄχι μόνον ἂν ἔχετε τὸ αἴσθημα τῆς ταλαντεύσεως, ἀλλὰ καὶ μέχρι ποίου σημείου τὰ νεῦρά σας κυριαρχοῦν τῶν κινήσεών σας. Τὴν δοκιμασία, λοιπόν, αὐτὴ μπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ κανεὶς καὶ μόνος του, ὡς ἑξῆς:

Διαλέξτε ἕνα ἐντελῶς ἐπίπεδο κι' ἀρκετὰ εὐρύχωρο μέρος καὶ σταθῆτε ὄρθιος, σὲ στάσι προσοχῆς, ἀλλὰ μὲ τὰ πόδια κλειστά. Ἀπὸ τὴ στάσι σας αὐτὴ κάμψετε τὸ ἕνα πόδι σας πρὸς τὰ πίσω, οὕτως ὥστε ἡ κνήμη σας νὰ εἶναι παράλληλος πρὸς τὸ πάτωμα (Σχ. 1) καὶ καρφώσατε τὸ βλέμμα σας σὲ κάποιο ὡρισμένο ἀντικείμενο μέχρις ὅτου νὰ νοιώσετε τὸν ἑαυτό σας ἀρκετὰ ἥρεμο.

Ὅταν βολευθῆτε στὴ στάσι αὐτή, κλεῖστε τὰ μάτια σας καὶ ἰδέτε ἂν μπορῆτε νὰ μείνετε ὄρθιοι ἐπὶ δεκαπέντε δευτερόλεπτα τοὐλάχιστον. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο ἀνυπόφορα μακρὺ θὰ σᾶς φανῇ τὸ τέταρτο αὐτὸ τοῦ λεπτοῦ. Ἂν πέσετε μὴν ἀπελπισθῆτε!

Δοκιμάστε μὲ τὸ ἄλλο πόδι. Ἂν ὅμως, χωρὶς καμμιὰ εἰδικὴ δικαιολογία, δὲν κατορθώσετε νὰ μείνετε καὶ πάλιν ὄρθιος, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ νεῦρά σας δὲν ἔχουν ἀπόλυτο κυριαρχία ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ σας, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητον γιὰ ἕναν ἀεροπόρο.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ ἐπιτύχετε μόνον στὴ δοκιμασία αὐτή. Ὑπάρχουν δύο ἀκόμη τὶς ὁποῖες ὑφίστανται οἱ ὑποψήφιοι ἀεροπόροι καὶ ποὺ μπορεῖτε ἐπίσης νὰ δοκιμάσετε μόνοι σας.

Ἡ πρώτη σύγκειται στὸ ἑξῆς: Σταθῆτε ὄρθιος καὶ ἐκτείνατε τὰ χέρια ἐμπρός, στὸ ὕψος τῶν ὤμων καὶ μὲ τὶς παλάμες κρεμασμένες πρὸς τὰ κάτω (Σχ. 3). Κλεῖστε κατόπιν τὰ μάτια σας καὶ ρωτῆστε κάποιον φίλο σας νὰ σᾶς πῇ ἂν τρέμουν οἱ βλεφαρίδες σας ἢ τὰ χέρια σας. Κανονικῶς δὲν πρέπει νὰ τρέμουν οὔτε οἱ πρῶτες οὔτε τὰ δεύτερα.

* * *

Γιὰ νὰ κάμετε τὴν τρίτη δοκιμασία πάρετε ἕνα χονδρὸ μολύβι κι' ἕνα κομμένο σκληρὸ χαρτόνι. Στήσατε ὀρθὸ τὸ μολύβι στὴν ἄκρη τοῦ χαρτονιοῦ καὶ δοκιμάστε νὰ τὸ σηκῶστε μὲ τεντωμένο τὸ χέρι (Σχ. 2), πρῶτα μὲ τὸ δεξὶ καὶ μετὰ μὲ τὸ ἀριστερό. Ἂν τὰ νεῦρα καὶ οἱ μῦς δὲν συνεργάζωνται, ὅπως ἐπιβάλλεται γιὰ ἕναν ἀεροπόρο, ὁμαλῶς, τὸ μολύβι καταπίπτει.



* * *

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς δοκιμασίες αὐτὲς καὶ ἡ γενικὴ κατάστασις τῶν ματιῶν παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴν ὅλη ἐξέτασι. Δὲν ἀρκεῖ δηλ. νὰ εἶναι καλὴ ἡ ὅρασις, γιατὶ στὴν ἀεροπορία ἀπαιτεῖται ὁ «συνταυτισμὸς» τῶν δύο ὀφθαλμῶν, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι τὰ μάτια ὀφείλουν νὰ ἐργάζωνται καὶ τὰ δυὸ συγχρόνως καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ἱκανότητα.

Γιὰ νὰ πάρετε μιὰ σαφῆ ἰδέα τῆς καταστάσεως τῆς ὁράσεώς σας, παρακαλέστε ἕναν φίλον σας νὰ σκεπάσῃ τὸ ἕνα σας μάτι μὲ τὸ χέρι του καὶ συγχρόνως μὲ τὸ ἄλλο του νὰ μετακινῇ σιγὰ-σιγὰ ἐμπρός σας, ἀπὸ θέσι σὲ θέσι, ἕνα μολύβι, τὸ ὁποῖον σεῖς θὰ παρακολουθῆτε μὲ τὸ ἐλεύθερο μάτι σας. Ἀφοῦ τὸ μετακινήσῃ ἀρκετά, περνῶντας το καὶ ξαναπερνῶντας το, πέντ' ἔξη φορές, μπρὸς ἀπὸ τὸ ἐλεύθερο μάτι σας, ἂς τὸ σταματήσῃ, μεταξὺ τῶν δυὸ ματιῶν σας καὶ ἂς ἀποκαλύψῃ τὸ μάτι ποὺ κρατοῦσε σκεπασμένο. Ἐὰν τὸ μάτι αὐτὸ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχή του, ὅπως καὶ τὸ ἄλλο ποὺ ἦταν ἐλεύθερο, ταυτόχρονα πάνω στὸ μολύβι, τότε μόνον ὁ «συνταυτισμὸς» τῆς ὁράσεώς σας εἶναι τέλειος.

* * *

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχουν κι' ἄλλες ἀκόμη δοκιμασίες στὶς ὁποῖες ὑποβάλλονται οἱ ὑποψήφιοι ἀεροπόροι. Γιὰ νὰ μὴ μακρηγοροῦμε ὅμως περιοριζόμεθα νὰ τονίσωμεν ὅτι αὐτὲς ποὺ ἀναφέραμε μαζὶ μὲ τὴν συνήθη ἰατρικὴν ἐξέτασιν, εἶναι ἀρκετὲς γιὰ τὴν διαπίστωσι τῆς ἱκανότητος ἢ μὴ τοῦ ἐξεταζομένου, ἂν μπορῇ δηλαδὴ νὰ γίνῃ ἀεροπόρος ἢ ὄχι.

Ἡ συνήθης αὐτὴ ἐξέτασις διαρκεῖ μιὰ ὥρα περίπου καὶ οἱ δοκιμασίες αὐτὲς στηρίζονται καθ' ὁλοκληρίαν ἐπὶ παρατηρήσεων ποὺ ἔγιναν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου πολέμου.

Ἂν ὅμως, ὅπως ρωτήσαμε στὴν ἀρχή, δὲν μπορεῖτε νὰ σταθῆτε στὸ ἕνα πόδι καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, μὴν ἀργοπορεῖτε, πρὸς τὸ συμφέρον σας, καθόλου: Σχίστε τὴν αἴτησι ποὺ ἑτοιμάσατε γιὰ τὴν Ἀεροπορικὴ Σχολὴ καὶ στρέψτε πρὸς ἄλλην κατεύθυνσι τὶς φιλοδοξίες σας.

Προτιμότερο καλὸς ἐπαγγελματίας παρὰ κακὸς ἢ μέτριος πιλότος.

Σπαζοκεφαλιές

ΣΕ ΤΕΣΣΕΡΑ ΜΕΡΗ ΜΕ ΤΡΙΑ ΔΕΝΔΡΑ

Ὁ γέρος πατέρας, πεθαίνοντας, κάλεσε κοντά του τοὺς 4 γυιούς του καὶ τοὺς εἶπε:

— Παιδιά μου, ἔχω ἕνα μεγάλο ἀγρὸ μὲ δώδεκα δένδρα μέσα. Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς τὸν μοιράσω ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ διανομὴ δίκαιη, ἀλλὰ δὲν μπορῶ, αἰσθάνομαι τὶς δυνάμεις μου νὰ ἐκλείπουν.

Σταμάτησε λίγο καὶ συνέχισε:

— Εἶσθε καὶ οἱ τέσσερις μυαλωμένοι καὶ ἔξυπνοι Θέλω λοιπὸν ἀπὸ σᾶς νὰ μοιράσετε τὸν ἀγρὸ σὲ τέσσερα ἴσα μέρη, κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ ἔχῃ τρία δένδρα. Καὶ νὰ προσέξετε, γιὰ νὰ μὴ παραπονεθῇ κανένας ὕστερα, τὰ μέρη νὰ εἶναι ἀπολύτως ἴσα καὶ νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο σχέδιο.

Οἱ γυιοὶ σκέφθηκαν πολύ, γιὰ νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ πατέρα τους. Καὶ στὸ τέλος ἐπέτυχαν. Μοίρασαν τὸν ἀγρὸ σὲ τέσσερα ἴσα καὶ ὅμοια μέρη, μὲ τρία δένδρα τὸ καθένα.

Πῶς ἔκαναν τὴ διανομή; Δοκιμάστε νὰ χωρίσετε καὶ σεῖς τὸν ἀγρό, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο.

ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ

Ὑεμένη: Εἶναι νομισματικὴ μονάς, λίμνη, πόλις, Πολιτεία τῆς Β. Ἀμερικῆς, ἡ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου;

Οὐρβανός: Ὄνομα παππῶν, ὅρος τῆς Βαλκανικῆς, στρατηγὸς τῆς ἀρχαίας Περσίας ἢ θηρίον τῆς Ζούγκλας;

Ὑεσώ: Γυνὴ τῆς Βίβλου, νῆσος τῆς Ἰαπωνίας, μυθιστόρημα τοῦ Ι. Βὲρν ἢ ὀνομασία μάχης τοῦ Μ. Ναπολέοντος;

Λιβερία: Ἄνθος, λίμνη, πολύτιμος λίθος, κόρη τοῦ Ἰακὼβ ἢ χώρα τῆς Ἀφρικῆς;

Γάγγης: Συγγραφεύς, ἅγιος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ποταμὸς ἢ ἀρχιοινοχόος τοῦ Φαραώ;

Ἂν δὲν γνωρίζετε τὴ σημασίαν μιᾶς ἢ περισσοτέρων λέξεων, προσπαθῆστε νὰ τὴν μάθετε ρωτῶντας ἕνα μεγαλύτερό σας ἢ ἀνοίγοντας ἕνα ὁποιοδήποτε ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικό.

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ

Εἰς τὸ κατωτέρω σχέδιον ὑπάρχουν 36 τετραγωνίδια.

6	5	4	3	2	1
7	8	9	10	11	12
18	17	16	15	14	13
19	20	21	22	23	24
30	29	28	27	26	25
31	32	33	34	35	36

Σ' αὐτὰ τὰ τετραγωνίδια θὰ τοποθετήσετε τοὺς ἀριθμοὺς 1 - 36 — ἕνα ἀριθμὸ σὲ κάθε ἕνα — ὥστε τὸ ἄθροισμα τῶν ἕξ ἀριθμῶν κάθε καθέτου στήλης νὰ εἶναι 111.

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΔΟΥΛΟΙ

Κάποτε ἕνας πλούσιος Ἄραψ ἔμπορος ἀπεφάσισε νὰ ἀπελευθερώσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς σκλάβους του. Τοὺς φώναξε λοιπὸν καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἰδοὺ πέντε κομματάκια χαρτί. Τὰ τρία εἶναι ἄσπρα, τὰ δύο μαῦρα. Θὰ κολλήσω στὴ ράχι τοῦ καθενός σας ἀπὸ ἕνα χαρτάκι. Θὰ μοῦ περισσέψουν τὰ δύο τὰ ὁποῖα θὰ κρύψω. Ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς θὰ μπορῇ νὰ δῇ τὸ χρῶμα τῶν χαρτιῶν στὴ ράχι τῶν συναδέλφων του. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ πῇ πρῶτος, χωρὶς νὰ γελασθῇ, τί χρῶμα εἶναι τὸ χαρτὶ ποὺ ἔχει στὴ ράχι του, θὰ γίνῃ ἐλεύθερος. Ἀπαντῆστε μου σιγανά...

Οἱ τρεῖς δοῦλοι, ποὺ θὰ τοὺς δώσουμε ἀπ' ἕνα ἀριθμὸ — 1ος, 2ος, καὶ 3ος — σκέφθηκαν ἕνα λεπτό. Ὁ τρίτος εἶπε ἀμέσως: «Τὸ χαρτί μου εἶναι...»

— Εἶσαι ἐλεύθερος τοῦ ἀπάντησεν ὁ κύριός του.

* * *

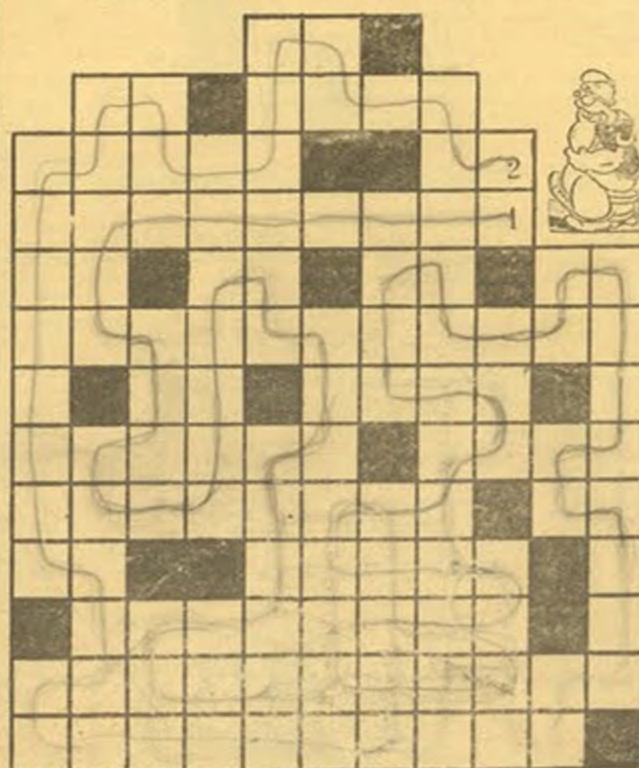
Οἱ ἀναγνῶσται μας τώρα πρέπει νὰ ἀνακαλύψουν:

1ον Τὸ χρῶμα τοῦ χαρτιοῦ τοῦ τρίτου.

2ον Τὸ χρῶμα τῶν τριῶν χαρτιῶν ποὺ κολλήθηκαν στὶς ράχες τῶν σκλάβων.

3ον Πῶς ὁ τρίτος δοῦλος βρῆκε πρῶτος τὴν ἀκριβῆ ἀπάντησι;

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ!



Κάθε μαῦρο τετραγωνίδιο σημαίνει κίνδυνο. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ποὺ κάθεται σκεπτικὸς στὸ ἄνω δεξιὰ μέρος τῆς εἰκόνος θέλει νὰ περάσῃ ἀπ ὅλα τὰ λευκὰ τετραγωνίδια μιὰ καὶ μόνη φορά, χωρὶς νὰ διασταυρώσῃ τὴν πορεία του. Θὰ φύγῃ ἀπ' τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 τετραγωνίδιο καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ ὑπ' ἀριθ. 2, ἀφοῦ περάσῃ ὅλα τ' ἄλλα.

Ποιὰ διαδρομὴ θὰ ἀκολουθήσῃ;

ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Δύο ζεύγη συζύγων, ὁ Κώστας καὶ ἡ Μαίρη, καὶ ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ἄννα, ἐπιστρέφουν ἀπ' τὴν ἐξοχὴ καὶ κάνουν τοὺς λογαριασμούς των γιὰ νὰ δοῦν τί τοὺς περισσεύει.

Ὁ Κώστας ἔχει 80 δρ. Ἡ Ἄννα ἔχει τόσα ὅσα ὁ Κώστας καὶ ὁ Παῦλος μαζί. Ἡ Μαίρη πάλι ἔχει τόσα, ὅσα ἡ Ἄννα καὶ ὁ Παῦλος. Τέλος ἡ Ἄννα, καὶ ὁ Κώστας μαζί, ἔχουν πέντε φορὲς περίπου περισσότερα τῶν ὅσων ἔχει ὁ Παῦλος.

Τί ἔχει ἕκαστος;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 12 ΦΥΛΛΟΥ

Ναὶ ἢ ὄχι; 1, 2, 4, 8 ὄχι. 3, 5, 6, 7 ναί.

Πρόβλημα: Ἡ κλίμαξ ἀποτελεῖται ἀπὸ 119 βαθμίδες.

Πόσοι ἦσαν; 48 κύριοι - 16 κυρίες.

Ζητεῖται ἕνας ποταμός: Σηκουάνας.

Ἀκροστιχίς: Καισάρεια (Καλαμάρι, Ἀρχιμηνιά, Ἰανουάριος, Σόλων, Ἀχελῶος, Ρώμη Εἰκόνα, Ἰούλιος, Ἀρχιχρονιά).

Αἴνιγμα: Ὁ καθρέπτης.

Ἐπίκαιρον: Νῖκος, Τάκης, Κῶστας, Παῦλος, Ἑλένη, Μαρία.

Ἀριθμητικόν: 5×2=10+10=20:4=5—5=0.

Λίγη εὐθυμία





ΘΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΠΟΛΥ...



Στὴν κατασκήνωσι:
— Περιμένω Παναγιώτη τὰ ψάρια. Τὸ λάδι ἔχει κάψει στὸ τηγάνι...

++++++++++++++++++++++++++++++

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ !

Κάποιος πλασιὲ εἶχε ἀφιχθῆ σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι γιὰ νὰ πλασσάρῃ τὸ ἐμπόρευμα τοῦ οἴκου ποὺ ἀντιπροσώπευε.

Ἦταν ἀξύριστος καὶ ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ μπῆ σ' ἕνα λαϊκὸ κουρεῖο νὰ ξυρισθῆ.

Ὁ κουρέας, βλέποντας τὸ καλὸ παρουσιαστικὸ τοῦ πελάτου του τοῦ ζήτησε γιὰ τὸ ξύρισμα διπλασία ἀπ' τὴν κανονικὴ τιμή, τὴν ὁποίαν ὁ ξένος πλήρωσε μὲ προθυμία. Κατόπιν ἄρχισε νὰ μιλῆ γιὰ τὶς πολλὲς μῦγες ποὺ ὑπῆρχαν στὸ κουρεῖο.

—Ἔχετε δίκαιο, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ κουρέας. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔντομα παρ' ὅλα τὰ ἐξοντωτικὰ φάρμακα ποὺ μετεχειρίσθηκα.

— Δῶσέ μου ἑκατὸ δραχμές, τοῦ πρότεινε ὁ πλασιὲ καὶ σοῦ ἐγγυῶμαι ἐγὼ ὅτι τὸ φάρμακο ποὺ θὰ σοῦ πῶ νὰ μεταχειρισθῆς σ' ἕνα λεπτὸ θὰ ἔχῃ κεραυνοβόλο ἀποτέλεσμα.

Ὁ κουρέας συνεζήτησε λίγο τὴν πρότασι τοῦ πελάτου καὶ στὸ τέλος τοῦ ἔδωσε τὶς 100 δραχμές.

— Λοιπόν . . .τοῦ ἐξήγησε τότε ὁ πλασιέ, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ. Πιάσε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μῦγες, ξύρισέ την, χρέωσέ την ὅσο χρέωσες καὶ τὸ δικό μου ξύρισμα καὶ τότε νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ξαναδῆς μῦγα στὸ μαγαζί σου!

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΩΣ !

—Ἐμένα ὁ ἄντρας μου, ὅταν δὲν κατορθώνῃ νὰ τὰ οἰκονομήσῃ, παίρνει δουλειὰ στὸ σπίτι καὶ ἐργάζεται τὴ νύχτα. Ἔτσι βγάζει περισσότερα λεφτά. Γιατὶ δὲν κάνει τὸ ἴδιο καὶ ὁ δικός σου;

—Ὁ δικός μου εἶναι κτίστης!...

ΠΟΥ ΝΑ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΘΗ ;

Ἕνας νεαρὸς δικηγόρος ὑπερασπίζεται ἕνα πλαστογράφο, ὁ ὁποῖος ἔλειπε στὸ ἐξωτερικό. Παραδόξως ὅμως, τὸ δικαστήριον κηρύσσει ἀθῶο τὸν κατηγορούμενο, ἐπειδὴ ἰδίως δὲν εἶχε πολλὰ ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα.

Ὁ δικηγόρος τοῦ τηλεγραφεῖ:

—Ἡ ἀλήθεια ἐθριάμβευσε!

Καὶ ὁ καταγραστὴς ἀπαντᾶ:

— Κάμετε ἀνακοπήν!

ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ...

Ἦσαν δυὸ τὰ σκυλιά. Τὸ ἕνα ἄσπρο καὶ τὸ ἄλλο μαῦρο. Ὁ λόγος τῆς διαφορᾶς τους ἔμεινε ἀνεξακρίβωτος. Τὸ γεγονὸς ὡστόσο ἦταν ὅτι τὰ δυὸ σκυλιὰ συνεπλάκησαν μίαν ὡραίαν ἡμέραν κατὰ τρόπον τρομερόν. Διότι τρομερὸς εἶναι ὁ σκυλοκαυγᾶς, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἀντίπαλοι «τρώγονται σὰ σκυλιά».

Οἱ μάρτυρες τῆς θανασίμου ταύτης μονομαχίας ἦσαν ἐπίσης δύο. Καὶ κατὰ σύμπτωσιν ὁ ἕνας ντυμένος στὰ ἄσπρα — φοροῦσε ἀκόμη καὶ ψαθάκι στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνος — καὶ ὁ ἄλλος στὰ μαῦρα, εἶχε καὶ μαῦρα γένεια . . .

Ἐστάθησαν λοιπὸν οἱ δύο ἄνθρωποι καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν συμπλοκήν. Ὁ κύριος μὲ τὰ μαῦρα, βλέποντας ὅτι ὁ μαῦρος σκύλος . . . ἐδέρετο ἀνηλεῶς ἀπὸ τὸν λευκόν, ἐπρότεινε:

— Πρέπει νὰ τοὺς χωρίσουμε κύριε!

Ὁ ἄλλος ὅμως — μὲ τὰ ἄσπρα — ἦταν ἐνθουσιασμένος ἐπειδὴ νικοῦσε ὁ ἄσπρος σκύλος.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, εἶπε. Μὲ εὐχαριστεῖ πολὺ τὸ γεγονὸς ὅτι τὶς τρώει αὐτὸ τὸ ἀραπόσκυλο.



Ὁ «μαῦρος» κύριος ἐζήτησε διασάφησιν:

— Τί ἐννοεῖτε κύριε;

—Ἐννοῶ ὅτι, ἐφ' ὅσον εἶναι μαῦρος ὁ σκύλος, καλῶς δέρεται. Τὸ μαῦρο εἶναι τὸ πιὸ ἀντιπαθὲς χρῶμα.

Ὁ «μαῦρος» ἄνθρωπος ἠρεθίσθη:

— Τὸ μαῦρο χρῶμα εἶναι σοβαρὸν καὶ σοβαροὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸ φοροῦν. Ἐνῷ ἀντιθέτως τὸ ἄσπρο εἶναι ἐλαφρὸν καὶ ἁρμόζει εἰς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν γοῦστο.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἠρεθίσθη ὁ «ἄσπρος» κύριος:

— Προσέξτε, κύριε, πῶς μιλᾶτε!

— Περιτταὶ αἱ συστάσεις. Ἔχω δὲ νὰ τονίσω καὶ τοῦτο: ὅτι εἶναι ἐξωφρενικῶς γελοῖον νὰ ἐμφανίζεται ἕνας ἄνθρωπος, στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνος, μὲ ἄσπρα ροῦχα!

Καὶ ἡ συνέχεια:



ΘΑ ΤΟΥΣ ΕΠΕΙΘΕ ;



Ὁ λευκὸς στοὺς ἀνθρωποφάγους:
— Καλοί μου ἄνθρωποι, θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς φυτοφαγίας...

++++++++++++++++++++++++++++++

299 ΜΑΤΙΑ !

Ἐνῷ μιλοῦσα προχθὲς στὸ μνημόσυνο τοῦ φίλου μας τοῦ Περικλῆ, 299 μάτια εἶχαν δακρύσει.
— Γιατὶ 299;
—Ἦσαν 150 ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὁ ἕνας ἦταν ἀλλοίθωρος καὶ τὸ ἀριστερό του μάτι κύτταζε ἀλλοῦ. Δάκρυσε λοιπὸν τὸ δεξί του μάτι ποὺ ἔβλεπε σ' ἐμένα!

ΛΟΓΙΚΟΝ !

Ὁ δάσκαλος (δείχνοντας δύο σημεῖα στὸν μαυροπίνακα):
— Δύο σωφὲρ ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ σημεῖα, ὁ ἕνας μὲ ταχύτητα 90 χιλιομέτρων καὶ ὁ ἄλλος 120 τὴν ὥρα. Λέγε Δημητριάδη, ποῦ πρέπει νὰ συναντηθοῦν;
— Στὸ Νοσοκομεῖο!

ΕΤΣΙ, ΜΑΛΙΣΤΑ !

—Ἡ Λουλοῦκα μας, ποὺ δὲν ἔκλεισε ἀκόμα τὰ ἑπτά, μὲ τὸ χεράκι της σταμάτησε κάποτε ἕνα σιδηροδρομικὸ συρμό!
— Καὶ πῶς αὐτό;
— Τράβηξε τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου!

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ !

— Στὸ σχολεῖο, ὁ δάσκαλος:
— Πές μου, παιδί μου, ἅμα κόψῃς ἕνα μπιφτέκι στὰ δύο καὶ κάθε κομμάτι τὸ κόψῃς πάλι στὰ δύο, τί ἔχεις;
— Τέταρτα.
— Μπράβο! Κι' ἅμα κόψῃς καὶ τὰ τέταρτα σὲ δύο;
—Ὄγδοα!
—Ὡραῖα, κι' ὕστερα;
— Δέκατα ἕκτα.
— Θαυμάσια, κι' ἔπειτα;
— Τριακοστὰ δεύτερα.
— Καὶ κατόπιν;
— Κιμᾶ, δάσκαλε!

ΑΥΤΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΛΟΓΟΣ

— Τὸ μόνο πίνακα ποὺ μπόρεσα νὰ δῶ στὴν ἔκθεσι ἦταν ὁ δικός σου...
— Εὐχαριστῶ φίλε μου!
— ... γιατὶ μπροστὰ στοὺς ἄλλους ἦταν μαζεμένος πολὺς κόσμος.

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ



ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Τὸ σημερινὸ σταυρόλεξό μας εἶναι ὀλίγον δύσκολον. Γι' αὐτὸ θὰ δεχώμεθα τὴν λύσιν του μέχρι τῆς 12ης Ἰανουαρίου. Ὅσοι ἐπιτύχουν τὴν ἀκριβῆ του λύσιν, θὰ ἀναφερθοῦν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς σελίδος αὐτῆς.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	Β	Ι	Λ	Λ	Α	Ρ	Δ	Ο	Υ	Ι	Ν	Ο	Σ
2	Α	Λ	Μ	Α	■	Ε	■	Ν	Ε	Ρ	Α	■	Ο
3	Ρ	Ι	■	Μ	Α	Μ	Α	■	■	Ι	Ε	Ρ	Ο
4	Β	Ο	Ν	Α	Π	Α	Ρ	Τ	Η	Σ	■	Ε	Υ
5	Α	Ν	Α	Χ	Α	Ρ	Σ	Ι	Σ	■	Δ	■	Θ
6	Ρ	■	Τ	Ο	Σ	Κ	Α	■	■	Λ	Α	Β	Α
7	Ο	Λ	Α	Σ	■	■	Κ	Α	Β	Ο	Σ	■	Μ
8	Σ	Ο	Λ	■	Ι	Λ	Η	■	Ε	Υ	■	■	Κ
9	Σ	Ι	■	Ο	Σ	■	Σ	Α	Χ	Η	Σ	■	Τ
10	Α	Μ	Α	Λ	Ι	Α	■	■	Η	■	Ο	■	Ο
11	Σ	Ε	Β	Α	Σ	Τ	Ο	Υ	Π	Ο	Λ	Ι	Ν

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Ὄνομα Φράγκων ἡγεμόνων τῆς Ἀχαΐας τοῦ 13ου αἰῶνος.
2. Εἶδος ἀθλητικοῦ ἀγωνίσματος. — Τὸ καράβι κάνει...
3. ΡΙ. — Μία ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις ποὺ μαθαίνει τὸ παιδί. — Μέρος τοῦ ναοῦ.
4. Ἐπίθετον τοῦ περιφημοτέρου Γάλλου στρατηγοῦ. — Καλῶς.
5. Τίτλος διαλόγου τοῦ Λουκιανοῦ καὶ σύγχρονος τοῦ Σόλωνος Σκύθης περιηγητὴς τῆς Ἑλλάδος.
6. Μελόδραμα. — Βγαίνει ἀπὸ τὸ ἡφαίστειον.
7. Ἀπάσας. — Ἀκρωτήριον.
8. Νότα. — Τμῆμα ἱππικοῦ. — Καλῶς.
9. ΣΙ. — Ὁ ὁποῖος. — Τίτλος βασιλέως κράτους τῆς Ἀσίας.
10. Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.
11. Πόλις τῆς Ρωσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου (αἰτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Ἐπώνυμον διαβοήτου Τούρκου πειρατοῦ τοῦ 16ου αἰῶνος.
2. Ἡ ἀκρόπολις τῆς Τροίας.—Ἐπιδημία (κλητ.).
3. ΛΜ. — Ἓν τῶν ὁμοσπόνδων κρατῶν τῆς Βρεττανικῆς Νοτιοαφρικανικῆς Ἑνώσεως, εἰς τὸ Ν. Α. ἄκρον τῆς Ἀφρικῆς.—Ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο γράμματα ὠνομάσθηκε τὸ πρῶτο βιβλίο τοῦ μαθητοῦ.
4. Ἀθηναῖος στρατηγὸς τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος, μετασχὼν τῆς ἐκστρατείας τῆς Σικελίας.—Ἅπαντα.
5. Ὅλος.—Ἀρχαία θεά (αἰγ.).
6. Ξένος συγγραφεύς, καταστὰς περίφημος διὰ τὰ πολεμικά του μυθιστορήματα. — ΑΤ.
7. Φέρει τὸ ὄνομά του ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα διδακτήρια τῶν Ἀθηνῶν.
8. Ζῶσα ὕπαρξις. — Ἐρωτηματικόν.
9. ΥΕ. — Τῆς ὁποίας. — Τοῦρκος στρατηγός, γνωστὸς καὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖον ἰταλοαιθιοπικὸν πόλεμον.
10. Ἀγγελιαφόρος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας.—Σύγχρονος Ἕλλην ὀλυμπιονίκης (κλητ.).
11. Ἱερὸν κτίσμα (κλητ.). — Φωτίζει. — Νότα.
12. Νότα.
13. Πόλις τῆς Ἀγγλίας.

ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Στὸ παιγνίδι αὐτὸ μποροῦν νὰ λάβουν μέρος 8—10 παῖκται καὶ πάντως ἄνω τῶν πέντε γιὰ νὰ ἔχῃ ἐνδιαφέρον.

Ἐπάνω σὲ ἕνα τραπέζι τοποθετοῦνται δέκα περίπου διάφορα μικροαντικείμενα (ἕνα κουτὶ σπίρτα, ἕνα τόπι, ἕνα πηρούνι, μιὰ μικρὴ κούκλα κλπ.). Οἱ μετέχοντες στὸ παιγνίδι ἔχουν δικαίωμα νὰ παρατηρήσουν ἐπὶ ἕνα λεπτὸ τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα καλύπτονταί ἔπειτα μὲ μιὰ πετσέτα.

Ἐν συνεχείᾳ κάθε παίκτης πρέπει νὰ γράψῃ ἐκ μνήμης σ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα εἶδεν. Ἔπειτα σηκώνεται ἡ πετσέτα καὶ γίνεται ἡ βαθμολογία. Γιὰ κάθε ἀντικείμενο ποὺ ἐγράφη στὸ χαρτὶ καὶ τὸ ὁποῖον ὑπάρχει πράγματι στὸ τραπέζι, ὁ παίκτης παίρνει ἕνα βαθμό. Γιὰ κάθε ἀντικείμενο ὅμως ποὺ ἔγραψε ἐσφαλμένως, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ στὸ τραπέζι, χάνει ἕνα βαθμό. Στὸ τέλος γίνεται ἡ πρόσθεσις τῶν βαθμῶν — ἡ ἡ ἀφαίρεσις, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν λανθασμέναι ἀπαντήσεις — καὶ ὅποιος κερδίση περισσοτέρους βαθμούς, θεωρεῖται νικητής.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἀντικείμενα ποὺ ὑπάρχουν στὸ τραπέζι μποροῦν νὰ αὐξηθοῦν εἰς 25. Σ' αὐτὴ ὅμως τὴν περίπτωσι οἱ παῖκται θὰ ἀφεθοῦν νὰ τὰ παρατηρήσουν ἐπὶ πέντε λεπτά, πρὶν καλυφθοῦν ἀπὸ τὴν πετσέτα.

Εἶναι ἕνα ἐνδιαφέρον παιγνίδι, ποὺ ἐξασκεῖ τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὴν ταχύτητα τῆς ἀντιλήψεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ

Χρ. Χ. Οἰκονόμου, Βοῦλαν. Τὰ σταυρόλεξά σας ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχῆ. Προσέχετε ἰδίως εἰς τὴν ὀρθογραφίαν τῶν λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἄλλωστε πρέπει νὰ μὴ εἶναι ἐξεζητημέναι.— Θ. Κορτσάρην. Τὸ κολοσσιαῖον εἰς ἔκτασιν σταυρόλεξόν σας «Ε. Ο. Ν.» ἔχει ἐλαχίστας λέξεις. Στεῖλτε κανένα ἄλλο.— Γ. Ἀναιρούσην, Σιάτισταν. Ὡραῖο τὸ σχῆμα, ἀλλ' ὄχι πλῆρες ὡς σταυρόλεξον. Προσέχετε εἰς τὴν ὀρθογραφίαν (γράφετε: ὄριζα, μορό, ρῶδα, Ρωδανὸς κλπ.). Δὲν πιστεύω νὰ γράφετε ἀνορθόγραφα τὶς λέξεις ἐπειδὴ ἁπλῶς ταιριάζουν στὰ τετραγωνίδια.— Γ. Ἀγιάννην, ἐνταῦθα. Τὰ ἴδια καὶ γιὰ σᾶς. Ὄχι λυτοδιέτῳ ἀλλὰ διτοδιαίτῳ, οὔτε λόβας ἀλλὰ λίβας καὶ ὄχι Ὀκσφόρδην ἀλλὰ Ὀξφόρδην.— Μ. Καντζάβελον, Τρίπολιν. Θυσιάζετε καὶ σεῖς τὴν ὀρθογραφίαν. (Νόε, ἐνῷ εἶναι Νῶε).— Ἀν. Τσιάραν, Ἰωάννινα. Τὸ σταυρόλεξόν σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο, γιατὶ ὅλαι σχεδὸν αἱ λέξεις εἶναι μὲ 2 ἢ 3 γράμματα (ἄρθρα, μόρια, ἀντωνυμίαι κλπ.).

Παρακαλοῦνται ὅσοι μᾶς στέλλουν σταυρόλεξα πρὸς δημοσίευσιν, νὰ τὰ σχεδιάζουν μὲ σινικὴ μελάνη καὶ νὰ γράφουν σὲ ἄλλο χαρτὶ τὴν λύσι καὶ τὴν σημασία τῶν λέξεων. Θὰ προτιμῶνται.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 12ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως. 1, τάπης. 2, κράνος, ἄπειρα. 4, Τσεχοσλοβακία. 6, Μενελίκ, ἀκτήμων. 8, ἀρχιμανδρίτης. 10, Ἄδωνις, Ἱππίας. 11, ἠγάπα. Καθέτως. 1, Καλαμπάκα. 3, ἄρτου. 4, ἔριον. 6, Τσέχοι, ἄλση. 8, πρόσω, Ἄδανα. 10, Σάμο, κοιλία. 12, Ἑκάβη. 13, μισοί. 15, Ἀκαρνᾶνες.

Μὲ συλλαβές: Τηλέμαχος (ΤΗΛέμαχος, πέΛΕκυς, ἈλαΜΑνα, ΚαλλίμαΧΟΣ).

ΝΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Πρὶν ἀρχίση τὸ παιγνίδι ποὺ περιγράφουμε, πρέπει νὰ γίνουν ἀπὸ τὸ ἴδιο χέρι 8—10 ἀντίγραφα τοῦ ἰδίου κειμένου. Τὰ ἀντίγραφα θὰ εἶναι ἀκριβῶς ὅσοι καὶ οἱ παῖκται (8—10), περισσότερα ἢ ὀλιγώτερα, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μετεχόντων. Ὡς θέμα ἀντιγραφῆς ὁρίζεται ἕνα ἀπόσπασμα βιβλίου, ἀπὸ 30—40 ἀράδες.

Ἔπειτα ὁρίζεται ἕνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διαγραφῇ — μὲ μιὰ μολυβιὰ — ἀπὸ ὅλας τὰς λέξεις τοῦ κειμένου, ὅπου ἐννοεῖται ὑπάρχει. Τὰ ἀντίγραφα διανέμονται εἰς τοὺς παίκτας, ὁρίζεται τὸ γράμμα ποὺ θὰ διαγραφῇ — λ. χ. τὸ λ — καὶ ἀρχίζει τὸ παιγνίδι.

Οἱ μετέχοντες πρέπει νὰ παραδώσουν τὰ ἀντίγραφα ποὺ ἔχουν στὰ χέρια τους σὲ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα, π. χ. σὲ 2 λεπτά.

Οἱ μετέχοντες εἰς τὸ παιγνίδι βαθμολογοῦνται ὡς ἑξῆς: γιὰ κάθε γράμμα ποὺ διεγράφη — γιὰ κάθε λ στὴν περίπτωσι τοῦ παραδείγματός μας — παίρνουν ἕνα βαθμό. Χάνουν ὅμως ἐξ ἄλλου δέκα βαθμοὺς γιὰ κάθε γράμμα ποὺ λησμόνησαν νὰ διαγράψουν.

Νικητὴς ἀναδεικνύεται ἐκεῖνος ποὺ συγκεντρώνει τοὺς περισσοτέρους βαθμούς.

Σημειωτέον ὅτι ἀντὶ νὰ γίνῃ ἀντιγραφὴ κειμένου μπορεῖ νὰ μοιρασθοῦν στοὺς παίκτας παράγραφοι ποὺ θὰ κοποῦν ἀπὸ μιὰ παληὰ ἐφημερίδα, περιοδικὸ κλπ. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητο νὰ ἔχουν ὅλοι τὸ ἴδιο κείμενο μπροστά τους.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ



Ὁ στίβος σᾶς ἀναμένει!

Εἴχαμε κάποτε ἕνα ἀσυναγώνιστο δρομέα ταχύτητος, τὸν Ρένο Φραγκούδη. Ὁ Φραγκούδης ἐτίμησε ἄπειρες φορὲς τὸν Ἑλληνικὸ ἀθλητισμὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ ἔνδοξη δρᾶσι δέκα χρόνων ἐγκατέλειψε τὸν ἀθλητισμό. Ἔκτοτε ἡ Ἑλλὰς δὲν κατώρθωσε νὰ ἀναδείξῃ ἕναν καλὸ «σπρίντερ». Ἡ «ἀνανέωσις» δὲν ἠκολούθησε τὴν «φθορά», πρᾶγμα ποὺ ἐπίκρανε πολὺ τοὺς φιλάθλους μας.

Τὴν ἀνανέωσι τῶν στελεχῶν τοῦ ἀθλητισμοῦ μας ἀποβλέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ πραγματοποιήσῃ ἡ ἀθλητικὴ ἐξόρμησις τῆς Ε.Ο.Ν. Μέσα εἰς τὰς χιλιάδας τῶν νέων μας ὑπάρχουν ἀσφαλῶς πολλοὶ ποὺ ἔχουν τὴν ἀθλητικὴν ἱκανότητα χωρὶς νὰ τὴν ὑποψιάζωνται. Εἶναι σὰν τὸ ἀδαμαντωρυχεῖον ποὺ μένει ἄγνωστο κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, ἕως ὅτου τὸ ἀνοίξῃ ἡ σκαπάνη.

Τὸ ρόλο ἀκριβῶς τῆς σκαπάνης θὰ ἀναλάβῃ ἡ ἀθλητικὴ ἐκστρατεία τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀπὸ τὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων τῶν μελῶν της, ποὺ ἐσυνήθισαν εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὴν πειθαρχίαν καὶ ποὺ ἔθεσαν τὰς ὑπάρξεις τους στὴν ὑπόθεσι τῆς πατρίδος, θὰ ξεπηδήσουν ἕνα, δύο, τρεῖς, δέκα, ἑκατὸν μεγάλοι ἀθληταί. Ὁ ἀθλητισμός μας θὰ ἀνανεωθῇ καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ θὰ πάῃ μακρύτερα ἀπὸ τὰ στενὰ ὅρια τῆς Βαλκανικῆς.

Ἡ Ἑλλάς, μικρὴ καὶ ἀνοργάνωτη, ὅπως ἦταν στὰ χρόνια τοῦ γενικοῦ ξεχαρβαλώματος, εἶχε κατορθώσει ὡστόσο νὰ κρατήσῃ μιὰ κάποια συνέχεια τῆς ἐνδόξου ἀθλητικῆς ἱστορίας της. Πόσα θαύματα λοιπὸν θὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ τώρα ποὺ διαθέτει ὅλα τὰ μέσα, τὴ θερμὴ ὑποστήριξι τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὴ δημιουργικὴ πνοὴ τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ, ποὺ ἀνέλαβε στὰ γερά του χέρια καὶ τὴ διεύθυνσι τῶν ἀθλητικῶν μας πραγμάτων;

Φαλαγγῖται! Ἀγκαλιάστε μὲ χαρὰ τὸν ἀθλητισμό, ποὺ πάντα ἀπετέλεσε γιὰ τὴν Ἑλλάδα μιὰ δεύτερη θρησκεία. Τὸ θέλει ἡ παράδοσις, τὸ θέλει ἡ Πατρίδα, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ΑΡΧΗΓΟΣ!

Ὁ στίβος σᾶς ἀναμένει!

Αἱ ξέναι ὁμάδες

ΦΕΡΕΝΤΣΒΑΡΟΣ 5 – ΜΙΚΤΗ Ε.Π.Ο. 3

Οὔτε ἀνώτεροι, οὔτε ἐμπειρότεροι, ἀλλ' οὔτε τεχνικώτεροι ἦσαν οἱ ἕνδεκα μικροσκοπικοὶ Ἕλληνες παῖκται ἀπὸ τοὺς Οὔγγρους ποδοσφαιριστὰς τῆς περιφήμου «Φερεντσβάρος», τὴν ὁποίαν ἀντεμετώπισαν τὴν περασμένη Κυριακὴ στὸ γήπεδο τοῦ «Παναθηναϊκοῦ». Καὶ ὅμως! Χάρις εἰς τὸ ἔξοχον ψυχικό τους σθένος, τὴν μαχητικότητα, τὴν ὁρμὴν ποὺ ἐπέδειξαν, καὶ κυρίως χάρις εἰς τὴν πίστιν ποὺ εἶχαν ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ νικήσουν, ἔπαιξαν κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκλήρου τοῦ Α΄ ἡμιχρονίου ὡς ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔναντι τῶν Οὔγγρων καὶ συνήρπασαν τὰς χιλιάδας τῶν θεατῶν μὲ τὸ ὡραῖο τους παιχνίδι. Καὶ ἐτελείωσαν τὸ μισὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος νικηταί, μὲ τέρματα δύο, τὰ ὁποῖα ἐπέτυχαν οἱ Βικελίδης καὶ Τσοῦτσος, ἔναντι ἑνὸς τῆς «Φερεντσβάρος». Καὶ αὐτὸ τὸ ἕνα, κατ' ἀτυχῆ σύμπτωσιν, ἐπέτυχεν ἰδικός μας παίκτης, ὁ Χέλμης, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του νὰ πασάρῃ εἰς τὸν τερματοφύλακα Σκλαβοῦνον.



Ἀλλ' ἡ προσπάθεια τῶν παικτῶν μας ἀπεδείχθη ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών τους. Εἰς τὸ Α΄ ἡμίχρονον κατέβαλαν ὅλας των τὰς δυνάμεις καὶ ἐξηντλήθησαν. Τοὺς ἐκούρασεν ἐξ ἄλλου πολὺ τὸ βαρὺ λασπῶδες γήπεδον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι συνηθισμένοι νὰ παίζουν. Ἔτσι ὅταν ἄρχισε τὸ Β΄ ἡμίχρονον δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἀντιδράσουν εἰς τὸ συστηματικὸ παιχνίδι τῶν ἀντιπάλων των, οἱ ὁποῖοι, φιλοτιμούμενοι καὶ βλέποντες τὸ ἐνδεχόμενο μιᾶς ἥττης, ἀνέπτυξαν ὅλη τὴν τέχνη καὶ τὴν ὁρμή τους. Οἱ Ἕλληνες ὀπισθοφύλακες ἠγωνίσθησαν μὲ αὐτοθυσίαν, ἀλλὰ δὲν ἐβοηθοῦντο καθόλου ἀπὸ τοὺς μέσους. Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς — Κοντούλης, Χέλμης, Ρεμοῦνδος — οἱ χειρότεροι παῖκται τῆς ὁμάδος μας καὶ μπορεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι ἀρνητικὴν μόνον ὑπηρεσίαν προσέφεραν εἰς αὐτήν.

Οἱ Οὔγγροι, ἐπιβαλλόμενοι συνεχῶς, ἔκλεισαν τὴν ἑλληνικὴ ὁμάδα στὴν ἀμυντική της περιοχή. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἄργησε νὰ ἰσοφαρισθῇ. Ἀργότερα οἱ Οὔγγροι ἐπέτυχαν δύο ἀκόμη τέρματα καὶ ἐφέροντο νικηταὶ μὲ 4—2. Ὁ Παπαδόπουλος μὲ κτύπημα πέναλτυ ἐμείωσε τὴν διαφορὰ (4—3), ἀλλ' ὁ νεώτερος Σάροσι ἐπέτυχε καὶ πέμπτον τέρμα.

Ὁ ἀγὼν ἔληξε μὲ 5—3.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Β΄ ἡμιχρόνου ἐγένοντο λυπηρὰ ἐπεισόδια μεταξὺ τῶν παικτῶν, τῶν παικτῶν καὶ τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ διαιτητοῦ. Τὸ περίεργον εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν εἶναι ὅτι κανεὶς δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν διαιτητήν. Οἱ Οὔγγροι καὶ οἱ Ἕλληνες παῖκται ἐνόμιζον ὅτι ἠδικοῦντο ἀπὸ τὴν διαιτησίαν. Οἱ θεαταὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι ὁ διαιτητὴς «ἐχαντάκωσε» τὴν ἑλληνικὴν ὁμάδα. Ἀποφεύγουμε νὰ κάνωμε κρίσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ διαιτητὴς ἠθέλησε νὰ παίξῃ μὲ ἀπόλυτον ἀμεροληψίαν. Πιθανὸν ν' ἀπεδείχθη ἀνεπαρκής, ἀλλ' ὄχι πάντως μεροληπτικὸς ὑπὲρ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ὁμάδος.

* * *

Τὸν ἀγῶνα παρηκολούθησε καὶ ὁ κυβερνητικὸς ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του κ. Νικολοπούλου.

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ

Οἱ φίλαθλοι τοῦ Αἰγίου ἀπέστειλαν διὰ τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως των τηλεγράφημα πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφράζουν τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς ἀθλουμένης νεότητος διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀνάληψιν τῆς ἡγεσίας τοῦ ἀθλητισμοῦ.

Οἱ φίλαθλοι τοῦ Αἰγίου ἐκφράζουν τὴν βεβαιότητα ὅτι κατόπιν τούτου θὰ ἀνατείλουν διὰ τὸν Ἑλληνικὸν ἀθλητισμὸν ἡμέραι δόξης καὶ μεγαλείου.



Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ο ΑΝΩΜΑΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Καβάλλας τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπροκηρύχθη ὁ Α΄ ἀνώμαλος δρόμος ἐπὶ ἀποστάσεως 4.000 μέτρων. Εἰς τὸν ἀγῶνα θὰ λάβουν μέρος οἱ Φαλαγγῖται τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως, ἡμέρα δὲ τελέσεως τοῦ προκριματικοῦ τῶν Κοινοτήτων ὡρίσθη ἡ 15η Ἰανουαρίου. Ἐκ τοῦ ἀγῶνος τούτου θὰ προκριθοῦν οἱ τρεῖς πρῶτοι νικηταὶ κάθε Κοινότητος, οἱ ὁποῖοι θὰ μετάσχουν εἰς τὸν τελικὸν ἀγῶνα τῆς 29ης Ἰανουαρίου.

Ἡ Διοίκησις κατὰ τὸν τελικὸν ἀγῶνα θὰ ἀπονείμῃ ἔπαθλα εἰς τοὺς δέκα πρώτους νικητάς, εἰς τὴν νικήτριαν Ὑποδιοίκησιν, ἡ ὁποία θὰ συγκεντρώσῃ τοὺς περισσοτέρους βαθμοὺς καὶ εἰς τὸ χωρίον ὅπερ θὰ παρουσιάσῃ τὸν καλύτερον ἀθλητήν, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς δὲν θὰ περιλαμβάνεται εἰς τοὺς δέκα πρώτους νικητάς.

— Σήμερον τελεῖται εἰς τὴν Κοζάνην ὁ ἀνώμαλος δρόμος 3.000 μ., ὀργανούμενος ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Θὰ μετάσχουν εἰς αὐτὸν ἀθληταὶ ἐξ ὅλων τῶν κέντρων τοῦ Νομοῦ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὸ γήπεδον τῆς Μεγαλοπόλεως ἔγινεν ἡ ἔναρξις τοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος Ε.Ο.Ν., τοῦ προκηρυχθέντος ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀρκαδίας.

Μετὰ θεαματικὸν ἀγῶνα πρωταθλήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τοῦ Γυμνασίου Μεγαλοπόλεως, μὲ τέρματα 2 ἔναντι 0 τῆς ὁμάδος τῶν ἐξωσχολικῶν.

Ἐπηκολούθησε παρέλασις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων.

— Κατὰ τοὺς τελεσθέντας εἰς τὸν Νομὸν Λασηθίου ἀγῶνας τοῦ πρωταθλήματος Ε.Ο.Ν., νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς Ε.Ο.Ν. τῆς Ἱεραπέτρας.

— Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν ἀγώνων τῶν ποδοσφαιρικῶν πρωταθλημάτων, ἡ ὁμὰς τῆς Φάλαγγος 141 Ναούσης ἐνίκησε τὴν 142 Βερροίας μὲ 2—1, ἡ φάλαγξ 135 Θεσσαλονίκης ἐνίκησε τὴν 140 Λαγκαδᾶ μὲ 1—0 καὶ ἡ 136 Θεσσαλονίκης τὴν 138 Θεσσαλονίκης μὲ 2—1.

ΧΕΙΡΟΣΦΑΙΡΙΣΙΣ

Κατὰ τὸν διεξαχθέντα ἀγῶνα χειροσφαιρίσεως μεταξὺ τῆς ὁμάδος Προτύπου Θηλέων καὶ Α΄ ὁμάδος Θηλέων, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη μὲ τέρματα 2—0.

Ἀθλητικὰ παιγνίδια

Η ΚΑΛΑΘΟΣΦΑΙΡΙΣΙΣ (ΜΠΑΣΚΕΤ ΜΠΩΛ)

Ἡ καλαθοσφαίρισις — τὸ μπάσκετ μπώλ, ὅπως εἶναι γνωστό, — εἶναι ἀμερικάνικο παιχνίδι καὶ ἔχει μεγάλη διάδοσι σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, γιατὶ θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα παιχνίδια καὶ ἀποτελεῖ τέλειον σύστημα ἐκγυμνάσεως ὁλοκλήρου τοῦ σώματος. Πραγματικὰ τὸ μπάσκετ μπὼλ γυμνάζει ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος, μὲ τὴν συνεχῆ κίνησι, μὲ τὰς ἐκτινάξεις τῶν χειρῶν, τὰς στροφὰς τοῦ σώματος, τὰς ἐπικύψεις καὶ ἀκόμη γυμνάζει τὴν ἀντίληψι καὶ συνηθίζει εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὑπολογισμῶν.

Τὸ μπάσκετ μπὼλ παίζεται σὲ μικρὸ γήπεδο — περὶ τῶν τεχνικῶν λεπτομερειῶν θὰ γράψωμε σὲ ἄλλο φύλλο — μὲ ειδικὴ μπάλλα, λίγο μεγαλείτερη ἀπὸ ἐκείνη τοῦ ποδοσφαίρου.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ προσέξουν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὅσοι θέλουν νὰ παίξουν μπάσκετ μπώλ, εἶναι ἡ τεχνικὴ τῆς μπάλλας. Θὰ εἶναι ὁ κυριώτερος συντελεστὴς τῆς ἐπιτυχίας.

Στὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ μάθετε πῶς νὰ πιάνετε τὴ μπάλλα μὲ ἀσφάλεια καὶ πῶς νὰ κάνετε τὶς «πάσες».

Καὶ ἔχουμε τὴν πάσα μὲ τὸ ἕνα χέρι ποὺ γίνεται στὸ ὕψος τοῦ σώματος, πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, τὴν πάσα ποὺ γίνεται ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ γενικῶς κάθε εἶδος μεταβιβάσεως τῆς μπάλλας, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ στὶς δύσκολες στιγμὲς τοῦ ἀγῶνος, ὅταν θέλουμε νὰ στείλουμε τὴ μπάλλα στὸν συμπαίκτη μας καὶ εὑρισκώμεθα πολιορκημένοι ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους.

Ἔπειτα ἔχουμε τὴν πάσα μὲ τὰ δυὸ χέρια. Πρέπει νὰ ἐξασκηθοῦμε πολύ, γιὰ νὰ μεταβιβάζουμε τὴ μπάλλα στὸν συμπαίκτη μας καὶ νὰ τὴν δεχώμεθα ἀπ' αὐτόν, μὲ τὰ δυὸ χέρια. Ἡ πάσα μὲ τὰ δυὸ χέρια χρησιμοποιεῖται πολὺ εἰς τὸ μπάσκετ μπώλ, γιατὶ ἐπιτρέπει, ἰδίως στοὺς κυνηγούς, νὰ ἀλλάζουν γρήγορα πάσες καὶ ἀπὸ κοντά.

Ἐξασκηθῆτε λοιπὸν νὰ δέχεσθε τὴν μπάλλα στὶς παλάμες τῶν δύο χεριῶν σας, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ εἶναι ἀντικρυστές, ἡ μιὰ δηλαδὴ νὰ βλέπῃ τὴν ἄλλη. Εἶναι σπουδαία ἀσφάλεια μετὰ τὸ πιάσιμο τῆς μπάλλας, νὰ τὴν τραβᾶτε ἀμέσως ἐπάνω σας, πρὸς τὸ στῆθος σας.

Μάθετε νὰ προχωρῆτε κυλῶντας τὴ μπάλλα στὸ χῶμα μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ ἔπειτα μὲ τὰ δύο ἐναλλάξ. Ἐπίσης εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐξασκηθῆτε γιὰ νὰ προχωρῆτε κτυπῶντας τὴ μπάλλα στὸ ἔδαφος καὶ κάνοντάς την νὰ ἀναπηδήσῃ. Στὴν ἀρχὴ θὰ προπονηθῆτε μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ ἔπειτα μὲ τὰ δύο. Θὰ προχωρῆτε δηλαδὴ τρέχοντας καὶ κάνοντας «γκέλες» στὴ μπάλλα, μιὰ μὲ τὸ δεξὶ καὶ μιὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι. Ἐὰν κατέχετε καλὰ αὐτὸ τὸ παιχνίδι, ποὺ δὲν εἶναι τόσο ἁπλὸ ὅσο ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται, θὰ μπορῆτε νὰ ξεγελᾶτε τὸν ἀντίπαλό σας, νὰ τὸν περνᾶτε, νὰ τὸν «ντριπλάρετε».

Πάντως πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ κατάχρησις τῶν «ντρίπλιν» εἶναι κακή, γιατὶ τὸ μπάσκετ μπὼλ εἶναι παιχνίδι ὁμαδικό. Προτιμᾶτε τὶς γρήγορες πάσες.

Καὶ ἔπειτα ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ κυριωτέρου: Πῶς νὰ περνᾶτε τὴ μπάλλα μέσα ἀπὸ τὴ στεφάνη τοῦ καλαθιοῦ ἀπὸ δίχτυ ποὺ εἶναι ἀνοιχτὸ κάτω. Γιατὶ ὅταν φθάσετε, ἀφοῦ ἀποφύγετε τοὺς ἀντιπάλους, μπροστὰ στὸ καλάθι, πρέπει νὰ ἔχετε ἀπόλυτον ἀκρίβειαν καὶ ταχύτητα ἐκτελέσεως, γιὰ νὰ πετάξετε τὴ μπάλλα εἰς τρόπον ὥστε νὰ περάσῃ μέσα ἀπ' τὴ στεφάνη καὶ νὰ πέσῃ ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ μέρος τοῦ καλαθιοῦ.

Ἐξασκηθῆτε λοιπὸν σ' αὐτὸ σὲ ὅλες τὶς δυνατὲς θέσεις. Πετᾶτε τὴ μπάλλα στὸ καλάθι ἀπ' εὐθείας, ἀπὸ τὸ πλάϊ πρὸς τὰ πίσω, μὲ τὸ ἕνα καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια σας, τρέχοντας ἢ ἐπὶ τόπου.

Θὰ συνεχίσωμε στὸ ἑπόμενο.

ΟΙ ΝΕΟΙ

Μὲ πόση χαρὰ παρηκολούθησαν κατὰ τὸ 1938 οἱ φίλαθλοι τοὺς νέους ἀθλητάς!

Ὁ Ἀνδρεάδης τῶν 400 μ., ὁ Στρατάκος τῶν 800, ὁ Ραγάζος καὶ ὁ Νίτσας τῶν δρόμων ἀντοχῆς, ὁ Στεφανάκης εἰς τὴν σφαῖραν, ἔρχονται μὲ τὰ ὡραῖα τους ρεκόρ νὰ μᾶς διαβεβαιώσουν ὅτι θὰ κρατήσουν ὑψηλὰ τὸ γόητρον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ.





ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, θαυμασίως διακεκοσμημένην, ἤρξατο ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης τὸ Συνέδριον τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν, τὴν ἔναρξιν τοῦ ὁποίου ἐκήρυξεν ὁ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν. ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος.

Ὁ ἐναρκτήριος λόγος τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀποτελεῖ μίαν αὐτόχρημα παρακαταθήκην διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὸ πρῶτον τοῦτο Συνέδριον, ἀποσκοποῦν τὸν συντονισμὸν τῆς τελουμένης ἐργασίας τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀσκήσεως τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως καὶ τῆς ὁμοιορρύθμου λειτουργίας τῆς Διοικήσεως, εἶναι ἕνας ἱστορικὸς σταθμὸς τῆς πρακτικωτέρας ἐμπεδώσεως τῶν ἐθνικῶν σκοπῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐκτενῶς.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ὅπως κάθε Τμῆμα τῆς Ε. Ο. Ν. ἐφιλοτιμήθη νὰ ἑορτάσῃ μὲ τὸν καλλίτερον τρόπον τὴν ἑλληνικὴ πατροπαράδοτη ἑορτὴ τῆς πρωτοχρονιάτικης πήττας, καὶ ἡ Δ. Α. Σ. δὲν ὑστέρησε εἰς τὸ σημεῖον αὐτό.

Τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιᾶς ὁ Κ. Ε.Ν. ἔκοψε τὴν πῆτταν εἰς τὸν «Οἶκον Φοιτητοῦ» διὰ τοὺς τροφίμους τοῦ Ἱδρύματος.

Ἐνταῦθα ἔτυχεν ἐνθουσιωδεστάτης ὑποδοχῆς, γενόμενος ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῶν Φαλαγγιτῶν.

Ἡ ἑορτὴ εἰς τὸν Οἶκον συνεχίσθη καὶ μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ νέου χρόνου, τὸν ὁποῖον οἱ Φαλαγγῖται ὑπεδέχθησαν διασκεδάζοντες.

— Τὴν ἡμέραν τοῦ Νέου Ἔτους ὁ Κ. Ε. ἔκοψε τὴν πῆττα τῆς Δ. Α. Σ., κατὰ τὴν ἑορτὴν ἥτις ἐδόθη τὰς βραδινὰς ὥρας εἰς τὰς αἰθούσας τελετῶν τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης.

Εἰς τὴν ἑορτὴν ἐκτὸς τοῦ κ. Ἐπιτρόπου παρέστη τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Κεντρικῆς, ἡ περιφ. Διοικήτρια Θηλέων καὶ ἡ Διοικήτρια Ὑποδιοικήσεως Α. Σ. Θ. μετὰ τῶν ἐπιτελείων των.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἑορτῆς καὶ τὸν ἐπακολουθήσαντα χορὸν τὸ κέφι καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς δὲν ἐγκατέλειψε καθόλου τοὺς Φαλαγγίτας.

Ἰδιαιτέρως συνεκίνησε τοὺς παρισταμένους ἡ ὡραία ἐκτέλεσις ὑπὸ τῆς χορῳδίας τῶν Δωδεκανησίων φοιτητῶν τραγουδιοῦ τῶν Δωδεκανήσων μας.

— Σοβαρὰ κίνησις καταβάλλεται ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων διὰ τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν ἀρτίαν συγκρότησιν τοῦ Λόχου Ἐργασίας τῆς Δ. Α. Σ. Ἤδη ἤρχισε τακτικὴ ἐκπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ Λόχου δὶς τῆς ἑβδομάδος εἰς τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἀξιωματικοῦ τοῦ μηχανικοῦ.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐκόπη ἡ πῆττα εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τῆς Φοιτητικῆς Λέσχης. Τὴν ἔκοψε δὲ ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγός, τὰ δὲ τεμάχια τῆς πήττας τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν ἐστάλησαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Εἰρήνη ηὐχαρίστησε διὰ τοῦ κάτωθι τηλεγραφήματός πρὸς τὴν Ὑποδιοίκησιν:

«Ἀπάσας θερμότατα εὐχαριστῶ δι' ὡραιοτάτην πῆτταν καὶ καλὰς εὐχάς.

Εἰρήνη»

Εἶχανε ὅμως καὶ μιὰ ἀκόμη μεγάλη χαρὰ αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Υ. Θ. Α. Σ., χαρὰ ποὺ τὴν προξένησε ἕνα ὡραιότατον ραδιόφωνον, δῶρον τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Πειραιῶς ἔκαναν συμβούλιο ὅλοι οἱ Ὑποτομεάρχαι καὶ ἐκανονίσθη τὸ πρόγραμμα τῶν ἑορτῶν γιὰ τὸ κόψιμο τῆς πήττας. Τὸ Σάββατον ὥραν 4.15 ἐγένετο ἡ ἑορτὴ τῆς πήττας εἰς τὸν 3ον Ὑποτομέα τῆς Υ. Θ. Ν. εἰς τὸ Γυμνάσιον τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου. Εἰς τὴν ἑορτὴν παρέστη ὁ Κ. Ε. Ν.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Βορρᾶ τὸ Σάββατον τῆς 24ης παρελθόντος μηνὸς Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως παρευρέθησαν εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς συνοικίας Νέας Ἐρυθραίας καὶ ὑπεδέχθησαν μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν τὴν Α. Ε. τὸν Ἀρχηγόν, ὅστις ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του τὴν ἑορτήν.

Ἐπίσης ἐγένετο ὁ Ἁγιασμὸς τῶν Λαϊκῶν Συσσιτίων, τὸν ὁποῖον παρηκολούθησεν ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως μετὰ Φαλαγγιτισσῶν. Ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν ἔψαλε τὰ κάλανδα διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀπόρων μελῶν τῆς Ὑποδιοικήσεώς των. Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἔγιναν αἱ ἑορταὶ διὰ τὸ κόψιμο τῆς πήττας εἰς τὸ Ὑποδιαμέρισμα τοῦ Ψυχικοῦ ἐν τῷ Ἀρσακείῳ. Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγός, ὁ Κ. Ε. Ν. καὶ ἡ περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων Πρωτευούσης. Τὸ νόμισμα ἔτυχεν εἰς τὸ τεμάχιον τῆς Ὀργανώσεως καὶ ἀντιστοιχοῦσε εἰς τὴν Φαλαγγίτισσαν Δασκαλοπούλου. Ὡμίλησεν ἡ Λοχίτης Φραγκάκη, Ὑπεύθυνος Σχολῆς. Ἐπίσης εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ὑποδιαμερίσματος Χαλανδρίου προσεφώνησε τὴν Διοικήτριαν ἡ Ὑποδιαμερισματάρχης καὶ ἐπαίχθη ὡραιότατον ἔργον τῆς Φαλαγγίτισσας Βελιγκίκα, ἀφορῶν τὴν Ὀργάνωσιν. Ἐξαιρετικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Ὑποδιαμερίσματος Ἀμαρουσίου, ὅπου καὶ ὡμίλησεν ὡραιότατα ἡ Ὑποδιαμερισματάρχης Φαλαγγίτισσα Γερασίμου. Ὁ Ἅγιος Βασίλης, τὸν ὁποῖον ὑπεδύθη Φαλαγγίτισσα τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐμφανισθεῖσα εἰς τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς, σκόρπισε ἀκράτητο ἐνθουσιασμὸ στὶς μικρὲς Φαλαγγίτισσες. Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τῆς ἐξοχωτάτης Κας Προέδρου, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος καὶ αἱ Ἀρχαὶ τοῦ προαστείου.

Οἱ Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν καθημερινῶς μᾶς παρεσκεύαζαν παραστατικὲς ἑορτές. Φαλαγγίτισσαι τοῦ 4ου Ὑποτομέως ἔψαλαν τὰ κάλαντα, ἡ δὲ χορῳδία τῆς Ὑποδιοικήσεως ἀνῆλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐν Κηφισιᾷ οἰκίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας διὰ νὰ ψάλῃ τὰ κάλαντα.

Τὴν Τρίτην τὸ πρωῒ βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν, ἀντιπροσωπεύουσαι τὴν Ὀργάνωσιν, μετέβησαν εἰς τὰ Ἀναρρωτήρια τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος τῆς Βούλας καθὼς καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ Νοσοκομεῖα καὶ ἐμοίρασαν τὰ τεμάχια τῆς πήττας ὅλων τῶν Ὑποτομέων τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἅτινα ἀνῆκαν εἰς τὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν, εἰς τὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ τὴν τῆς περιφερειακῆς Διοικητρίας Θηλέων Πρωτευούσης.

Ἐπίσης ἔψαλαν διάφορα τραγούδια, τὰ κάλαντα, ἑλληνικοὺς χορούς, πέρασαν δύο θαυμασίας ὥρας μαζί τους καὶ ἔφυγαν κατενθουσιασμέναι, ἀφίνοντας καὶ τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν διὰ τὴν Ὀργάνωσίν μας.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ



Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ Υ.Θ.Α.

Φαλαγγίτισσες καὶ Σκαπάνισσες,

Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς εὐχὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων εἰσερχόμεθα ἀπὸ σήμερα στὸν καινούργιο χρόνο 1939. Μὲ ἰδιαίτερη χαρά, ὑπερηφάνεια καὶ συγκίνησι ἀπευθύνομαι πρὸς ὅλες ἐσᾶς,οἱ ὁποῖες κατὰ τὸ περασμένο ἔτος ἐδείξατε ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Ἑλληνικῆς σας ψυχῆς, μιᾶς ψυχῆς γεμάτης ἀπὸ εὐγένεια τῆς ἀθανάτης φυλῆς μας γιὰ νὰ σᾶς δώσω τὶς καλύτερες εὐχές μου.

Ἡ γόνιμη ἐργασία σας κατὰ τὸ διάστημα ποὺ πέρασε, δημιούργησε γιὰ τὸ νέο ποὺ ἔχουμε νὰ διαβοῦμε περισσότερες καὶ μεγαλύτερες ὑποχρεώσεις καὶ τὴν ἀνάγκην μιᾶς μεγαλυτέρας ἀκόμη ἐργασίας εἰς τῆς ὁποίας ὅμως τοὺς κόπους εἶμαι βεβαία ὅτι ἐσυνηθίσατε καὶ δι' αὐτὸ μετὰ πεποιθήσεως μποροῦμε νὰ προβλέψουμε τὴν ἐπιτυχίαν.

Καὶ πρέπει ὅλες μας νὰ γνωρίζωμε ὅτι ὅλοι οἱ σκοποί, ὅλα τὰ ἔργα ἔχουν ἕνα τέρμα ποὺ ἢ δὲν φθάνει κανεὶς ἢ φθάνει ὁπότε λέγει ὅτι ἐπέτυχε. Τὸ ἔργο ὅμως τὸ δικό μας καὶ οἱ σκοποί μας εἶναι ἀτέρμονα. Ἔχουν μόνον σταθμοὺς ποὺ πρέπει νὰ φθάνωμε καὶ νὰ περνοῦμε ἀπ' αὐτοὺς ἀφήνοντας πίσω μας μόνον ἐπιτυχίες.

Καὶ τὸ 1938 ὑπῆρξε γιὰ μᾶς ἕνας σταθμὸς μιᾶς μεγάλης ἐπιτυχίας, μιᾶς μεγάλης ἀναγνωρίσεως τοῦ ἔργου μας, μιᾶς ἀπέραντης ἀγάπης Πανελληνικῆς, γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ νεότητα ἀγάπης.

Τὸ 1939 βρίσκει τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν ὁδηγουμένην καὶ ἐμπνεομένην ἀπὸ τοὺς λατρευτοὺς Ἀρχηγούς, τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον Παῦλον, τὴν Ὑψηλὴν Αὐτοῦ σύζυγον, τὴν Α. Β. Υ. τὴν Πριγκήπισσαν Φρειδερίκην καὶ τὸν Μεγάλον μας Ἀρχηγόν, τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην Ἰωάννην Μεταξᾶν.

Ἡ Ὑποδιοικήτρια τῆς Υ. Θ. Α.
Αἰμιλία Βελισσαροπούλου

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὴν ἐρχομένην Κυριακήν, 16ην τρέχοντος, εἰς τὸ θέατρον Ν. Φιλαδελφείας θὰ γίνῃ ἡ πρώτη ἐπίσημος ἐμφάνισις τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας. Κατ' αὐτὴν θὰ δοθῇ ἡ κωμῳδία «Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ῥέγγας».

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει ἐπίσης τραγούδια ὑπὸ τῆς χορῳδίας τῆς Περιφερείας καὶ θὰ ἐκτελεσθοῦν ὑπὸ τῆς μικρᾶς ὀρχήστρας τῆς Διευθύνσεως διάφορα μουσικὰ τεμάχια.

— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἡ Διεύθυνσις Σωματικῆς Ἀγωγῆς, Ψυχαγωγίας καὶ Προνοίας ἐγκατεστάθη εἰς ὁλόκληρον τὸ οἴκημα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν (Κριεζώτου 12), τῆς Ὑποδιοικήσεως μεταφερθείσης εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους πρώην οἴκημά της. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὁ Διοικητὴς κ. Γιαννουλᾶτος εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν τῶν βαθμοφόρων τοῦ Ἐπιτελείου του ἀνέπτυξε τὸ ὅλον πρόγραμμα, συστήσας πειθαρχίαν καὶ ἐργατικότητα, στοιχεῖα ἀπαραίτητα διὰ τὴν ὁμαλὴν καὶ ταχεῖαν διεκπεραίωσιν τῶν πολυσχιδῶν ἐργασιῶν.

— Παρὰ τῇ Περιφερειακῇ Διοικήσει ἤρχισε λειτουργοῦσα Διεύθυνσις Προνοίας. Εἶναι περιττὸν νὰ τονισθῇ ἡ σημασία καὶ ἡ σκοπιμότης τοῦ ἔργου τῆς Διευθύνσεως ταύτης, ἡ ὁποία θὰ περιθάλψῃ καὶ θὰ ἐνισχύσῃ ὅλους τοὺς ἀπόρους Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῆς περιφερείας.

— Κατὰ τὴν διάλεξιν τῆς προπαρελθούσης Τετάρτης ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ» τμῆμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν ἀπέδωκε τιμὰς εἰς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισήμους οἵτινες παρηκολούθησαν τὴν διάλεξιν.

— Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς εἰς γενικὴν Συγκέντρωσιν ἁπάντων τῶν βαθμοφόρων Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῆς Ὑποδιοικήσεως ὡμίλησεν εἰς αὐτοὺς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου.

— Αὔριον τὴν πρωΐαν εἰς ἅπαντας τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης θὰ λάβῃ χώραν ἡ ἀναβληθεῖσα ἑορτὴ τῆς Βασιλόπηττας.

— Ἐπανήρχισαν κανονικὰ αἱ ἐργασίαι εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις Περιφερείας Πρωτευούσης, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀτονήσει λόγῳ τῶν ἁγίων ἡμερῶν.

Διὰ τοὺς ἀφιχθέντας κ. κ. Περιφ. Διοικητὰς ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν διέθεσεν ὡρισμένον ἀριθμὸν Φαλαγγιτῶν, οἵτινες καὶ χρησιμεύουν ὡς ξεναγοί.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΒΡΕΦΟΚΟΜΕΙΟΥ ΒΟΥΛΑΣ

Ἦτανε ἕνα θαυμάσιο θέαμα ἡ προχθεσινὴ ἐπίσκεψις τῶν Φαλαγγιτισσῶν μας στὰ μικρὰ τοῦ Δημοτικοῦ Βρεφοκομείου Βούλας. Μ' ἀκράτητο ἐνθουσιασμὸ ἔτρεξαν τὰ μικρὰ κοντά τους, χόρεψαν μαζί τους, τραγούδησαν, γελοῦσαν ξένοιαστα τὰ ἄθῳα προσωπάκια τῶν δυστυχισμένων μικρῶν.

Πῆραν μὲ πολλὴ χαρὰ τὶς πῆττες ποὺ τοὺς ἐμοίρασαν καὶ τέλος ὅταν πιὰ ἦλθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα φωνάζοντας: «Νὰ ξαναέλθετε», «Θὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς Φαλαγγίτισσες!».

Ἦτανε μία ἐπιθυμία ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὶς εὐγνώμονες αὐτὲς ὑπάρξεις, ἦτανε ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ, γιὰ τὴν ἐπίσκεψι. Αἱ Φαλαγγίτισσές μας γύρισαν τὸ μεσημέρι καταχαρούμενες μὲ τὶς πιὸ καλὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν προθυμία τῶν διευθυνουσῶν τὸ Ἵδρυμα μὲ τὴν μεγάλη ἱκανοποίησι ποὺ διασκέδασαν, ποὺ σκόρπισαν χαρὰ στὰ χαριτωμένα μικρὰ τοῦ Δημοτικοῦ Βρεφοκομείου Βούλας.

ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Τὴν περασμένη Τρίτη ἡ Σχολὴ Νεστορίδου ἔδωσε μιὰν ὑπέροχη ἑορτὴ στὶς αἴθουσες τοῦ «Μαξίμ», τὶς ὁποῖες διέθεσεν εὐγενῶς ὁ κ. Μεταξᾶτος, αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας, πολὺ σεβαστές, διετέθησαν γιὰ τὴ στολὴ τοῦ Φαλαγγίτου.

Στὴν ἑορτὴ παρέστη καὶ ἔκοψε τὴν πῆττα ὁ Ἀρχηγός μας Ἰωάννης Μεταξᾶς, τοῦ ὁποίου ὄχι μόνον ἡ ἐμφάνισις ἀλλὰ καὶ κάθε κίνησις ἦτο ἀρκετὴ γιὰ νὰ βρίσκουν ὅλοι οἱ παριστάμενοι τὴν εὐκαιρία νὰ ξεσποῦν σὲ ζητωκραυγὲς καὶ χειροκροτήματα. Ἐπίσης παρέστη ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλ. Κανελλόπουλος μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του καὶ ἡ περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων κ. Λ. Μαντζούφα, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἰδιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως κλπ.

Ὁ Ἀρχηγὸς κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐγένετο ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων τόσον ἀπὸ τὸν ἐντὸς ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν ἐκτὸς τοῦ «Μαξίμ» ἀναμένοντα κόσμον.

Ἡ ὡραία πρωτοβουλία τῆς Σχολῆς Νεστορίδου ἔγινε ἤδη παράδειγμα. Δὲν ἀπομένουν πλέον παρὰ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν μιμηθοῦν. Γιὰ τὴ στολὴ τοῦ Φαλαγγίτου ὅλοι πρέπει κάτι νὰ κάνουν.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Παρουσίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, τῶν κ. κ. Γυμνασιαρχῶν καὶ Καθηγητῶν τῶν Γυμνασίων, τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων κ. Κ. Παπακώστα καὶ τῆς Περ. Διοικητρίας Θηλέων Εὐβοίας κ. Ναουμίδου, ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς «Παλιρροίας» ἡ δευτέρα κατὰ σειρὰν διάλεξις τῆς 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Γυμνασίου καὶ Ὑποφαλαγγάρχου κ. Δήμου Γυφτοδήμου μὲ θέμα: «Τί πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ἡ Νεολαία εἰς τὸν δρόμον τὸν Ἐθνικόν». Ἡ ὁμιλία ὑπῆρξε λίαν διδακτική, οἱ δὲ Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι τὴν παρηκολούθησαν μὲ προσοχήν.

— Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ καὶ παρουσίᾳ τῶν ἀνωτάτων βαθμούχων



ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ τῶν Ἐπαρχιῶν

τῆς Ὀργανώσεως ἡ τρίτη κατὰ σειρὰν διάλεξις τῆς Ε. Ο. Ν. ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Χαλκίδος κ. Καραπάνου. Θέμα τῆς ὁμιλίας ταύτης, ἥτις ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, ἦτο «Φύσις — Κεφάλαιον καὶ Ἐργασία».

— Κατηρτίσθη ὑπὸ τοῦ κ. Διοικητοῦ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν Ἐπιτελῶν του, τὸ πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως τῶν ὑποψηφίων βαθμοφόρων τοῦ οὐλαμοῦ. Ὁμοίως κατηρτίσθη καὶ τὸ πεντάμηνον πρόγραμμα γενικῆς ἐκπαιδεύσεως Φαλαγγιτῶν. Προτάσει τοῦ κ. Περιφ. Διοικητοῦ διωρίσθησαν παρὰ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου Διοικητὴς τῆς Πρώτης Τετραρχίας τῆς 45ης Φάλαγγος ὁ καθηγητὴς τῆς Γυμναστικῆς κ. Δημ. Πρεβενᾶς ἐπὶ βαθμῷ Ὑποφαλαγγάρχου, ἐπιτελὴς δὲ τῆς Δ΄ Διευθύνσεως ἐπὶ τῷ αὐτῷ βαθμῷ ὁ καθηγητὴς τῆς Γυμναστικῆς κ. Χαϊνᾶς Γεώργ.

— Εἰς τὴν ἔκκλησιν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου ἀνταπεκρίθησαν ἐν τῇ πόλει μας μέχρι σήμερον οἱ κ. κ. Ἀδελφοὶ Πριόβολοι διὰ δραχ. 1000 καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος τοῦ Ν. Πύργου κ. Β. Κολοφωτιᾶς διὰ δραχ. 100. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἠνοίχθη κατάλογος εἰσφορῶν διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

ΦΑΛΑΓΞ ΚΥΜΗΣ

— Γίνονται δὶς τῆς ἑβδομάδος συγκεντρώσεις, τὴν μὲν Τετάρτην ἑσπέρας διὰ τὰ ἐσωσχολικὰ μέλη, τὴν δὲ Κυριακὴν διὰ τὰ ἐξωσχολικὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεως, καθ' ἣν γίνονται ἀσκήσεις καὶ διδασκαλίαι.

— Τὴν 26ην Νοεμβρίου Φαλαγγῖται τῆς σχολῆς Ὁμάδος Ε. Ο. Ν. διήνοιξαν λάκκους πρὸς δενδροφύτευσιν τῆς ἀπὸ Κύμης μέχρι Παραλίας Κύμης ὁδοῦ.

— Εἰς τὸ τμῆμα Κύμης διενεμήθησαν 50 στολαὶ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, δωρηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Σ. Ε. Κ., κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ ἐπισκεφθέντος τὴν Κύμην πρώην Ὑπουργοῦ τῶν Σιδηροδρόμων.

— Τὴν 30 Νοεμβρίου ἐγένετο διάλεξις ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Γυμνασίου κ. Γ. Ἀρνέλου μὲ θέμα: «Τὸ παρελθὸν τοῦ Ἔθνους καὶ αἱ πρὸς τοῦτο ὑποχρεώσεις τῶν Νέων».

ΤΕΤΡΑΡΧΙΑ ΑΛΙΒΕΡΙΟΥ

— Συνεκεντρώθησαν τὰ τμήματα τοῦ προγυμνασίου καὶ Δημοτικῶν Σχολείων Ἀλιβερίου, στεγασθέντα εἰς τὰς δύο αἰθούσας τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου.

— Ἐπίσης διενεμήθησαν εἰς 50 Φαλαγγίτας στολαὶ ἀποσταλεῖσαι ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῶν Σ.Ε.Κ.

— Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Τμήματος Ε. Ο. Ν. Σκύρου ἐβοήθησαν διὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς εἰς θέσιν «Ἀγνῶντας» ἐκραγείσης πυρκαϊᾶς.

ΤΕΤΡΑΡΧΙΑ ΛΙΜΝΗΣ

— Τὴν Κυριακὴν 20 Νοεμβρίου ἐγένετο ἐκδρομὴ εἰς Ἅγιον Ἰωάννην Καντουνίων.

— Ὁ ὑποδ)τὴς Χωροφυλακῆς Λίμνης, ἐπισκεφθεὶς τὰ γραφεῖα τῆς Τετραρχίας, ὡμίλησε καταλλήλως πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας. Ἑκάστην Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα γίνονται ψυχαγωγικαὶ συγκεντρώσεις τὰς ὁποίας παρακολουθοῦν ὅλοι οἱ Φαλαγγῖται.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχὴς ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων τῆς πόλεώς μας δοθεῖσα Χριστουγεννιάτικη ἑορτή, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσεν ἡ περιφερειακὴ Διοικήτρια.

Τὸ πρόγραμμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἀπαγγελίας διαφόρων ἐπικαίρων ἐμμέτρων καὶ μή, τῆς ἀναπαραστάσεως τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μιᾶς μονοπράκτου κωμῳδίας, ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

ΕΞΩΧΩΡΙΟΝ ΜΑΝΗΣ

Τὸ κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον συσταθὲν εἰς τὸ Ἐξωχώριον τῆς Μάνης τοπικὸν τμῆμα τῆς Ε. Ο. Ν. ἐργάζεται ἀόκνως καὶ ἀριθμεῖ ὑπὲρ τοὺς 50 Φαλαγγίτας, ἤτοι ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν νεολαίαν Ἐξωχωρίου. Συμπληρουμένης κατ' αὐτὰς τῆς προπαιδεύσεως τῶν Φαλαγγιτῶν, τὸ τμῆμα θὰ κάμῃ τὴν ἐπίσημόν του ἐμφάνισιν.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ

Ἐξαιρετικὸς ὀργασμὸς παρατηρεῖται εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν τῆς Ε. Ο. Ν. Τριχωνίδος καὶ Ἀκαρνανίας. Ἡ παρὰ τοῦ Δήμου παραχώρησις εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. τοῦ «Ἀντωνοπουλείου» μεγάρου διὰ τὴν στέγασιν τῶν ὑπηρεσιῶν της, ἐχαιρετίσθη μετ' ἰδιαιτέρας χαρᾶς τόσον παρὰ τῶν συμπολιτῶν μας, ὅσον καὶ παρὰ τῶν Φαλαγγιτῶν.

Τὴν 19ην παρελθόντος, ὁ Γεν. Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Νομάρχης κ. Μιχ. Λιμπούσης, ἐπεσκέφθη τὸ κέντρον καὶ ἐπεθεώρησε τὰ ἐπιτελικὰ γραφεῖα καὶ τοὺς Φαλαγγίτας, ἐκφράσας τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

ΑΜΦΙΚΛΕΙΑ

Τὸ τμῆμα τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀμφικλείας συγκεντρῶνον ἤδη ἄνω τῶν 400 μελῶν, προχωρεῖ ἀλματωδῶς ἐπὶ τὸ ἔργον του. Κατ' αὐτὰς ἐδόθησαν παρὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ Γυμνασιάρχου δύο διαλέξεις μεσταὶ ἐθνικοῦ περιεχομένου, τὰς ὁποίας παρηκολούθησεν ἡ ὁλότης τοῦ τμήματος τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀμφικλείας καὶ πλεῖστοι κάτοικοι.

ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

ΑΜΑΛΙΑΣ. Τὴν 4ην παρελθ. μηνός, κατόπιν συσκέψεως γενομένης εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν., ἀπεφασίσθη ἡ ὀργάνωσις Ἑνώσεως Φίλων τῆς Ε. Ο. Ν., διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου αὐτῆς. Τὴν ὀργανωτικὴν ἐπιτροπὴν ἀποτελοῦν οἱ κ. κ. 1) Ν. Νικολόπουλος, Πρόεδρος. 2) Ν. Σκανδάμης Ἀντιπρόεδρος. 3) Γ. Παπατσώρης, Ταμίας. 4) Δ. Βασιλάκης, Γραμματεύς. 5) Γ. Δημακόπουλος, Κοσμήτωρ. 6) Ἰω. Λάσκαρης. 7) Θ. Σιμιντζῆς. 8) Θ. Δημητρακόπουλος καὶ 9) Β. Συριόπουλος.

Αἱ ἐπιδιώξεις τῆς Ἑνώσεως, εἰς ἣν ἐδήλωσαν ἤδη συμμετοχὴν τὰ καλύτερα στελέχη τῆς κοινωνίας μας εἶναι: 1) Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἀδελφῶν καὶ τέκνων τῶν μελῶν αὐτῆς εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. 2) Ἡ ἀπόκτησις πλήρους καὶ τελείως ὠργανωμένης Λέσχης Ἀρρένων καὶ Λέσχης Θηλέων τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ στρατοπέδου - Γυμναστηρίου. 3) Ἡ συμμετοχὴ ὅλων τῶν πατριωτῶν συμπολιτῶν καὶ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων εἰς τὴν Ἕνωσιν Φίλων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ γενικῶς ἡ βοήθεια τοῦ ἔργου τῆς ἠθικῆς, πνευματικῆς καὶ σωματικῆς ἀγωγῆς τῶν Νέων μας εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Νομάρχης κ. Σπ. Διαμαντόπουλος, ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης Ε. Ο. Ν. Ἠλείας, ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐνθουσιῶδες ἔγγραφον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγκρίνει τὴν σύστασιν τῆς Ἑνώσεως ταύτης καὶ συγχαίρει τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν.

Η ΔΕΝΔΡΟΦΥΤΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΡΕΘΥΜΝΟΝ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας τοῦ Νομοῦ Ρεθύμνης (Κρήτης) ξεχύθηκε σὲ σταυροφορίαν ὑπὲρ τῆς δενδροφυτεύσεως καὶ ἀναδασώσεως τῶν πέριξ τῆς πόλεως λόφων. Εἰς τὸ ἔργον της αὐτὸ ἡ Νεολαία ἔχει συμπαραστάτας τὸν Νομάρχην κ. Κρεββατᾶν καὶ τὸν Δήμαρχον κ. Πετυχάκην. Χαρακτηριστικὸς καὶ παραδειγματικὸς εἶναι ὁ ζῆλος καὶ ἡ προθυμία τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπιδίδονται εἰς τὴν δενδροφύτευσιν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὠθεῖ τοὺς νέους τὸ μεταυγουστιανὸν Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, μὲ ἐπευφημίας ὑπὲρ τοῦ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ



Οἱ Σχηματισμοὶ τῶν Ἐπαρχιῶν

Βασιλέως μας καὶ τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ μας Ἰωάννη Μεταξᾶ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΧΙ ΠΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ Ε. Ο. Ν. ΛΑΚΩΝΙΑΣ

Κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν Ε. Ο. Ν. ΧΙ Περ. Διοικήσεως ὑπῆρξε τὰ μάλα ἱκανοποιητική. Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς καὶ εἰς τὰς ἑκάστοτε συγκεντρώσεις των γίνονται διάφοροι ὁμιλίαι ἐπὶ θεμάτων τοῦ προγράμματος τῆς Διοικήσεως. Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Σχηματισμῶν παρὰ τὴν κακοκαιρίαν καὶ τὰς βροχὰς ἐγένετο τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς. Νέαι ἐγγραφαὶ μελῶν καθημερινῶς σημειοῦνται εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Διοικήσεως. Ἡ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ μας καθημερινῶς καὶ αὐξάνει χάρις εἰς τὰς εὐγενεῖς προσπαθείας τόσον τῶν ἡγητόρων τῶν Σχηματισμῶν ὅσον καὶ τῶν ἀνταποκριτῶν τῆς ὑπαίθρου.

— Μεγάλη προσοχὴ ἔχει δοθῆ ὑφ' ὅλων τῶν Σχηματισμῶν διὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν μελῶν εἰς τὸν ἀθλητισμόν. Παντοῦ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς βαθμοφόρους ἐπιδίδονται μὲ ἀληθῆ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰ ἀγωνίσματα τοῦ στίβου.

— Εἰς συγκέντρωσιν τοῦ 1ου Λόχου Νεοχωρίου ἐγένετο ὁμιλία ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἀνεξαρτήτου Ταξιαρχίας Καρυουπόλεως μὲ θέμα: «Ἡ ἐποποιΐα τῶν πολέμων 1912—13».

— Εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Σχηματισμοῦ Νεαπόλεως ὡμίλησεν ὁ κ. Νικολόπουλος, ὑποτελώνης Βοιῶν, μὲ θέμα: «Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις τελωνειακῆς νομοθεσίας καὶ περὶ πειθαρχίας», καταχειροκροτηθείς. Ἐκτὸς τούτου τὸ ἐσωσχολικὸν τμῆμα Νεαπόλεως εἰς συγκέντρωσίν του ἐκαλλιέργησε τὸν σχολικόν του κῆπον.

— Εἰς συγκέντρωσιν τοῦ 1ου Τάγματος Σπάρτης ὡμίλησεν ὁ κ. Καφετζῆς, δικηγόρος, ἐν συνεχείᾳ προηγουμένης του ὁμιλίας μὲ τὸ θέμα: «Κοινωνικὴ πολιτική».

— Εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Σχηματισμοῦ Κίττας ὡμίλησεν ὁ Φαλαγγάρχης Σερεμετάκης μὲ θέμα: «Ποῖα τὰ καθήκοντα τῶν μελῶν ἐν τῇ Ὀργανώσει, τῷ Κράτει καὶ τῇ οἰκογενείᾳ».

— Εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Λόχου Ε. Ο. Ν. Βρεσθένων ὡμίλησεν ὁ διοικητὴς τούτου κ. Κοτσιάνης μὲ θέμα: «Ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821».

— Εἰς Γύθειον κατ' αὐτὰς δύο Φαλαγγῖται, πραγματικὰ Ἑλληνόπουλα, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των διήνοιξαν ὑπόνομον εὑρισκομένην ἐντὸς τοῦ κέντρου τῆς πόλεως καὶ ἡ ὁποία εἶχε κλείσει καὶ συνεπείᾳ τῆς ὁποίας εἶχον πλημμυρίσει τὰ γύρω ὑπόγεια καὶ οἱ δρόμοι ἀποκλεισθείσης τῆς κυκλοφορίας τῶν διαβατῶν. Οὗτοι, ἀφοῦ εἰσῆλθον ὁ εἷς μέχρι τῆς ὀσφύος ἐντὸς τῆς ὑπονόμου καὶ βοηθοῦντος τοῦ ἑτέρου, διήνοιξαν ταύτην. Διὰ τὴν πρᾶξιν των ταύτην ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχαριστίας τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν γύρω οἰκιῶν, ὡς καὶ πάντων τῶν κατοίκων. Ἡ Ὑποδιοίκησις Γυθείου δι' ἡμερησίας της διαταγῆς ἐξέφρασε τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας της, χρησιμοποιοῦσα δὲ τούτους ὡς παράδειγμα, προέτρεψε πάντας νὰ μὴ διστάσουν ἐν δεδομένῃ στιγμῇ νὰ ὑποφέρουν καὶ αὐτοὶ δι' ἕνα καλὸν τοῦ συνόλου.

— Εἰς συγκέντρωσιν τῆς ΙΙ Ἀνεξαρτήτου Τετραρχίας Γυθείου, Γυμνασίου—Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Μανωλάκος μὲ θέμα «Ὁ ἀνταγωνισμὸς Σπάρτης καὶ Ἀθηνῶν». Μετ' αὐτὸν ὡμίλησεν ὁ γεωπόνος κ. Σπυρόπουλος μὲ θέμα: «Τρόπος πολλαπλασιασμοῦ τῶν δένδρων, ἐμβολιασμὸς αὐτῶν». Εἰς ἄλλην συγκέντρωσιν ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς κ. Φίλιππος Ἠλιάδης, τονίσας τὰς ὀλεθρίας συνεπείας τῶν κομμουνιστικῶν θεωριῶν καὶ ἀναθεματίσας εἰς τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του τοὺς κομμουνιστάς, καταχειροκροτηθείς.

— Τὴν 12ην λήξαντος μηνός, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἔξωθεν τοῦ ὁμωνύμου ναοῦ εἰς Σπάρτην, δύο Φαλαγγῖται—μαθηταί, οἱ Τριανταφυλλάκος Νικ. καὶ Μήτσουλας, ἀνέσυραν ἀπὸ βαθέος ρυακίου ἔχοντος ὕδωρ ἄνω τοῦ μέτρου μίαν κυρίαν τῆς πόλεως ταύτης, ἥτις μετέβαινεν εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐκκλησίαν, μὲ κίνδυνον νὰ ὀλισθήσουν καὶ παρασυρθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι. Καὶ ἡ ὑπηρεσία τῶν Φαλαγγιτῶν τούτων δὲν τελειώνει μέχρις ἐδῶ. Οἱ ἴδιοι εὐγενῶς φερόμενοι τὴν ἔφεραν μέχρι τῆς οἰκίας της, παρὰ τὴν βροχὴν ποὺ ἔπιπτε καὶ ἡ ὁποία ἐμούσκεψε τὰ ροῦχα των. Διὰ τὴν αὐτοθυσίαν τους ταύτην τοὺς ηὐχαρίστησαν τόσον ἡ οἰκογένεια τῆς ὡς ἄνω κυρίας ὅσον καὶ ἅπαντες οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως. Ἐκτὸς τούτου καὶ ἡ Διοίκησις, ἀναγνωρίζουσα τὴν αὐτοθυσίαν των, ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας της πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας αὐτούς, πραγματικοὺς γόνους τῆς Σπάρτης καὶ ἄξια μέλη τῆς Ὀργανώσεως.

— Εἰς συγκέντρωσιν τῆς Τετραρχίας Ε. Ο. Ν. Θηλέων Σπάρτης ὡμίλησεν ἡ Φαλαγγίτισσα Λέκκα Γωγούλα μὲ θέμα: «Καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν., τὸ Νέον Κράτος, τὴν Κοινωνίαν καὶ τὴν οἰκογένειαν». Τὴν θαυμασίαν ὄντως ὁμιλίαν της παρηκολούθησαν ἅπασαι μετὰ προσοχῆς, καταχειροκροτήσασαι ταύτην.

ΣΠΑΡΤΗ

Τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα Ἐκπαιδεύσεως ὑπὸ τῆς Διοικήσεως, ἐκτελεῖται μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑφ' ὅλων τῶν Σχηματισμῶν.

— Καθημερινῶς παρατηροῦνται νέαι ἐγγραφαί, ἐξαιρετικὴν δὲ κίνησιν παρουσιάζει ἡ Περιφ. Διοίκησις Θηλέων ἐργαζομένη ἐντατικῶς. Εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Λακωνίας ὑπάρχουν τμήματα θηλέων τῆς Ε. Ο. Ν.

— Λόγῳ τῶν συνεχῶν βροχῶν διεκόπη, προσωρινῶς, ὁ ὑπὸ τῶν Σχηματισμῶν ἀρρένων τῆς ὑπαίθρου ἐκτελούμενος ἐμβολιασμὸς τῶν ἀγρίων δένδρων.

— Εἰς τὴν Ἀ γ ό ρ ι α ν η ν ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων πρὸς τοὺς ὁποίους ὡμίλησεν ὁ Διοικητής των περὶ τῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Σκοπῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

ΓΥΘΕΙΟΝ

Ἡ Ὑποδιοίκησις Γυθείου παρουσιάζει ἱκανοποιητικὴν κίνησιν καὶ ἐργασίαν.

— Οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς παρηκολούθησαν διάλεξιν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Γεωπόνου Γυθείου περὶ δενδροκομίας. Ἐπίσης παρηκολούθησαν εἰδικὴν κινηματογραφικὴν παράστασιν, δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Δ)σεως Ψυχαγωγίας τῆς Ὑποδιοικήσεως.

ΜΟΛΑΟΙ

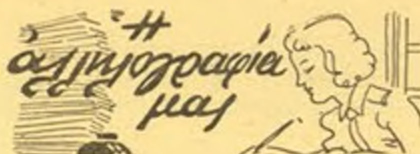
Μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς παρακολουθοῦν τὰ ἐκπαιδευτικὰ μαθήματα, ὡς καὶ τὰς διαφόρους πρὸς αὐτοὺς διαλέξεις.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο ὁμιλίαι μὲ θέμα «Ἡ πειθαρχία καὶ τὰ ἐκ ταύτης ἀγαθά», ὡς ἐπίσης καὶ «Περὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς τῶν μελῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ὀργανώσεως».

ΠΟΤΑΜΙΑ

Ἡ αὐτὴ ἀξία προσοχῆς κίνησις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ε. Ο. Ν. Ποταμιᾶς, ὅπου οἱ Φαλαγγῖται ἐκτὸς τῶν συνήθων μαθημάτων καὶ ὁμιλιῶν παρακολουθοῦν καὶ διαλέξεις ἐπὶ θεμάτων ἐχόντων σχέσιν μὲ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ βελτίωσιν τῆς καλλιεργείας. Ἐπίσης δίδονται εἰς τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεως διάφορα σχετικὰ μὲ τὴν γεωργίαν, κτηνοτροφίαν καὶ πτηνοτροφίαν βιβλία, τὰ ὁποῖα μελετῶνται ὑπ' αὐτῶν μετὰ προσοχῆς.

— Εἰς τὰς συγκεντρώσεις τοῦ Σχηματισμοῦ Πανίτσης γίνονται ὁμιλίαι ἐπὶ διαφόρων θεμάτων σχετικῶν μὲ τὴν καλλιέργειαν, τὴν Ἱστορίαν κλπ. Τελευταίως ἐγένετο ὁμιλία μὲ θέμα: «Ὁ ἀνταγωνισμὸς Σπάρτης καὶ Ἀθηνῶν καὶ γενικῶς τ' ἀποτελέσματα ἑνὸς εὐγενοῦς ἀνταγωνισμοῦ».



Μαρίαν Ἀρκουλῆ, Β΄ Δημοτικὸν Σχολεῖον Λαυρίου. Ἐλάβομεν τὴν ἔκθεσιν. Συγχαρῆτε καὶ ἐκ μέρους μας τὴν μικρούλα γιὰ τὸν ὡραῖο τρόπο ποὺ διατυπώνει. — Κωνστ. Παπαθεοδοσίου, μαθητὴν Γυμνασίου Φιλιατρῶν. Ἐδιαβάσαμε τὰς ἐπιστολάς σας. Δὲν μᾶς χρειάζονται μακροσκελεῖς συνεργασίαι. Ἀπὸ σᾶς θέλομεν μικρὰ - μικρὰ κομματάκια, τὰ ὁποῖα νὰ εἶναι ὀλιγόλογα καὶ μὲ προσοχὴ γραμμένα. Ἡ ἐπιστολή σας σᾶς δείχνει ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ γράψῃ καλά, ἀλλὰ ποὺ βιάζεται καὶ παθαίνει ὅ,τι λέει ἡ παροιμία. Δηλαδὴ «σκοντάφτετε». Διαβάζετε λοιπὸν καὶ μὴ βιάζεσθε νὰ γράφετε. Καὶ ὅπως λέγει καὶ τὸ Εὐαγγέλιο μὴ «βατολογῆτε»... — Ἡλίαν Μπουτσικάρην, Γύθειον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Α. Ἐπαινετοῦ, ἐνταῦθα. Πολὺ καλό. Θὰ δημοσιευθῇ. — Ἀντωνίαν Κουτούπη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς Πολὺ καλό. — Γιῶτα Κηπουροῦ. Πολὺ ὡραῖα αὐτὰ ποὺ μᾶς γράφετε. Ἀλλὰ μᾶς ἦλθαν πολὺ ἀργά. Ἀπὸ τὸ ὡραῖο ὅμως κομμάτι ποὺ γράφετε παίρνουμε τὸ παρὰ κάτω μέρος: «Στὸ Λατρευτό μας Βασιλῆα καὶ στὸν ἀκούραστο Ἐθνικό μας Κυβερνήτη δίνομε τὴν ἀμετάκλητον ὑπόσχεσίν μας ὅτι θὰ εἴμαστε πάντοτε ἄρυπνοι στὸ πλευρό Τους, γιατὶ οἱ τρυφερὲς καρδιές μας εἶναι πλημμυρισμένες ἀπὸ ἀγάπη πρὸς Αὐτούς, πρὸς κάθε ὑψηλὸ καὶ ὡραῖον ἰδανικόν, καὶ ὅτι θὰ εἴμαστε πάντοτε ἕτοιμοι ὅταν μᾶς καλέσουν, ὅταν ἡ Πατρὶς τὸ θελήσῃ, νὰ ἀγωνισθοῦμε καὶ νὰ θυσιασθοῦμε ἀκόμη γιὰ τὴν Τιμὴ καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἔθνους». Μπράβο σας. Ἔτσι σᾶς θέλει ἡ μεγάλη μας μάννα, ἡ Ἑλλάδα μας. — Μηνᾶν Ἐμμ. Ματσάκην, Πειραιᾶ. Μιὰ μέρα ποὺ θὰ εὐκαιρήσετε περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Θέλουμε νὰ συζητήσουμε. — Ἄργην Ἀραβανόπουλον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Ἀγγ. Συρόπουλον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Μαρίαν Π. Ἀλεξανδράκη, μαθήτριαν Ε΄ τάξεως, Λαύριον. Στὴν ὡραία ἐπιστολὴ ποὺ μᾶς γράφεις καταλήγεις: «Εἰς τὸν οὐρανὸ τῆς Ἑλλάδος ἐφάνηκε ἕνα λαμπρὸ ἄστρο ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ. Εἶναι ὁ Μεγάλος Κυβερνήτης καὶ Ἀρχηγός μας κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς»... Προσέξετε ὅλοι σας τί λέει αὐτὴ ἡ μικρή. Τὸ λαμπρὸ αὐτὸ ἀστέρι εἴσαστε ὑποχρεωμένοι μὲ πειθαρχία καὶ μὲ πίστι νὰ ἀκολουθήσετε παντοῦ. — Καίτην Σβορώνου. Μᾶς γράφετε: «Νεολαία. Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ καινούργιου χρόνου πέταξε μακρυὰ ἀπ᾽ τὴν καρδιά σου κάθε ἀγκάθι ποὺ τὴν δηλητηριάζει καὶ τὴν κάνει νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὰ κατώτερα συναισθήματα... Ἀντίκρυσε ἕνα νέον ἥλιον χαρᾶς καὶ προόδου, ἕνα δρόμο ἀνθοστόλιστο, ποὺ τὴν Πατρίδα σου ὁδηγεῖ στὴ Δόξα καὶ στὸ ἀνώτατο ὕψος τοῦ Πολιτισμοῦ! Ἑλληνικὴ Νεολαία! Μὲ τοῦ Νέου τοῦ Χρόνου τὸ ξημέρωμα ἂς ἀντηχήσῃ στὰ πέρατα τῆς Ἑλληνίδος γῆς, σὰν σάλπισμα ἐπουράνιο καὶ ἀγγελικό, ὁ ὅρκος σου πρὸς τὴν Πατρίδα, τὸν Βασιλέα, τὸν Κυβερνήτη!». — Χαρ. Ν. Μπούραν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Δημοτικὸν Σχολεῖον Μέσου Μαραθιᾶ Εὐρυτανίας, Στυλ. Σβώλην, Χαλκώματα, Σακελλαρίου Ἐλευθερίαν, Ι. Γκιόκαν, Σπυρ. Σταβοράβδην, Σαλαμῖνα, Μιχ. Δηληγιάννην, Μυτιλήνην, Κλεῖτ. καὶ Ἀλκμήνην Λεφοπούλου, Διδυμότειχον, 64 μαθητρίας Γυμνασίου Θηλέων Μυτιλήνης, Παπαγεωργίου Κωνστ., Καστριώτην Ἐμμ., Ἀγγελέτον Σταμ., Χαλιούλιαν Γεωργ., Παπάζογλου Νικόλ., Μιχελῆν Ι., Κωνσταντινίδην Ἀπόστ., Σταῦρον Τοπάλην, Κωνστ. Ι. Καρβούνην, Ξηροπήγαδον Ναυπάκτου, Καθηγητὴν Σχολῆς Μ. Ε. Χαλκίδος (δι᾽ 11 μαθητάς), Δημ. Σχολεῖον Λεπιανῶν, Χριστόφ. Δημησιάνον, Κωνστ. Θεοδωρίτσην κλπ., Κυλλήνην, Β. Βασιλᾶν, Ὁρμύλια, Γυμνάσιον Θηβῶν (δι᾽ἀποσταλείσας συνδρομάς), Εὐάγ. Ψωμᾶν, Π. Κατσαρέαν, Δημ. Σχολεῖον Νέστανης, Ρουμελιώτην Νικ., Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς Μαρέν-κας, Ι. Παλατσίδην, Ἀν. Ἀρβανιτίδην, Ἀλ. Σουραγιαννίδην, Εὐστ. Μιχαηλίδην, Ἠλ. Σαπκαρῆν, Κωνστ. Ψωμιάδην, Κλ. Συμεωνίδην, Ἰατρίδην Νικόλ. κλπ., Καστανοῦσαν, Εὐζώνον Ρουμελιώτην Νικόλ., Ἰωάν. Χατζόπουλον, Βασίλ. Καραβᾶν, Δημ. Αὐγερινόν, Ἀγροτικὰς Φυλακὰς Λειβαδίου, Ν. Ἀποστολίδην, Α. Ε. Νικολαΐδην, Ἰωάν. Ντούλαν, Λεων. Νίκαν, Σχολικὴν Ἐφορεῖαν Ὀρεινῆς, Χαρ. Σιούρην, Σχολεῖον Ζυμβραγοῦ Χανίων, Πελαγίαν Κουμουτσῆ, Σέρρας, Κοινότητα Μάκρης, Ἐκκλησ. Ἐπιτροπὴν Μάκρης, Φώτιον Κίτσον, Ἀρβανιτάκην Στ., Βράδην Ἀνδρέαν, Ἀλαμᾶνον Ἀθηναγόραν, Δημοτ. Σχολεῖον Ἀπολλωνίας, Γυμνάσιον Ἀκράτας. Ἐγένοντο αἱ οἰκεῖαι ἐγγραφαί. — **Εὐστάθ. Βλουχάκην, Ἰατρόν, Σκόπελον.** Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὰ συγχαρητήριά μας διὰ τὰς ἰδέας σας. — Παναγ. Δραβίλαν, χωροφύλακα, Πεντάπολιν. Ἐλήφθη. — Δημ. Σγουρομάλλην, κουρέα. Εὐχαριστοῦμεν. Διαβάσαμε τὸ ποιηματάκι σας μὲ εὐχαρίστησι γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σας. — Χρ. Ἀθ. Βράκαν, Τσοτύλιον. Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαί. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμεν. — Εὐάγγ. Ψωμᾶν. Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν πληροφορούμεθα ὅτι εἶσθε ἔνθερμος ὀπαδὸς τῶν μεγάλων ἰδεῶν ποὺ διεκήρυξεν ἡ 4η Αὐγούστου. Εὐχαριστοῦμεν διὰ συνδρομάς. — Γεώρ. Καραΐσκάκην. Ἐλήφθη τὸ ποίημά σας. Καλό. — Λ. Χαλκιαδάκην, Κρῆτα Δημοδιδάσκαλον. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ θερμὰς εὐχάς σας γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο. Ἐφαρμόσετε τὰς ὡραίας σας διδασκαλίας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ᾽ ὄψιν σας ὅτι εἰς τὰ πρόσωπα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐνσαρκώνεται ἡ Πατρίς μας. Δίπλα στὶς θρησκευτικές μας ἀρχὲς ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη πολιτικὴ θρησκεία. Ἡ 4η Αὐγούστου καὶ τὸ Νέον Κράτος. — Ἡλίαν Κωνστανταρογιάννην. Καλὸ τὸ ποίημά σας, ἀλλὰ ἀκατάλληλον δι᾽ ὕμνον. Ἔπειτα γιατὶ αὐτὴ ἡ ὑπερκαθαρεύουσα; — Σ. Γ. Μπέην. Μᾶς γράφετε: «Ὁ Ἰωάν. Μεταξᾶς ἔσωσε τὴν ἀγαπητήν μας πατρίδα. Καὶ προέβη εἰς τὴν σωματικὴν καὶ ἠθικὴν διαμόρφωσιν τῆς Νεολαίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐζήτησε τὸν ὅρκον τοῦ στρατιώτου, τὸν ὅρκον τοῦ Ἕλληνος. Καὶ τὸν ἐδώσαμεν ὅλοι μέσα ἀπὸ τὴν ψυχήν μας εἰς τὸν μέγαν αὐτὸν πατριώτην, ἀναδημιουργὸν καὶ σωτῆρα τῆς ἀγαπητῆς μας Πατρίδος». Γνωρίζετε λοιπόν, ἀγαπητὲ φίλε, τί ὀφείλομεν εἰς τὸν Ἀρχηγόν μας; Ἐργασθῆτε λοιπὸν μὲ ἀφοσίωσιν, στρατιώτης πιστὸς εἰς τὴν στρατιὰν τῆς 4ης Αὐγούστου. — Θεοδώραν Ι. Σκορδίλλη. Ἐνθουσιαστικὸ τὸ ποίημά σας. Ἔτσι σᾶς θέλουμε. Ἀφοσιωμένες στὸν Μεγάλο μας Ἀρχηγό. — Μανιάτην Νικ., Δουργούτη. Ἐλήφθη σταυρόλεξον.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως τῶν γραφείων τοῦ περιοδικοῦ.

Τὰ γραφεῖα τῆς Διευθύνσεως τῆς Συντάξεως καὶ τοῦ Λογιστηρίου ἐνεκατεστάθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λεωχάρους 19 (Γ΄ ὄροφος).

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.



Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ καὶ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ἐπιμελείᾳ τῆς Διευθύνσεως Τύπου τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Πλατεῖα Συντάγματος, Καραγεώργη 4

ΓΡΑΦΕΙΑ: Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ 'Οδὸς Λεωχάρους 19 (Γ' ὄροφος)

'Αρ. Τεύχ 13 • 7 'Ιανουαρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΠΙΣΗΜΟΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ 'Ανωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ 'Αρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν καὶ μαθητῶν	Μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Εσωτερικοῦ) Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρα 'Αγγλίας 1
'Αμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρα 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους. Κοινότητας): ΕΤΗΣΙΑ (μέχρι 1ης 'Απριλίου ἐ. ἔ.) Δρ. 200

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» Κεντρικὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Πλατεῖα Συντάγματος. 'Αθῆναι

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ 'Αρχηγοῦ καὶ τῆς 'Οργανώσεως νὰ παρέχῃ εἰς τὴν ἐλαχίστην τιμὴν τὰ τεύχη τοῦ Περιοδικοῦ εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ τοὺς ἀναγνώστας, παρετηρήθη ὅτι ἡ ἀρχικῶς καθορισθεῖσα τιμὴ καὶ συνδρομαὶ τῆς «Νεολαίας» καθίσταται ἀδύνατον νὰ διατηρηθοῦν, διότι παρὰ τὴν ἀθρόαν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ πώλησιν, ἡ ἔκδοσις δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς μεγίστας δαπάνας της. 'Η ἰσχύσασα μέχρι τοῦδε τιμὴ τῶν 3 δραχμῶν καὶ ἡ 100δραχμος ἐτησία συνδρομὴ δὲν ἐκάλυπτε τὸ κόστος ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ, ἀλλ' ἄφηνε ζημίαν καὶ ἡ ζημία ηὔξανεν ὅσον περισσότερον ηὔξανεν ἡ ζήτησις τοῦ περιοδικοῦ. Πλὴν τούτου, ἡ διατήρησις τῶν ὁρισθεισῶν ἀρχικῶς τιμῶν καὶ ἂν ἀκόμη ἤρκουν αὗται νὰ καλύψουν τὰς δαπάνας τοῦ περιοδικοῦ πάλιν θὰ ἦτο ἀδύνατος λόγῳ κωλύματος ἐκ τοῦ Νόμου, τοῦ καθορίζοντος τὰ κατώτερα ὅρια πωλήσεως τῶν περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων, πρὸς τὸν ὁποῖον ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ καὶ ἡ «Νεολαία».

Τούτου ἕνεκα ἐθεωρήθη ἀπαραίτητος ἡ αὔξησις τῆς τιμῆς τῆς πωλήσεως καὶ τῶν συνδρομῶν ἀπὸ 1ης 'Ιανουαρίου ἀρχομένου ἔτους, ὡς ἕπεται:

		Ἐτησ.	Ἑξάμ.	Τρ.
Συνδρομαὶ	α) Φαλαγγιτῶν, μαθητῶν καὶ στρατιωτῶν	160	80	40
»	β) 'Ιδιωτῶν	200	100	50
»	γ) Δήμων, Κοινοτήτων, Σχολ. 'Εφορ., Νομ. Προσ. 'Ιδιωτ. καὶ Δημοσ. Δικ.	300	150	75
»	'Εξωτερικοῦ γενικῶς	£ 1		
»	'Αμερικῆς	$ 6		
»	Αἰγύπτου	Λ. Αἰγυπτ. 1		

Πάντες οἱ ἀπὸ 1ης 'Ιανουαρίου 1939 ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί, ὡς καὶ οἱ ἐγγεγραμμένοι δι' ὁσονδήποτε χρόνον καὶ μὴ πληρώσαντες ὑπάγονται εἰς τὰ ἀνωτέρω τιμολόγια συνδρομῶν.

Οἱ καταβαλόντες τὰς συνδρομάς των βάσει τῶν παλαιῶν τιμολογίων εἰς οὐδεμίαν πρόσθετον καταβολὴν ὑποχρεοῦνται, μέχρι λήξεώς των.

'Εξαιρετικῶς οἱ Δῆμοι, Κοινότητες, Νομ. Πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου, ὡς καὶ αἱ Σχολικαὶ 'Εφορεῖαι ὑπάγονται εἰς τὸ παλαιὸν τιμολόγιον μέχρι τέλους Μαρτίου 1939, ἤτοι μέχρι λήξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, ἀπὸ 1ης 'Απριλίου δὲ παρακαλοῦμεν νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ χρεοῦνται διὰ νέου τιμολογίου, ἤτοι δραχ. 300, ὥστε νὰ προβλέψωσι τοῦτο εἰς τοὺς νέους προϋπολογισμούς των.

